

Wordt België tweede Ierland ?

Pallietierke

VRIJ
EN VRANK

Weekblad voor mensen met een goed hart en een slecht karakter

28e jaargang
Nr. 15

14 fr.

donderdag
13 april 1972

WITBOEK, EN DAN?

Wij Vlamingen hebben dat altijd te laat begrepen. In het koninkrijk van Baudouin I brengt de straat meer in beweging dan de staat. Neem nu het geval van de amnestiemars Antwerpen-Herentals. Deze demonstratie van lichamelijke en geestelijke paraatheid, geleverd door een 300-tal jongeren, heeft niet alleen benen maar ook pennen in actie gebracht. Met welk resultaat, hoor ik een scepticus vragen? Dat hangt ervan af hoe men het bekijkt. Degenen die liefst zouden blijven doen alsof hun neus bloedt en de repressie en amnestie definitief in de kartons van de vergetelheid willen laten beschimmelen, worden beschaamd. De amnestie ruikt opnieuw in de actualiteit. Van de straat naar de pers en van de kranten naar de praatbarak. En dan, vraagt dezelfde scepticus? Misschien moet dan de cyclus worden herbegonnen maar het geloof in de kracht van de repetitie is het enige dat in het Belgische bergland... dossiers kan verplaatsen.

Ja, dat vreselijke woord — dossier — dat in de bevrijdings- en repressiejaren zoveel in de miserie of (en) in de gevangenis bracht, haalde vorige week opnieuw de voorpagina's. Het begon met Manu Ruys in De Standaard. Manu is niet alleen de knapste journalistieke stylist van de naoorlogse Belgische pers, hij is ook een grootmeester van wat de Engelsen heten het « understatement ». Dat betekent het indirect doen begrijpen aan anderen wat men bedoelt... een soms doeltreffende en altijd sierlijke methode van overtuigingskracht. Voor zover natuurlijke die « anderen » het inderdaad hebben gevat of willen vatten. Wat ik in onderhavig geval betwijfel...

Manu Ruys vroeg, terwijl de tred van de amnestiemars nog nadruende in zijn pen, dat de regering de dossiers opnieuw zou open doen en een « witboek » zou publiceren waarin al het cijfermateriaal zou worden opgenomen dat uit de repressiebundels (300.000 als 't u belieft) kan worden amengeraapt. Een witboek waarin concreet zou moeten vermeld worden wat werd gepresteerd om de straffen te herzien en waarin tevens datgene zou worden opgetekend wat nog moet worden gedaan opdat de likwidatie definitief zou achter de rug liggen. Kortom: een inventaris. Onderverstaan in de geest van Manu Ruys, die weliswaar geen boekhouder is maar toch weet wat inzake repressie een balans is, dat uit deze confrontatie met feiten en cijfers zou blijken dat zo'n witboek zou neerkomen op een pleidooi voor amnestie.

Twee kranten, de Libre en Volksgazet, hebben op de suggestie van Manu geantwoord met een eensgezind « bravo bravissimo » wat zoveel wil zeggen dat ze niks hebben begrepen van het understatement. Inderdaad verwachten de rode en gele moniteur dat uit zo'n « Witboek » het bewijs zal komen dat er alleen nog witten — zijnde zwarten die individueel werden witgewassen — zijn en dat amnestie derhalve overbodig is.

Dus: ja, voor het witboek, nee voor amnestie! In hun geestdrift voor het Witboek, waarvan ze verwachten dat aldus elke vorm van amnestie met een uitvaart eerste klasse zal worden begraven, begaan beide skribenten twee vergissingen. Ik bedoel twee vergissingen gezien van mijn standpunt. Want ik verwacht niet dat de Libre en Volksgazet tegelijk voor en tegen amnestie kunnen zijn. Nochtans doen zij dat in mijn ogen. Zij pleiten zo gezegd of zo geschreven tegen, maar hun argumenten zijn pro. Om te beginnen erkennen beiden dat de repressie overdruiven is geweest en verklaren ze dat zij destijds tegen die overdrivingen hebben geprotesteerd. A la bonne heure. De achtbare Rik Lenaerts — die voor de gelegenheid Josse Van Eynde vervangt die ergens in een vakantieoord onder de zon paasleren is gaan rapen — gaat nog een stap verder. Hij bezorgt zichzelf postuum een persoonlijk alibi. Hij noemt de terechtstelling van de journalist Lhost een gerechtelijke misdaad en zegt dat hij de eerste in het land was om tegen die misdaad te protesteren. Ik wil de zo gevoelige Rik Lenaerts niet leugenachtig maken, maar dan moet hij mij laten weten in welke gazet hij deze prille wijsheden heeft neergepend!

Was de Volksgazet, waar hij nu die herinnering ophaalt, niet na de bevrijding een stokebrand der des te meer repressieve katoen gaf naarmate zij bepaalde correspondenties van haar hoofdredakteur moest doen vergeten? Gij noemt nu, mijn beste Lenaerts, de zaak Lhost een misdaad die niet meer kan worden hersteld. Maar zo wer-

(vervolg blz. 2)

Bommen voor terroristen liggen gereed

De franskiljons in 't geweer

Pierre
de Smet
wacht op
1830!

Naar onze konfrater de Gazet van Antwerpen meldt, zijn de franstaligen in Vlaanderen bezig zich te organiseren.

De GEB (Groepering voor de Eendracht der Belgen - Groupement pour l'Entente des Belges) zal eerlang een kongres houden « voor alle Vlaamse simpatizanten ».

Het embleem van de GEB is de tricolore Zoo met Haan en Leeuw, die reeds kleeft op de wagens der rechtgeaarde Belze dierenvrienden.

De GEB heeft regionale afdelingen te Gent, Aalst, Brugge, Antwerpen, Geraardsbergen, Beveren-Waas, Stekene en, natuurlijk, rond Brussel.

EEN BELZE WIND WAAIT DOOR VLAANDEREN

Wij hebben er een reporter op uitgezonden en zoals onze man kon merken, gonzen deze steden en dorpen reeds van franskiljonse bedrijvigheid.

«Terecht, zo zei ons een der GEB-kopstukken, Mej. Philomène (Fifi) Floche uit Anvers, « want nu zitten ook verraders als Van der Elst, Schiltz en Bernadette Maes in de Regering », naar zij vernam uit dezelfde Gazet van Antwerpen van 1 april 1972.

Het is dus vijf vóór twaalf, en de hoogste tijd om tot vaderlandse reactie over te gaan! DE GEB WIL DE CONTRAREVOLUTIE, en met name deze der franskiljons in Vlaanderen: « AU-DELA DE 1830!! »

De Beweging beoogt:

- het verfransen der plaatsnamen in Vlaanderen (zie elders op deze pagina);
- het Verlicht Despotisme op lokale schaal;
- het tonen aan buitenlanders dat Noord-België frankofoon is en Bels;
- het verzamelen van alle weldenkenden rond de Haan en de Leeuw. Wordt opgeroepen al wie kan bewegen dat hij de Belze variatie van het Frans machtig is. (Wie goed Frans spreekt is verdacht, want waarschijnlijk flamingant).

EEN BREDE BASIS

Uit alle rangen en standen stromen levertaars toe naar de GEB.

Te WEZEMBEEK - OPPEM vonden wij GRAAF DE GRUNNE die zijn landerijen schouwde in zijn Minerva 1913; een boerenzoon liep hem vóór met in de hand de rode sein-vlag om de dorps van de kassei te jagen. Naast de limousine dravend, konden wij de Graaf interviewen. Hij juicht doel en verwiening van de GEB genadig toe.

Te BRUGGE gingen wij op zoek naar de h. STASSART, zonder wie de GEB niet denkbaar is. Afgaand op ons gehoor, dat geteisterd werd door het getiktak van tientallen wekkers, vonden wij de Vaderlandse Bommenmaker in een kelder verbouwd tot arsenaal. Tot zijn eigen begrijpelijke walg zag hij zwart van het buskruit. Hij was doende de wapens te smeden voor de contrarevolutie. Enkele dosijnen JBJ-ers lagen in flarden ter aarde: de tol die men aan

ONTMOETING TUSSEN DE MAAGD VAN BELGIE EN GRAAF DE GRUNNE

vaderlandse experimenten nu eenmaal betaalt!

De h. Stassart had er echter zorg voor gedragen hun resten te dekken met de driekleur: een gebaar dat ook ons naar het hart greep.

De Belze Springkommandeur had geen tijd voor commentaar, maar logenstrafte toch dat AZIEL VAN ACKER tot de Brugse GEB behoort, hoewel zijn Franske hem er zeker toe voorbestemt.

Te AALST was zekere WOESTE onze man. Wij verwachtten een achterkleinzoon van de vermaarde Belze Staatsman, maar het was de oude CHARLES zelf die op ons toegehuipeld kwam!

« Geen respijt! » kraaide de vergrijsde Bels in 't Frans. « Geen pardon, tot ik die Pastoor Daens te pakken heb! »

Charles Woeste werd recht-opehouden door een strijdbare loot der familie MOEYER.

SOEN. Ziende tot wat voor pummel hij het woord richtte, sprak deze vechter Nederlands: « Wille'n emme d'er in Ollsjt oenzen boik van vol! » zei hij en schetste de doelstellingen van de Aalsterse GEB:

- méér vaderlandse fierheid in de Karnavalstoeten;
- export van ajuin in tricolore zakken;
- publiek opstoken van Bertje Van Hoorick voor het beeld van Thierry Martens, Pionnier de l'Imprimerie Belge.

EEN GOLF VAN GEESTDRIFT

Te GERAARDSBERGEN is de kopman van de Groupement KANUNNIK BEATUS DESALVERE, rustend rektor der Révérendes Sœurs Servantes Elues du Sauveur de la Gaulle Pieuse. De herder was diep in de Libre Belgique maar stond ons toch te woord.

Hij borstelde een groots fresco van het frankofone offensief dat eerstdaags rond de Oudenberg ontketend wordt, met als voornaamste objectieven: het vervangen der Krakelingen door Frans stokbrood en het ontzeggen van de Geraardsbergse Muur aan alle koereurs die niet ten minste éénmaal Kampioen van België of Frankrijk zijn geweest.

Te GENT is het de h. JEAN-CLAUDE (FAFOUL) VAN FES-SCHYVEN die de GEB voorziet. De h. Fafoul is de derde zoon van de « Filatures Réunies de Mont-Saint-Amand et la Patriotique ». Hij reed ons in zijn rode sportkar even overhoop en overtuigde ons aldus van de ernst van zijn streven.

In het hospitaal vernamen wij nog dat de h. MIELE CLAEYS zich ook kandidaat bij de GEB heeft gesteld, in de mening dat ook hij Frans spreekt.

Te BEVEREN-WAAS bestaat de GEB uit de jonge BARON GAUTHIER DE VAURIEN - CRAVACHE, die meeftvert om persoonlijke redenen. De Baron wenst overdag bomen te kappen à loisir en 's nachts op stropers te schieten; hij wil ook het « droit de cuissage » uitoefenen, en dit zowel overdag als bij nacht, zo vertrouwde hij ons olijk toe.

Te STEKENE berust de leiding bij de h. ZEAN-ZACQUEES POTDEVIN en diens dame ZEORZETIE. De h. Potdevin bekende zich tot de GEB omdat zijn grootvader een Doeanbrigadier was uit Romedenne (prov. de Namur), die te Stekene fortuin heeft gemaakt.

(vervolg op blz. 10)

Lichtende voorbeelden

De GROUPEMENT POUR L'ENTENTE DES BELGES wil onmiddellijk verfransen der plaatsnamen in Vlaanderen, en dit op Bels-verantwoorde wijze.

Als voorbeeld stelt de GEB:

- Bekriek: Richebouc
- Dikkebus: Gros-car
- Broekom: Culotté
- Grammene: Florimondé
- Klerken: Ronds-de-Cuir
- Handzame: Maniable
- Lichtaart: Clairgâteau
- Membrugge: Tétonpont
- Merendree: Laosandré
- Mettekoven: Singefagnes
- Vissenaken: Hameçons
- Basrode: Patron-Rouge
- Oevel: Ta-Peau
- Merksplas: Pipi-Edouard

De h. Pierre de Smet wacht manhaftig (als steeds) aan het hoofd van de Antwerpse franskiljons de terugkeer van 1830 af!

Een mislukking

Waarde Pallieterredaktoren, Geachte vriendschappelijk-in-t Vlaams-groetende L.V.D.H. uit Aalst, Met genoegen vorige week de kritiek gelezen van één der vier Aalsterse d'Hoppebetogers. De manifestatie is absoluut mislukt aangezien er géén 10.000 aanwezigen waren. Dat er 100.000en langs pers, radio en TV geïntimideerd of gesensibiliseerd werden is toch maar bijkomstig.

De voettocht van Nederbrakel naar Vloesberg, in de grootste ordeeloosheid, op rijen van acht, zonder spandoeken, was eveneens een grandioze flop, meer dan akkoord.

Na vijftien kilometer marcheren, voor velen van Gent af, mochten we toch redelijk-kerwijze verwachten dat die idioten, allegro e vivace, in de gietende regen tweeduizend rijkswachters plus bagage omverhuppelden om in t Romanhuis een pint te gaan pakken (nog vier kilometer verder). Daarbij nog, door het uitwijken van de marskolonne naar Nederbrakel, vonden de Waalse gendarmes het niet meer nodig zich aan de provinciegrens te Schorisse op te stellen (waar-door d'Hoppe vrij bleef), en later zou het niet meer moge-

lijk blijken. Zelfs hier dus organisatiefout, van de rijkswachters. Dat de inrichters de stommeit begingten te veel soep te bestellen en daarbij Flor Grammens als spreker te vragen is, vanzelfsprekend, onvergeeflijk. Wat heeft die vent met taalgrensaktie te zien? Uit hoofde van hun activiteit en buurschap kwam dat recht ten minste toe aan een Aalsters V.U.-parlementslied. 'k Verval bijna in dezelfde vergeetelheid van LVDH... eigenlijk mocht er niet betoogd worden.

Dr. R.M. - Melsen

Vlamingen deden het goed

Pallieterke,

Even als u ben ik van oordeel dat de Nederlanders ons beschouwen als minderwaardige stambreeders (Pallieterke 30-3-'72, Tegendraads). Daarom doet het zo goed als we zien hoe twee Antwerpenaars, de heren Van Tolhuizen en Verreycken (ik weet niet of de schrijfwijze goed is), zich zo schitterend verdedigd hebben voor de camera's van de Vara in de moeilijke kwis 'Twee voor twaalf'. Ik weet niet of deze heren Pallieterke lezen, maar in elk geval mijn hartelijke gelukwensen.

Mevr. A.V.-B. - Zonhoven

Nog de betoging te d'Hoppe

Pallieterke,

Namens het Aktiekomitee Taalgrens — organisator van de Marsj naar en Betoging te d'Hoppe-Vloesberg op 26-3-'72 — stel ik er prijs op het volgende te antwoorden op de «lezers-brief» van de h. LVDH - Aalst in uw blad van 5-4-'72:

1. Deze betoging werd gepland als een inzet tot aktie over de taalgrens; de komende akties zullen aantonen of dit plan kan worden uitgewerkt. Als «inzet» werden zowel marsj als betoging door de grote meerderheid der deelnemers geslaagd genoemd.

2. De inrichters verheugen zich bijzonder om volgende zaken:

— dat, ondanks het verbod tot samenscholen, enz., ca. 1.500 militante Vlamingen de oproep beantwoordden;

— dat opnieuw — hoe lang was het geleden? — zeer uiteenlopende verenigingen hebben samengewerkt in dit BLIJVEN doen;

— dat de Vlaams-nationale jongeren, al dan niet in een vereniging gegroepeerd, de kern van deze nieuwe aktie vormen.

3. Dat vanuit Nederbrakel naar d'Hoppe werd gemarsjeerd was niet het plan van de inrichters; dit werd slechts 's middags beslist.

Er werd vanuit St.-Maria-Horebeke gezwenkt «in een nieuwe marsjrichting» naar Brakel i.p.v. rechtdoor naar Schorisse-d'Hoppe, om, gezien de opstelling van RW, enz., betogers en marsjeerders te laten samenkomen te Brakel — hetgeen gebeurde.

4. De schrijver uit Aalst zal zeker niet behoren tot degenen die vanuit Gent ononderbroken gemarsjeerd hebben; hij is dan wel de laatste om te wijzen op het gebrek aan entoesiasme van dezelfde marsjeerders!

Het feit alleen dat ca. 200 jongeren die afstand aandurfd, is — om het te zeggen met Gazet van Antwerpen — indrukwekkend. Op deze plaats wens ik hen trouwens om de geestdrift, die zij de hele dag betoonden, geluk.

5. Dat wij uitdrukkelijk NIET naar Romanhuis trachten te geraken heeft niets te maken met slechte organisatie, alleen met gezond verstand.

Indien LVDH de toestand te d'Hoppe kende — zoals degenen die in onze organisatie werken — en de wekelijkse persailles tegen bv. de heer en mevrouw Roman, dan wist hij beter. Wij voeren geen taalgrensaktie om «martelaars» te maken.

Wij zijn ons wel bewust van fouten in de organisatie. Wij menen echter in alle eerlijkheid te durven stellen dat die zeker niet opwegen tegen het bereikte resultaat: de lont aan het vuur.

Inmiddels werd het Aktiekomitee verder uitgebreid; over de vijf provincies. Ook indien onze middelen nog beperkt zijn, ook indien er nog fouten kunnen worden gemaakt, ook dan werken wij verder aan dit Vlaams Offensief. Met Vlaamse groot.

Piet De Pauw - Gent

De Oostkantons

Pallieterke,

Onder deze titel verscheen in uw nummer van 20 januari jl. een brief van «Losbol» uit Brugge waarin deze heer beweert dat bij de bewoners van de Oostkantons de mening overheerst dat de Vlamingen imperialisten zijn, die de Walen willen overonderen en het laken naar zich willen trekken.

Als duitstalige Belg moet ik deze bewering ten sterkste afwijzen, daar uw blad hierdoor verkeerd geïnformeerd wordt. Ik begrijp niet dat «Losbol» de mening van 50 tot 55-jarige mensen uit de Oostkantons als algemeen overheersend afschildert. Het gaat hier immers om mannen die nog steeds bang zijn vrijuit hun mening te zeggen. Bij zijn bemerking dat deze mensen tijdens de oorlog veel geleden hebben in Rusland of in Afrika, had «Losbol» er moeten bijvoegen dat bijna allen, toen ze na veel lijden en ontbering naar de «Helmat» terugkeerden, als misdadigers in Belgische gevangenis geworpen en als «boches» gescholden en mishandeld werden.

Maar ook thans heersen hier nog toestanden die niets met onze hooggeprezen democratie te maken hebben. Wat de taalkwestie betreft, wordt hier nog kolonialisme in de echte zin van het woord toegepast. Het recht en de waardigheid van de burgers worden derwijze miskend dat men zich afvragen mag of de duitstalige Belgen tweederangsburgers zijn. Vooral de douane en de rijkswachter zijn hier de grote schuldigen. De eerste dringt franstalige formulieren op en ook bij de rijkswachter zijn er nog ééntalig Franse manschappen.

Deze en andere diskriminatie bewijst dat het lot van de kleine duitstalige volksgroep in België al lang bezegeld zou zijn, indien de Walen alleen het voor het zeggen hadden. Maar gelukkig zijn er ook nog Vlaamse parlementsleden die het voor ons opnemen.

J.M.R. - Rocherath

Extra-belasting op Waals water

Pallieterke,

Na de Waalse vraag voor betaling van «hun» water, en het antwoord van de «bevoegde minister», verlustigden zich de kranten en hielden de gek met deze vraag.

Maar had de Volksunie geen overschot van gelijk, de lezers te vragen niet mee te lachen in deze zaak, want de ervaring leert ons, aldus «Wij», dat wanneer de Walen iets vragen, ze het ook bekomen, hoe onredelijk hun eis ook moge zijn, en... daar hebt ge 't al. Bij de rekening die ik vrijdag 11, vanwege de N.M. der Waterleidingen ontving, vond ik bijgaand schrijven:

«DE PROVINCIALE TAKS VERMELD OP INLIGGENDE FAKTUUR, WERD GEHEVEN DOOR DE PROVINCIE HENEGOUWEN VOOR HET WATER OP HAAR GRONDGEBIED GEWONNEN.»

En nu vragen wij ons af: zal de provincie West-Vlaanderen ook taksen mogen innen in Henegouwen, en desgevalle zal ze het doen, als er door overstromingen vanuit deze Waalse provincie waterschade in West-Vlaanderen zal worden veroorzaakt?

Hallo C.V.P., B.S.P., P.V.V., we horen u niet.

J.C. - Zwevegem

Vloesberg

Pallieterke,

Uw lezer L.V.D.H. uit Aalst meent — waarschijnlijk te goeder trouw — dat de betoging naar d'Hoppe mislukt is. Hij had wel 10.000 betogers gewenst i.p.v. 1.500. Hij verliest één zaak uit het oog. De taalgrens is uitgestrekt, en vermoedelijk is de betoging naar Vloesberg slechts het begin van een hele reeks akties.

Hij moet toch weten dat men niet om de haverklap tienduizenden mensen kan mobiliseren! Als het straks tot een eskalatie kan komen, dan is het voorbarig nu al de betoging naar d'Hoppe als een mislukking te beschouwen. Diezelfde briefschrijver, die nu zo afgeeft op de organisatoren, zou dan waarschijnlijk een afkeurende brief gestuurd hebben om te poneren dat generaal, die al hun troepen meens in de strijd werpen, niet verstandig handelen, doordat zij te weinig reserve overhouden.

Ik kan helemaal niet meer volgen waar hij het succes van een betoging gaat afmeten aan het aantal huizen tussen Brakel en Vloesberg, en aan het aantal spandoeken en leeuwvlaggen. En meent hij dat een betoging eerst dan slaagt wanneer enkele rijkswachters en betogers liggen te zietogen?!

Als uw briefschrijver bereid is een volgende maal door de rijkswachters te beuken, zal ik eens komen kijken.

Ook met vriendelijke Vlaamse groeten.

R.B. - Ledeberg

Nog de Amnestiemarsj

Mijn Beste Pallieterke, Ik stapte mee op in de Amnestiemarsj verleden zaterdag. Drie bedenkingen wil ik even maken:

Ten 1ste geen al te grote belangstelling van VU-bestuursleden of -mandatarissen; eerlijkheidshalve moet ik eraan toevoegen dat ik slechts tot Lier mee opgestapt ben ('s namiddags te Antwerpen weerhouden). Naast volkvertegenwoordiger André de Beul, Hugo A n d r i e s (provincieraadslid), Gerda de Ryck en Wim Claessens, gemeenteraadslid te Mortsel, die een gedeelte mee is opgestapt, heb ik geen andere mandatarissen ontmoet; voorts enkele bestuursleden uit VU-Merksem en Wilrijk, doch werkelijk geen grote VU-aanwezigheid.

Ten 2de zijn er bepaalde mensen die op zulke marsj mardicus het etiket van hun vereniging (Were Di) willen kleven en zoveel mogelijk mensen aanzetten hun Were Di-vlaggetje op rugzak of kledingstuk te hangen. Alle eerbied voor de lijn en de verdienste van Were Di: ben echter toch van oordeel dat ieder marsjeerder komt voor de Amnestiegedachte en niet omwille van de één of andere vereniging.

Ten 3de alle sympathie voor de V.M.O. Af en toe moeten zij toch oppassen in hun aantreden, marsjerren en verschijningsvorm niet al te militairistisch te zijn; het zou al te jammer zijn door het schreeuwen van bevelen, door vlaggen met runetekens, het dragen van een militair oefenvestje, koppels- en stormriemen, enz., het effect van een aktie, dewelke op zichzelf zeer gezond is, te zien afzakken... Mij stoort dat niet, maar ik maak me af en toe bezorgd over de indruk van de neutrale buitenstaander, degene die wij ten slotte wensen te overtuigen, is het niet?

Ten slotte een ere-salut voor deze ruim 220 moedigen die koude en winterse temperatuur trotseerden voor het uitdragen van de Amnestiegedachte, liever dan van een rustig week-einde te genieten.

K. - Borgerhout

WITBOEK, EN DAN?

(VERVOLG VAN BLZ. 1)

den er duizenden, ja tienduizenden van een andere soort begaan die — gelukkig zoudt zij moeten zeggen — nog kunnen worden hersteld. Niet alleen hersteld maar goed-gemaakt, maar daarover zo dadelijk.

In zijn «biecht», die echter niet altijd even edelmoedig blijkt, heeft Lenaerts het ook over «zwart gespuis dat in de oorlog vader en moeder zou hebben vermoord om de nazi's ter wille te zijn». Daar hebben we de klassieke smeerslapperij! Hoe dikwijls moet het nog worden gezegd en herhaald dat wie aan amnestie denkt en erover schrijft, of ervoor marsjeert, geen kampbeulen, verklidders of misdadigers van gemeenrecht voor ogen heeft, maar alleen politieke delinquenten! Is dat eens en voor goed begrepen? Ja, dan kunnen we verder gaan. Ik constateer:

Primo, dat ze van Libre tot Volksgazet erkennen dat bij de repressie grove onrechtvaardigheden en overdrifvingen werden begaan. Ik ga die diverse soorten van excessen niet ontleden, iedereen kan in de eigen omgeving voorbeelden vinden.

Secundo, dezelfde erkenners van onrechtvaardigheden willen zich beperken tot een vroom memento, om praktische en globale maatregelen niet te moeten in ogen-schouw nemen, halen zij er «gespuis» bij. Dat wil zeggen dat zij weigeren het vraagstuk zuiver te stellen om niet logisch te moeten handelen.

Tertio, zij die toch de politieke kollaboratie en repressie erna ontleden, besluiten dat individueel via strafvermindering alles werd opgelost. Hoe kan dat? Afgezien van het feit dat er genoeg gevallen in de administratie, het onderwijs, de pensioensektoren voorhanden zijn om dat in de praktijk tegen te spreken, zie ik niet goed in hoe iemand, (zoals de Libre dat beschrijft) die alleen voor een burendruze werd aangehouden en op grond van een volledig valse beschuldiging werd veroordeeld, straf die nadien tot nul werd herleid, zou moeten juichen. Hoe kan in zo'n geval een individuele terugkeer naar een gerechtigheid die er altijd had moeten zijn, voor de betrokkene, tegenover zichzelf en tegenover de gemeenschap waarin hij verkeert een oplossing zijn. De straf die er nooit had moeten zijn, is er toch geweest en blijft samen met de klementie, die overbodig had moeten zijn, geboekstaafd! Derhalve kunnen algemene, arbitraire en onnodige excessen alleen maar worden hersteld via algemene maatregelen. Daarvoor is geen witboek nodig. Alleen een gram gezond verstand en één kilo politieke moed.

J. Pallieterke

Het humane katholicisme

Beste Pallieter,

In uw laatste nummer citeert R. SCH. (kroniek der dode zielen) een stuk uit een brief die R. de Bouvre aan een tijdschrift schreef: «voor mij is het alleszins jammer, dat zowel de Vlaamse als de Europese beweging in handen is van dit slag konservatieve wier pausenmentaliteit me langzamerhand kotsmisselijk maakt.»

In deze zin zit heel wat verrat, en maakt wel enkele nabeschouwingen noodzakelijk. R. SCH., die iedereen die zijn mening niet deelt kotsmisselijk schijnt te vinden, mag dit dan weer eens, het is gegund. Als wij in een toekomstig federaal België, een partij (of partijen) hebben die naar het pijpen van deze pauselijke konservatieven blijft dansen, dan staan we er triestig voor. Hopelijk wordt er geen konkordaat gesloten met Rome zoals Franco dit inderdijf deed, of Vlaanderen het El Parol. Nu kan het waar zijn dat de Vlaamse onderpastoors en nonnekens de federale gedachte mede hebben gepromoveerd, maar dan niet op die pluralistische wijze waar ze nu mee schermen. Ik denk dat vele jonge Vlaamse arbeiders dit net zo zien, vooral als duidelijk wordt dat wij van dit zo hu-maan aandoend katholicisme niets anders dan een groot kroost toegewenst krijgen.

Laat O.L. Vrouw van Vlaanderen maar rond de leeuw en het kruis blijven staan, dan vliegt den blauwvoet storm (lees STOM) op zee. Beleefde groeten,

Van Ríchstal Joseph Metaalbewerker (lid V.U.). N.v.d.R.: *Kommentaar overbodig.*

Grofheden

Beste Pallieterke,

Ik ben zeer ontgoocheld over het proza van Fr. M. in verband met de kerkvervolgning in Zaïre. In de grond gaat het hier om de geschiedenis van Kristus. «We hebben geen andere koning dan Cesar!»

Wekenlang laat de «Stem van Zaïre» een boel grofheden horen over Kardinaal Maloela, en niemand kan daarop antwoorden... hoe is 't mogelijk dat we diezelfde onzin in t Pallieterke moeten lezen? De kardinaal «trapt dóór», hij is een clown, hij heeft herrie geschopt tegen de terugkeer tot de authenticiteit... dit laatste bewijst dat Fr. M. zich de moeite niet gegeven heeft om te vernemen wat er juist gebeurt is. Want de kardinaal heeft niets ondernomen tegen Moboetoes authenticiteit. Toen hij herrie schopte ging het over ernstiger zaken! Het ging elke keer over de te grote weelde van de profiterende klasse, en over de miserie van de armen. Is het

dan niemand in Europa opgevallen dat Moboetoë de bisschoppelijke residentie heeft aangelegd omdat hij de kardinaal zelf niets kon afnemen?

Zeker, Kardinaal Maloela is een raschte Afrikaan, en hij bestuurt zijn b'sdom op zijn manier, die niet altijd overeenstemt met de zienswijze van zijn blanke medewerkers, vooral wat zijn financieel beleid betreft... maar elke lijktoe die de kardinaal van waar ook ontving ging in de kas van het bisdom. Hij reed in een VW zoals zijn zwarte en blanke confraters (en het is juist een van de dingen die Moboetoë hem niet vergeeft, dat hij de Mercedes van de president geweidert heeft). Kardinaal Maloela is een echte nationalist, die de Kerk van Kinsjasa volledig in handen van zijn ragsnoten wil zien; en die eronder lijdt dat hij zo weinig zwarte priesters heeft. Maar kan het anders? Mág het anders? Stel hem naast gelijk welke Vlaamse idealist, maar niet naast Moboetoë!

Ik hoop echt dat Fr. M. de moed zal hebben om zijn beweringen terug te trekken... Een Scheutist die fier is op veel kweklings van de missiescholen!

N. v. d. Red.: Fr. M. schreef ook nog andere dingen over Maloela. Men moet ze in hun geheel nemen. Zie ook nog elders in dit nummer.

Mgr. Tiso

Beste Pallieterke, Vijftienvintig jaar geleden, de 18e april 1947, werd Mgr. Tiso, tijdens de Tweede Wereldoorlog president van de Slowaakse republiek, terechtgesteld. Om drie uur 's morgens schreef hij toen zijn testament dat door alle volksnationalisten gelezen moet worden.

«In de geest van het offer dat ik ga brengen, laat ik het Slowaakse volk als erfenis deze vermaning na: dat het eendrachtig en onverdeeld, altijd en overal in alle dingen getrouw blijve aan het grootste beginsel «Voor God en Voor het Volk».

Dit is niet alleen de onvervreemdbare zin der Slowaakse geschiedenis, maar tevens het uitdrukkelijke gebod van God, die het als natuurwet heeft gegeven en zowel in het volk als in ieder van zijn leden heeft ingeprent. Aan deze wet ben ik mijn hele leven dienstbaar geweest en daarom voel ik mij als een martelaar die valt in het eerste gelid van het leger dat het Christendom verdedigt tegen het bolsjevisme.» De 18e april 1947 is niet alleen de rouwdag van het Slowaakse volk, dat nog steeds zucht onder de Kommunistische en Tsjechische dwingelandij, ondanks een soort Federalisme, op zijn Van den Eynde-Leburton, maar ook voor al de volksnationalisten die dromen een Solidaristische Wereld op te bouwen los van Marxisme en Kapitalisme.

Dr. Juris José Wilmots.

kroniek der dode zielen

Geheugenverlies (of erger) bij Gaston Eyskens

De eerste-minister heeft een vraaggesprek toegestaan aan het — we zullen maar liefst niet «Nederlands» schrijven — Hollandse weekblad «Vrij Nederland». Iemand als Eyskens moet toch de mogelijkheid hebben zijn woorden in een ander blad kwijt te geraken dan in «Vrij Nederland», dat inzake Vlaanderen een ongewoon ziekelijke onwil en afkeer aan de dag legt. Nu verwacht niemand dat Eyskens het woord zal voeren als vertegenwoordiger van de Vlaamse beweging. Dus is voor het spuien van Belgische «wijsheden» een nihilistische afvalkuip goed genoeg en aangepast.

«Vrij Nederland» heeft Eyskens gevonden «in een ruime niet bijster smaakvol ingerichte kamer. Hij is geserveerd vriendelijk, vrij klein van gestalte, maar zonder enige pose of gewichtigheid.» Zeg nog dat de wonderen de wereld uit zijn. Eyskens zonder pose of gewichtigheid. Dat is de natuur geweld aandoen. Daar staat de wereld op haar kop. De verklaring is eenvoudig en voordehandliggend. Gewoon in en voor en van «pose en gewichtigheid» te leven, voelen de joernalisten van «Vrij Nederland» dat niet meer aan bij anderen.

Uiteraard kon Eyskens de Vlaams-Belgische wanverhouding lastig ontwijken. Heeft hij zich ontpopt als een opgewonden eenentwintigjarige herbergstrategie! Onbegrijpelijk, onwaardig voor de universiteitsprofessor, die hij toch is en voor de hoogstaande, scherpzinnige, intelektueel, die hij had kunnen zijn. Hoe het eersteministerschap iemand naar beneden kan halen!

Eyskens «verzekert dat Nederland altijd 'volkomen correct' is geweest in de taalstrijd en zich niet heeft bemoeid daarmee. Wij zouden ook niet aanvaarden dat er Franse invloed zou zijn. Nu, de Vlamingen beklagen zich wel eens over het feit, dat men dikwijls zo weinig belangstelling vertoont voor hetgeen zij hier doen. Zij beweren hier te zijn, laat ons zeggen, mensen die op de voorpost staan van het verdedigen, van het behoud van de Nederlandse taal en cultuur. Maar hoe kan nou een Nederlander begrijpen wat hier allemaal omgaat? Dat is zo ingewikkeld.»

Spreekt zo een Vlaams-, een Nederlandsbewust Vlaming? Dat Noord-Nederlander de Vlaamse beweging meer dan honderd veertig jaar reeds (het ergste verwijft omdat het nog blijft voortduren!) in de steek laat, vindt België Eyskens «volkomen correct».

Maar wat te denken over: «Wij zouden ook niet aanvaarden dat er Franse invloed zou zijn.» Grover kan niet. Geheugenverlies? Aderverkalking? Dat Eyskens zoiets durft te verklaren, grenst aan het ongelooftelijke. Hoe rijmt de Belgische eerste-minister zo'n uitspraak samen met zijn toch hier en daar ietwat Vlaams verleden en zijn ex-Vlaams geweten! Alliance française, Amitiés françaises, Cercles van dit en Associations van dat en hoe ze in 't verleden mochten heten en morgen weer omgedoopt worden... Nooit gehoord. Nooit gezien. Indien men in Parijs «Vrij Nederland» leest, moet er daar en vooral op de buitenlandse diensten een schaterlach van jewelste opgestegen zijn. Wellicht ontwerpt men er nog een nieuwe graad in het Légion d'Honneur ter beloning van Eyskens' onschuldverklaring en uitreiking van de Franse neutraliteitsburgertrouw en niet-imperialistische zeden. Indien Eyskens over de honderden miljoenen, die Frankrijk reeds over Wallonië en Vlaanderen uitgestrooid heeft, kon beschikken, zou hij geen slecht figuur slaan naast Onassis. België kan maar op één wijze geschiedenis schrijven; door ze te vervalsen.

Dat in een tijd van Benelux, waarvan iedereen getuigt dat daartoe ook een politieke bouw behoort, waarvan iedereen zegt dat de «kulturele integratie» levensbelangrijk is, waarin zijn medeminister Fayat verklaart dat wij als Nederlanders het nieuwe Europa moeten binnentreden, Eyskens laat vallen «De Dietsche beweging is totaal voorbijgestreefd», is één van de ezelsstampen, waardoor hij alleen zichzelf treft.

Op hetzelfde platheldspil (typisch voor vele Vlamingen, zelfs voor sommige VU-ers wanneer ze in aanraking komen met de Hollandse kwaadaardigheidsjournalistiek) de uitlating (geef ik ter overweging aan de VU): «De Volksunie is niet meer de beweging van Grooi-Nederland, die aanleunde tegen het nationaal-socialisme. Die beweging werd zeer hard door de repressie getroffen. Er is nu een heel andere groep in de Volksunie omhoog gekomen, de ontevreden, die soms een uiterst links standpunt innemen.» (Waarop «Vrij Nederland»: «U bedoelt de vleugel van de linkse advocaat Hugo Schiltz»?)

De beste mop tapt Eyskens met «Traditioneel hebben wij altijd een grote tolerantie vertoond...» Zeker met de aktivistenlucht en de Belgische moordrepressie! En in 1972 met de weigering van de regering Eyskens om amnestie in haar programma op te nemen.

«Het belgt mij kleine Belg te zijn, die grote Vlaming ben.» Almaardoor aan dat vers van De Clercq gedacht alweer. Kleine Belg Eyskens. Zielig weinig voor wie grote Vlaming had kunnen zijn.

R. Sch.

Vertrek

**WOENS
DAG**

Als de tijden rijp zijn, moet ik weg. Weg van krant, boek, telefoon. Dat wordt dan welhaast altijd Zwitserland.

Een laatste glas Belgisch bier in een Brussels station en dan rull je de Vlaamse leeuw voor de zwarte ram van Graubünden.

De Belgische Spoorwegen verlenen je een nacht slapen op wielen en 's morgens, voorbij Zürich, beginnen de bergen al moeizaam het panorama op te frissen.

Je vertelt aan een medereiziger, die ook al op is, dat het vliegveld van Zürich Kloten heet en je wijst naar het minuskule dierenrijkje, waar een bekermde buffet geografisch onverantwoord wakker staat te worden.

De forsilia's bloeien overal. Het lijkt wel of elk huis verplicht is een struikje te zetten, het zou me zelfs niet verwonderen.

De kalenden van maart zijn sneeuwloos voorbijgegaan.

De zon schijnt op je splinternieuw hotel. Op de kamer zet je de radio aan. Paasfeer. Ze draaien nog even Sœur Sourire: «Dominique, nique, nique!»

Alles is vergankelijk, denk je, maar hier duurt het wat langer.

Even later is er een uitwending over folkloristische muziek. En laat dat nu toch toevallig aan Vlaanderen gewijd zijn. Eerst een liedje over een genaamde Laurens, die alle dagen van de week wil gaan vrijen, wat wel tot de mogelijkheden behoort, dan «Zeg, kwezelke, wilde jij dansen» op beiaard, dan een akkoordstukje van een onbekende meester en ten slotte een echt oud tentorgel. Het speelt «Langs de Amsterdamse grachten», maar van hieruit kan je je Vlaams fanatisme niet door die paar kilometer laten beïnvloeden.

Je kijkt door het schilderij, dat je raam is.

Caischavedra

**DOENDER
DAG**

Himmelsterne, bist du auch hier? Da trinken wir einen! En je drinkt er dus eentje met Rico, de man die samen met de abdij het dal overheerst. Hij kent ieder pad, iedere steen, weet alles over het weer, heeft een soort ingebouwde barometer en hij voorspelt al dadelijk een portie sneeuw, die dan inderdaad 's avonds ook begint te vallen.

We worden tegelijk herinnerd aan vorig jaar, aan de Langlaucht, die we samen hebben gemaakt.

Hergolana, zegt hij krachtig, omdat daar weer een jaar overheen is gegaan.

Hij zegt trouwens nog heel dikwijls «hergolana», altijd met evenveel kracht. We maken plannen.

We gaan naar de nieuwe bergbaan kijken.

We zweven naar Caischavedra, waar de sneeuw ligt. We zien alle toppen van alle bergen.

«De bergen bijten in de lucht als de tanden van een zaag.» Het is niet helemaal juist, maar niettemin mooi gezegd van Cypriel Buysse.

We binden weer ski's onder. En dan wordt alles onbelangrijk. Een Antwerpenaar, die je herkent, vraagt je terloops of je niet weet wat Beerschot vorige zondag gedaan heeft, maar je bekijkt hem zo wereldvreemd door je zonnebril, dat hij zich bang terugtrekt op het terras.

Het genie dat ooit op het idee gekomen is zich over een sneeuwlaag heen te verplaatsen op twee latten, moeten ze de nobelprijs van de democratie en de gelijkberechtiging geven.

Op ski's is iedereen gelijk, zowel de geleerde professor die zich gespecialiseerd heeft in

bloedvaten als de gewone dorpsonderwijzer, die vrees eindelijk een privé-tiendelige breuk op te lopen, maar het er toch maar op waagt, omdat de opslag van Willy Claes hem per één april een tikkelijke overmoedig heeft gestemd.

De bonte anorakken, de zon, de sneeuw, de bergen, de ceremonie van het insmeren, het glijden...

Hergolana, het gaat nog, denk je beneden.

Geluk op twee smalle latten. Maar je moet er op komen.

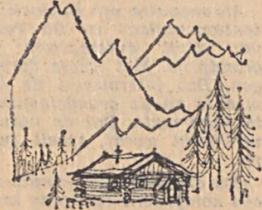
Uitzicht

**VRIJ
DAG**

Nog een geluk dat het geloof, tenminste in Zwitserland, niet te veel bergen verzet heeft.

Hoe het voor Boman's Wolkers op die Rotterdamse rotte was, kan me lekker niks schelen. Voor mij gaan de bergen voor. De bergen van de achtergrond, die al eeuwen niets anders meer te doen hebben dan loom en lui berg te liggen zijn. Er blinkt boven nog wat stille, verjaarde kerstsnieuw, maar je hebt de indruk dat ook die, als de bergen even hun wenkbrauwen fronsen, naar beneden zal glijden. Naar onder in het dal, waar het volop lente is.

Een telefoon uit Vlaanderen wist te vertellen dat het daar een rotweer was, hier schijnt de zon. Zelfs de schapen, en die zien er ook hier niet al te snugger uit, hebben het gemerkt. Ze hebben hun wollen winterjas met de mestklodders uitgespeeld en ze grazen

uitgelucht het gras, dat er eigenlijk nog niet is. Maar het hooi van de winter is op. Ze zijn op eigen krachten aangevaren. Achterop loopt een Zwitser met een bevroren broek en jaarkringen onder zijn ogen. Zijn Willem-Tell-hoedje zal later in een museum komen: folkloristisch openbaar kunstzint en als ooit, over duizend jaar, ergens zijn pijp opgegraven wordt, dan zullen de archeologen beweren dat ze een heel vreemdsoortige en onbekende luchtwortel hebben ontdekt.

Over hem staat in het boekje dat hij eenvoudig en bescheiden is, een hardnekkig verdiger van «outer en heard».

En dat kan ik me wel voorstellen. Trouwens, welke Europeaan zou zich nog definitief kunnen aanpassen aan dit trage, gezapige tempo?

Traag, maar zeker. Maar zeker traag, vertelt me een grasjas. Dat is ook nodig in dit land. Zo traag als die bergen hier met de jaren eenmaal gegroeid zijn, zo traag willen ze beklommen worden.

Beekje

**MAAN
DAG**

Op die wet van de traagheid maakt alleen het beekje een uitzondering, met een misplaatste nervositeit zoekt het al jaren de weg naar beneden, naar de Rijn.

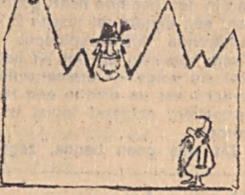
Als ik Pater Ambrosius was uit de Benediktijnerabdij zou ik zeggen dat het eenvoudige beekje ons aantoont hoe de kortste weg tussen twee punten niet altijd de rechte lijn is. Het beekje sluit een voortdurend compromis met de rotsen, die grijs en onverschillig hun onderstel lenen tot een eeuwigruisende voetwassing.

Maar ik ben pater Ambrosius niet. Ik zit een beetje onaards op een droge bemoste rots, langs het beekje, een rots waarvan niemand meer weet wanneer ze er gekomen is. Dat hebben deze stenen wel voor op die van de Akropolis in Athene en die van het forum Romanum in Rome: ze hebben nog geen geschiedenis, ze zijn nog niet genummerd.

Ik zit op zo'n anonieme rots in Graubünden. Een soort ongebloemde denker van Rodin

in uitgesteld relais. Ik kijk naar wat men thuis de Fonds de Quarreux noemt, het ongemotiveerde einddoel van bijna alle Vlaamse schoolreizen, zeker tot voor dat vlak in Ronnières begon te hellen, maar hier is het anders, hier is het gewoon, ieder dorp heeft het, zo'n beekje met rotsen. Ieder dorp heeft dat bekende geruis op de achtergrond. Met zo'n geluid kan Jos Ghysen in Vlaanderen de mensen misschien wel enkele weken op de toppen van hun zenuwen houden, maar hier niet.

Er is een beetje wind die de geur van echte geiten meebrengt. Misschien ontsnappen de Zwitsers ook niet aan de vooruitgang en mogelijk zullen ze in de nabije toekomst die geur ook kunstmatig moeten verwekken, voor de toeristen,

maar dat zal toch zijn tijd nog wel duren. Vooral in Graubünden, dat zo'n beetje het Vlaanderen van Zwitserland is en dus gaat het daar nog wel een stukje trager dan elders.

Grüzi miteinander, zegt een oud autochtoon vrouwtje dat een kannetje melk naar boven sjouwt.

Grüzi!

Een poes met een belletje aan volgt haar op de voet. De denker van Rodin ziet plots voor zijn diepzinnige linker-voet twee groene vliegen elkaar kribbig en kibbelend het territorium betwisten op het uitwespel eens schaaps.

Niet lang. Want één centimeter verder ligt nog een kontingent. Ik begin de Zwitsers te begrijpen.

Afscheid

**DINS
DAG**

De Alte Bündner Stube, de Stiva 'Grischuna, zoals dat in het Reto-Romaans heet, bestaat al sedert 1804, als we het plafond mogen geloven. En waarom zouden we dat niet?

De uitbaters zijn iets later geboren, maar dat valt niet speciaal op. De deur is in twee stukken, want je moet ze kunnen openzetten en tegelijk de schapen en geiten buiten houden.

We wachten er op de trein-terug. Terug naar de krant, de telefoon, de wekdagen, de rompslomp.

De radio speelt in de Stiva. Een Zwitserse La Esterella zingt over een waterniel, die ook wel op een of andere manier vloeibaar kristal zal worden. Al is die vergelijking erg betrekkelijk, want waternielen schuimen hoofdzakelijk.

Im Herbst komme ich nach Flandern, zegt Rico, die met weemoed constateert dat het winterseizoen er opzit. Ik knik.

Buiten blaten schapen. Voor de lokale kleur. Met hangende flaporen.

Wij gaan naar de trein. Die schuift nu sneller naar beneden.

Nach unten geht's immer besser, heeft Rico gisteren nog gezegd.

En wijs borduurde hij nog achterop: — Da helfen alle Heiligen! Men wuift.

In de bezonde tuin van een privé-bungalow zit nog een jongedame zonnebadend haar olie te verwerken.

**ALS KRISTUS WEER
OP AARDE KOMT,
ZAL HIJ OLIE IN WIJN
MOETEN VERANDEREN.**

Lodewijk de Beduimelde

Laakbaar?

Het ziet er naar uit dat gekozenen van de Volksunie zullen zetelen in de «schepenkolleges» in vier van de vijf Brusselse randfederaties in Vlaams-Brabant. Behalve in Vilvoorde, waar de CVP scheep gaat met de Rode Leeuwen, zullen in alle federatieraadskolleges evepekers en Volksunionisten samen de meerderheid vormen eventueel aangevuld met Rode of met Blauwe Leeuwen.

Alles bij elkaar een uiterst normaal en in sommige gevallen zelfs een onafwendbaar verschijnsel. Wat de jongens van de Libre nochtans zware harkloppingen bezorgt. Zij noemen het inexcusable, laakbaar in de hoogste graad. Volgens de Libre hadden de kleurpartijen overal ongenadig de Volksunie naar de oppositie moeten stoten zelfs indien zij daarvoor een coalitie hadden moeten vormen met Liberté et Démocratie.

Als het de jongens van de Libre kan troosten dan willen we hen wel vertellen dat het zeker geen grote liefde is die de evepekers in de armen van de Volksunie heeft gedreven. En overigens willen we de Libre erop attent maken dat ze zich bemoeit met zaken die haar geen barst aangaan. Frankofonen van alle kleur en pluitage zouden eens en voorgoed moeten inzien dat de tijd voorbij is, dat ze de rol konden spelen van voogd over Vlaanderen.

Prietpraat

Harmegnies, nieuwbakken staatssecretaris van Ontwikkelingssamenwerking, heeft op een perskonferentie in Broekzele verteld dat in Kongo-Zaire alles zo opperbest draait. Harmegnies diste die wijsheid op na een bezoek van vijf dagen aan een land dat tachtig maal groter is dan den Belgiek en waar het mangelt aan alles, ook aan betrouwbare communicatiemiddelen.

Wat is dit vanwege Harmegnies, zelfbedrog of volksbedrog? In alle geval was het prietpraat.

Onvermoeibaar

Kop Van Eynde en Mon Leburton, ko-bazen van de BSP, tonen zich in het reizen onvermoeibaar. Amper zijn ze terug van de besprekingen met de «gelijkgerichte» vuurroete Joegoslaven, of ze zijn alweer hun koffers aan het pakken. Ze trekken nu naar andere «gelijkgerichten», namelijk naar de vuurroete Roemenen.

Toch zonderlinge kerels, die Belze sossen. Voor binnenlands gebruik spuwen ze al hun minachting uit naar de laatste Mohikanen der Kommunistische Partij van België. Maar buitenlands gaan ze platte broodjes daken met de «verraders van het democratische marxisme» en met de «zoolijkers van het Kremlin». Wie kan zulke windhanen nog au sérieux nemen?

Eerste tramman

Guy Cudell, de man met de playboy-face, burgemeester van Sint-Joost, is benoemd tot voorzitter van de raad van beheer der Brusselse trammaatschappij. Als beloning omdat hij destijds zoveel reclame heeft gemaakt voor de tram? Of om hem te bevestigen in zijn tramcomplex?

In ieder geval heeft Cudelleke bij de jongste verkiezingen op grote kleurrijke reclame gemaakt voor zichzelf. Zij toonden hem ten voeten uit terwijl hij, omringd door democratische burgers en burgers, aanstalten maakte om een tramrijtuig te bestijgen.

Bij de Brusselse trammaatschappij hebben ze klaarbijkelijk gedacht dat het ene plezier het andere waard is.

Nr. 29

Volgens het proefschrift van lic. De Bondt spande Cudelleke, B.S.P.-volksvertegenwoordiger en burgervader van St.-Joost-ten-Node, de kroon van het kumulieren met 28 mandaten. Waarschijnlijk als troostprijs omdat V.d.B. hem «geschuurd» heeft, door minister van Landsverdediging te worden, werd Guy nu ook nog benoemd tot voorzitter van de raad van beheer van de Brusselse trammaatschappij.

Dat is dus nr. 29. Doe zo voort, Gewijde!

Aan de leden van het B.S.P.-bureau Brussel (en elders)

Mijne Heren,

Gij zijt maandag in vergadering bijeen geweest. Dat is geen nieuws want dat gebeurt wekelijks. Gij zijt samen gekomen zoals in het communiqué wordt vermeld, onder het voorzitterchap van Jef van Eynde en in dat detail steekt al enige informatie, vermits daarmee bewezen is dat uw alomtegenwoordige Polderbizon terug is uit zijn (Zuidslavische) vakantie, terwijl zijn halve politieke trouwboek Leburton nog altijd ergens in de zon ligt te bruijen.

Maar, mijne Heren, — en nu begint het echte nieuws — gij hebt u vooral gebogen over de kwestie Griekenland en gij hebt een ronkende volzin goedgekeurd tegen het regime van de kolonels. Tussen haakjes, gij hebt daarbij de naam vermeld van Rolin die, hoewel hij door u niet goed werd bevonden om in de Senaat te zetelen, geregeld wordt buitengehaald wanneer de B.S.P. voor de galerij een ultra-linkse geloofsbelijdenis wil afleggen.

Ik herhaal: voor de galerij. Want, met permissie gezegd, de goegemeente is het al gewoon geworden dat de Belgische socialistische partij, op bevel van de socialistische internationale, af en toe tegen de bruine dictatoren à la Franco, à la Salazar (God hebben zijne ziel en Marx zijn verdiensten), en à la Grecque bruisende en briesende protesten afvuurt. De heerschappij van de regimes die het voorwerp uitmaken van die verbale toorn zijn er nooit onder bezweken. Daarom had ik er wellicht beter aan gedaan om uw meest recente anti-Griekse tirade onverlet te laten, vermits ze meer tot de luim dan tot de politieke ernst behoort!

Welnu, deze week, mijne Heren, deze week heb ik het in mijn hoofd gestoken dat niet zo maar te laten passeren.

Dat gij tegen de kolonels zijt, is uw goed recht. Dat gij het huidige regime van Athene niet in uw hart draagt, evenzeer. Dat gij weinig logisch zijt in het verdelven van uw sympathieën tussen rode, rozerode en bruine diktatoren, ook dit behoort nog tot de dwaasheden die eenieder zich mag veroorloven. Wat ik deze week echter niet «neem», zoals de Hollanders dat zo innemend kunnen uitspreken, is, dat gij uw rode koleire bolviert tegen Griekenland in het Brusselse Volkshuis, maar dat gij enkele straten verder, met name in de Wetstraat, beste vriendjes speelt met die door u, in naam van Marx en al zijn schijnheiligen, veroemde Griekse kolonels.

Gij zijt tegen het huidige Griekse regime, O.K. Wel, als uw protest enigszins gemeend is, wees dan tenminste consequent. Verlaat dan ook een regering, die op dit ogenblik met uw goedvinden in de Nato en in alle andere vormen van Westerse diplomatie met Griekenland politiek koken-eten spelen. Trek er dus uit, eis dat het Belgische zijn ambassadeur terugroep, ja, — waarom niet? — en vraag dat wij de oorlog aan Griekenland zouden verklaren.

Begrepen, mijne Heren? Doe iets, of... zwijg. *J. Palliederke*

Uitgesteld

Sire heeft echt geen geluk met zijn vorstelijke buitenlandse reizen. Gáát hij op reis dan dreigt meer dan eens zijn regering in elkaar te vallen. En zijn er geen binnenlandse strubbelingen te vrezen, dan strandt zijn reis op moeilijkheden in het land van uitverkiezing.

Aldus werd 's Konings geplande reis naar Turkije uitgesteld, because ginder vuil aan de knikker: overvallen, schakingen, krijgswet en nog van die leverdjes.

Volgens 't gePeupel heeft de Belze regering trouwens een kwaad oog in de doodvonnis-ven die door de Turkse just-just werden uitgesproken tegen politieke tegenstanders. Als dat waar is, dan wordt de Belze regering kleinziger. Haar voorgangsters maakten zich in alle geval minder druk over de paternosters doodvonnissen die destijds door Belze uitzonderingsrechtbanken werden uitgesproken!

In naam van Oranje...

Op 1 april herdacht Nederland de inneming van Den Briel door de Watergeuzen. Wie toevallig naar de Nederlandse TV gekeken heeft (en wie doet dat niet in Vlaanderen?) zal wel een voor den Belgiek heel vreemd souboutspel gezien hebben. Koningin Juliana stond ergens tussen de massa uit volle dorst het: «In naam van Oranje, doe open de poort...» mee te zingen.

Heel ongewoon voor een Vlaming inderdaad. Want kan men zich niet voorstellen dat Baudouin van Saksen-Coburg-Gotha tijdens een herdenkingsviering van de slag der Gulden Sporen «Groeninge» staat mee te zingen? Onvoorstelbaar! En dat is dan ook meteen het verschil tussen Oranje en Saksen-Coburg-Gotha: enerzijds een volksverbonden koningshuis anderzijds een geïmporteerde Duitse prins die dank zij zijn Engelse schoonmoeder de Belgische troon mocht bestijgen.

HET BOEK VAN DE WEEK

ROMANET

BWANA

LE CHEF DE CHEF

Nr. 29

Volgens het proefschrift van lic. De Bondt spande Cudelleke, B.S.P.-volksvertegenwoordiger en burgervader van St.-Joost-ten-Node, de kroon van het kumulieren met 28 mandaten. Waarschijnlijk als troostprijs omdat V.d.B. hem «geschuurd» heeft, door minister van Landsverdediging te worden, werd Guy nu ook nog benoemd tot voorzitter van de raad van beheer van de Brusselse trammaatschappij.

Dat is dus nr. 29. Doe zo voort, Gewijde!

SAIGON

Vietkong op 100 km van Saigon.

Half verwilderd

Kloosterlingen in Spanje hebben in een bergstreek een menselijk wezen aangetroffen, dat Manolo werd genoemd. Volgens de serieuze gazetten kan Manolo niet spreken en voedt hij zich hoofdzakelijk met gras en wortels. Hij weigert in een afgesloten ruimte te slapen en brengt bij voorkeur de nacht door in een boom.

Volksgazet, dit bericht brengend, spreekt in zijn titel van «half verwilderde man». In de stal van de Polderbizon zijn ze natuurlijk van geen klein gerucht vervaard. Maar we vragen ons toch af, hoe volgens hen een helemaal verwilderde man zich moet gedragen.

Belga

Terwijl er binnenskamers nog gediskuteerd wordt over het beginsel van rechtstreekse staatssteun aan de gazetten, heeft de regering het persagentschap Belga al rechtstreeks onder haar hoede genomen. De regering zal namelijk het jaartekort van het agentschap — 41 miljoen balen — voor rekening nemen van Honoré Gepluimd.

In 't verleden ontving Belga al veel onrechtstreekse steun, o.a. door het afnemen van een abnormaal hoog aantal meestal nutteloze abonnementen door praatbarak en ministe-

ries. Hierdoor was trouwens de invloed van den officiële Belgiek in de Belga-berichterij dikwijls goed voelbaar.

Sallustro vermoord

Het staat nu vast dat de Italiaan die directeur was van de Fiat-fabrieken in Argentinië, Oberdan Sallustro, door kommunistische bandieten vermoord. Hij is het slachtoffer van de zoveelste gemene afpersing door linkse partizanen.

Geen enkel links pastoor, pater of andere hele of halve intellektueel zal ons verhoeden te schrijven dat dit een gemene moord is. Gelul over linkse of rechtse maatschappelijke structuren is geen verontschuldiging voor deze zoveelste gemene misdaad.

We gaan er niet op vooruit, met al die geweldadigheid. En de medeplichtigheid uit lasheid wilt steeds maar veld. In de «Standaard» schreef men al over «de terechtstelling» van Sallustro. Het was geen moord meer.

De dag dat mijnheer De Smael gekidnapt en vermoord wordt door een linkse bende — wat God verhoede — zullen ze in de «Standaard» misschien een juiste terminologie gebruiken.

Waarom zou het echter minder misdadig zijn een kapitalistisch dagbladredakteur te vermoorden dan een directeur van een kapitalistische autobedrijf?

Er zijn nog rechters in Brussel

De «tueurs de la Volksunie» zijn allemaal naar huis!

Voor het gros van de Belze gazetten, in de eerste plaats sommige francofone, is het een schamele finale geworden: het proces tegen wat zij al deze voorbije maanden blokletterden als «les tueurs de la Volksunie». Die finale moest vlug worden opgespoord op een binnenblad zijde tussen een heleboel ander nieuws, gekamoufleerd onder een zeer neutrale titel. De verlegenheid van die inktkoelies is te begrijpen. Want hoe in 's hemelsnaam de opgejutte heetgestookte lezers verklaren dat die «doders» allemaal zonder één uitzondering als vrije mannen de rechtszaal konden verlaten?

Met het hatelijke fabeltje van de georganiseerde bende «tueurs»

die een geplande raid uitvoerden tegen vreedzame F.D.F.-plakkers, en die Georgin zo bestiaal te lijf gingen dat zijn ribben werden gebroken en hij daardoor gedood werd — met dit hatelijke fabeltje heeft de Brusselse rechtbank met veel zakelijke en nuchtere overwegingen (de voorlezing van het gemotiveerde vonnis duurde anderhalf uur) afgerekend. Wat overblijft is datgene wat 't Pallieterke van in den beginne heeft geschreven: een banale rel tussen 2 konkurrende plakkersploegen die elkaar toevallig op het lijf liepen. Met als enige — dramatische — verschil dat de emotie een zware hartpatiënt achteraf fataal is geworden.

Dit was geen bende, zegt de

rechtbank, want verscheidene leden van de plakkersgroep kenden elkaar nauwelijks. Er was ook geen voorbedacht. Ze dronken allemaal enkele goeie pinten bier vooraleer ze het plakkerswerk gingen beginnen, en de tafelpoten werden slechts meegenomen om eventuele lastige tegenstanders op afstand te houden.

Ik heb al zo dikwijls de Belze just-is-just in haar vuile hemd gezet, dat ik nu zeer graag hulde breng aan de sereniteit van het gemotiveerde vonnis van de Brusselse rechter Verkaeren. Sereniteit heeft trouwens dit lange proces beheerst. De rechter heeft van meet af alle hartstochtheize en

stemmingmakerij uit zijn rechtszaal geweerd en hij gaf alle betrokken partijen en personen ruimschoots gelegenheid om hun bevelingen en standpunten toe te lichten en te staven. Ik beken dat dit allemaal meer en beter is dan ik had gevreesd in het emotionele fel anti-Vlaamse klimaat van de Belze hoofdstad.

Akkoord, het is de verdommelijke plicht van een rechter, zich boven de baatzuchtige stemmingmakerijen van paartaipolitiekers en boven het gekrijs van het opgeporde plebs te plaatsen. Maar Belze rechters hebben zo dikwijls getoond dat ze voor zulke druk niet immuun zijn, dat ik DIT wel eens extra wilde onderstrepen.

Ziekenhuistaking

In de Antwerpse ziekenhuizen, aangesloten bij Caritas Catholica, dreigen de elfhonderd leden van het paramedisch, technisch en administratief personeel met staking, omdat de bazen de bescheiden weddeverhoging van 5 procent, die door de Landelijke Bediendencentrale werd bedongen, niet willen toepassen.

't Pallieterke sympathizeert volledig met de sociale eisen van het ziekenhuispersoneel. Aan deze mensen worden hoge morele en beroepseisen gesteld en ze moeten werken in moeilijke omstandigheden. Het getuigt niet van «caritas catholica», dit bediendenspersoneel een bescheiden verhoging van hun soms belachelijk lage wedden te willen onthouden.

Dit gezegd zijnde, drukken we ook onze bekommernis uit voor de zieken, die eventueel de eerste slachtoffers zullen zijn van een ziekenhuistaking.

Hoe lang nog ?

Bij de jongste majoorsexamens werden van de 168 Vlaamse kandidaten er 33 benoemd, hetzij één op vijf. Van de 87 frankofone kandidaten werden er 25 benoemd, hetzij één op drie. En dat allemaal in een leger dat voor 60 procent uit Vlaamse dienstplichtigen bestaat.

Miel van Cauwelaert windt zich hierover op. «De vraag rijst hoe lang de Vlamingen zich nog in de luren zullen laten leggen», briest hij in Het Volk.

Hoe lang nog? Net zo lang tot de Vlaamse praatbarakkers van de kleurpartijen eensgezind de begroting van Landsverdediging weigeren goed te keuren en daarmee de regering doen vallen. Maar die konsekwente moed kunnen die broekschrijvers niet opbrengen. Ze kankeren liever als seniele zuurtrienen.

Nuttige lessen

't Zijn vieze patriotten, onze plotten. Onze Théo onthulde enkele jaren geleden dat de Belze militaire troepsoldaten in angstwekkend groot aantal gezegend zijn met kiekeborsten. En stuntminister Vandenberg heeft zopas openlijk toegegeven dat de meesten van onze miliciens handen hebben die averechts aan hun lijf staan. «Weinig rekruten zijn in staat een kolenkachel aan te steken», aldus onthult Pol Vandenberg ons zoveelste militaire geheim.

Hij zou wel eens gelijk kunnen hebben ook! En bijgevoel verwachtten we van hem dat hij zijn didactische demonstraties verder zet. Nadat hij zich als trapezist aan een helikopter van een Belze oorlogsbodem (ahum) heeft laten hijsen en nadat hij koen de geluidsmuur heeft doorbroken, verwachten we van hem dat hij alle kazernes zal afrotsen om onze hulpeloze soldaatjes te leren hoe ze — al dan niet met kapstokken — een kolenkachel aan 't branden moeten krijgen.

De Panne

Het blijft protesten regenen tegen de natuurschennis in De Panne. Maar desondanks zetten de bulldozers er van dag tot dag hun slopsloppewerk voort. Als niet onvervuld paal en perk wordt gesteld aan die zonderlinge urbanisten, dan gaat één van onze schaarse overblijvende duitlandschappen voorgoed verloren.

En wie zal daaraan paal en perk stellen? De openbare instanties van gemeente, provincie en staat doen of hun neus bloedt. Of komen te voorschijn met bespottelijke argumenten. Wij stellen maar vast, dat volgens de slechtste kapitalistische tradities in De Panne het algemeen belang moet wijken voor partikuliere gewinzucht.

Strandspelen ...

Laat u, naïeve duiven-van-Belgen, niet misleiden door de koninklijke geste die erin bestaat het koninklijk huizeken van Oostende open te stellen voor jeugdwerk. Op het eerste gezicht een genereus en royaal gebaar. Mats. Maar. Aber...

Het Boudewijnse oog viel op De Pannense duinen. Voor wat hoort wat. Er moet een compensatie komen. De politiek van de Walen werkt aanstekelijk. Ook op meneer de keunink.

Als onze sire zijn koninklijke tenten opslaat in De Panne, stijgt automatisch de grondprijs. Met huppe sprongen. Dat interesseert de gemeente en de grondeigenaars in hoge mate. Dat de natuur verknoeid wordt, speelt geen rol.

Ook die Belgische kwestie zal een kompromis-oplossing krijgen. Hecht vooral niet te veel belang aan de leugenstraffingen van de burgemeester.

Sire zat te Oostende te blank en bloot onder de oearde landkenoten. In een duinpan kan hij, met ons aller Fabiola, beter verstoppte spelen en rustiger de koninklijke besluiten tekenen.

Weg met Lowie

Zijne Excellentie Lode Major, tot voor kort nr. 2 in de BSP-federatie Antwerpen, heeft ervaren dat zijn populariteit niet meer dat is.

Bij de verkiezing van het uitvoerend bestuur waren er 18 kandidaten voor 14 plaatsen. Oud-proletariër Lou zakte met glans door de mand. Hij hoeft zich geen illusies meer te maken over de betrouwbaarheid van zijn Antwerpse «makers» en «gezellinnen».

Het voetvolk neemt het niet langer dat aan de top de oude heertjes elkaar benoemen en verheerlijken. Zelfs de openvliegende verkiezingsnederlagen maakte de BSP-kerkvaders niet wijzer.

Is een schisma nog afwendbaar?

Van Frans en in het Frans

Ten behoeve van een Belgische administratie in het Vlaams landsgedeelte werd door het departement van minister Frans van Mechelen een ééntalig Frans attest verstrekt.

Een fotokopie van dit document houden wij ter beschikking van zijne excellentie-met-het-eeuwige-vlinderdasje.

hier in holland

De blundersaars met AKZO

Het is zover: «Het internationale kapitalisme heeft zijn ware gezicht getoond!» Ze kunt de radio en televisie niet aanzetten, of aanklachten tegen «de gruwelijke onmenselijkheid» van ons economisch systeem klinken u tegen.

Op het scherm verschijnen arbeidersverteenwoordigers, die luidkeels uitspreken wat nu reeds bij enkele duizenden van hun werkkamers leeft: dat er ergens iets «rotten is in the State of Holland».

Er is zelfs geen Mansholt meer nodig om aan te kondigen, dat wij onze productie moeten terugschroeven en ruimte moeten maken voor onbezochte leefruimte. Het gaat vanzelf. Het grootkapitaal sluit zelf zijn vervuilende fabrieken. Omdat er niet genoeg winst meer wordt gemaakt.

Op een gegeven moment moest ik, luisterend naar een Achter het Nieuws-uitzending over de dreigende sluiting van de Enka-kunstslijde-fabrieken in Breda — 1.700 werklieden de straat op! — denken aan de mentaliteit van de dertig jaren in Duitsland. Ook daar waarde het spook van de werkloosheid rond, ook daar heerste wanhoop over de economische situatie en over de willekeurige zeggenschap van buiten-nationale machten over het welzijn van de natie.

Op het Nederlandse televisiescherm veertig jaar later kwamen Nederlandse arbeiders met dezelfde conclusies te voorschijn, waarmee Duitse arbeiders toendertijd rondliepen: zo kan het niet langer!

Op een gegeven moment voelde men in de lucht hangen: de partij of de man die op deze verbittering van duizenden mensen kan inhaken, heeft het de komende maanden en jaren voor het zeggen. Ook in Nederland.

Vakbondleiders en werkgewerksvoeders praten maar wat voor de vaak. De

akelige heer Bakkenist die de afgelopen jaren herhaaldelijk «voor het volk is verschenen» als voorzitter van de Nederlandse Werkgevers, blijft immers de hoofddirecteur van de plotseling in nood verkerende maatschappij AKZO, de combinatie van de kunstgarenfabrieken en de chemische industrie Organon.

Hij blijkt nu met de rug tegen de muur een onbekwaam man te zijn.

Maar de vakbondleiders zijn al even dom. En de ministers van Economische Zaken, die deze hele zaak de afgrond in lieten slibberen, niet minder. Toevallig was het de huidige oppositieleider Den Uyl, die zes jaar geleden als toenmalig socialistisch minister van Economische Zaken de fabriek opende die nu gesloten gaat worden.

Is het geen grap? Geen grap is, ik zel het reeds, de felle reactie van de mensen, die, omdat een ongrijpbare internationale kapitalistische directie het zo beslist, van de ene dag op de andere op straat worden gezet.

Geen grap is, dat de welwinstmakende Enka-fabriek in Breda toch wordt gesloten, omdat het internationaal gecombineerde AKZO-beleid dat zo eist.

Dat zijn de gevolgen van ongelimiteerd internationaliseren, zonder dat er meteen internationale wetgeving en de macht en controle kan worden uitgeoefend. Want de Euro-markt is op dit punt natuurlijk een paskwil.

Daarom is de kous, politiek gesproken, nog niet af. En daarom is het bijzonder interessant te zien, hoezeer de reactie in het welvarende democratische Nederland als twee druppels lijkt op die in het verarmde, half-democratische Duitsland van het einde van de twintiger jaren.

De machtelozen van toen zijn ook weer de machtelozen van nu.

Een mens vraagt zich af: wie er wat heeft geleerd?

over de bril heen

Het is misschien niet het geschikte seizoen om eraan te beginnen, maar ik doe het toch, omdat een verwittigd man er twee waard is en ook omdat voorkomen beter is dan genezen.

De reizigers zitten al een paar maanden de kleppers van onze bussen te ontwrichten en heel wat mensen zullen al wel ingeschreven hebben voor hier of daar een reisje. Of dat nu naar de Ahrvallei zal gaan of naar Teneriffe, dat kan me geen moer schelen, hoofdzaak blijft dat wij, als Vlamingen, een goede indruk achterlaten in het buitenland. Het is een elementaire kwestie van public relations. Nu we voor het federalisme staan, moeten we ook op dat stuk een beetje uit onze ogen kijken.

Misschien mag ik in dat verband enkele suggesties doen, enkele tips geven, die dan even kunnen bezinken en die dan over een week of acht kunnen worden toegepast.

Mag ik dan eerst het zingen onder de loupe nemen? Ja? Goed dan. Vlamingen zingen graag, en dat is een pluspunt. Het getuigt van gezonde levenslust en een optimistische kijk op het leven.

Toch dient er te worden op-

Gedragspatroon

gepast bij de keuze van de liederen. Nog onlangs heb ik dat kunnen ervaren. Het gebeurt natuurlijk nooit met opzet, maar toevallig kom ik in een Franse drankgelegenheden en daar zit dan een bus Vlamingen de avond te versieren met dans en gezang.

En wat zongen zij? Zij zongen het lied: «Mijn bomma, die doet in galochen»

Nu heb ik persoonlijk niets tegen dat lied, op bepaalde momenten kan mij de sociale inslag zelfs in hoge mate ontroeren. Maar nu was het fout, helemaal fout.

Primo hebben wij in het buitenland al de naam van een regenachtig land te zijn, maar als we nu ook nog in groep en in het buitenland om de haverklap gaan brullen dat al onze grootmoeders een handel hebben in rubber overschoenen, dan stellen wij de zaken toch een beetje te vochtig voor.

Bovendien geven wij (secundum) de indruk dat er iets mis zit met onze bejaardenzorg. Het is, dunkt me, niet erg flatterend

voor onze inspanningen op het sociale vlak, vooral dan in verband met de derde leeftijd, dat wij het blijven dulden dat onze grootmoeders te weinig pensioen hebben om ervan te kunnen leven. Het moet op buitenlanders, vooral sinds de B.T.W., maar een bedenkelijke indruk maken.

L. V.

(Wilfried Martens en Charles Nothomb bij de Paus)

Paulus VI: ... En gij Wilfried, ge zijt nu 'ne grote jongen geworden... spreek nu nooit meer over de pluralistische school en over Wezembeek-Oppem!...

Maagd gevraagd

Het Gentse VU-gemeenteraadslid Frans Baert kreeg de lachers aan zijn kant toen hij in volle gemeenteraad burgemeester Van den Daele vroeg waar de Maagd van Gent was gebleven.

Deze eerbiedwaardige dame stierde destijds het zuidstation en zou nu ondergedoken liggen in de kelders van een stadsgewoone.

Geraad en zijn kollegemaats beloofden Miss Gent een beurt en een nieuwe plaats te zullen geven. Mogen wij erop rekenen dat de Maagd fatsoenlijk wordt aangekleed? Anders loopt zij het risico dat zij nooit in de arena verschijnt...

Deze Vlaams-nationale uitschieter in volle begrotingsdebat, kreeg nog 'n onverwacht staartje. In de Gentse kranten werd meteen het 'mysterie' (?) van de verdwenen Prometheus opgerakeld.

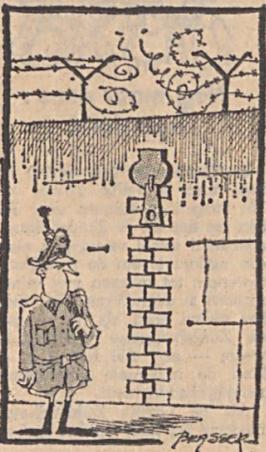
Ansele weet er méér van

Prometheus, een monumentaal beeld meesterlijk gekapt door Jules van Biesbroeck, had vroeger een plaats in het grote park. Vele versies bestaan over de manier waarop de Griekse mytologische held, die vuur stal uit de hemel om het de mensen te schenken, in Gent aan zijn eind kwam.

De enen beschuldigen de Duitsers van kultuurbarbarij, de anderen wijzen naar Belgische officieren die, anno 1940, vanuit Drongen het park beschoten (ze vergaten bij hun vlucht in het park de ondergrondse kommandopost op te blazen!). Wie zijn nu de vernielers?

Eén Strop zou wellicht de waarheid, en niets dan de waarheid, kunnen vertellen, nl. Ward Ansele jr. Toen het Gentse openluchttheater ingewijd werd op het perceel waar Prometheus stond, werd patriot Ward Ansele gefotografeerd. Als schepen van Cultuur. Jammer genoeg in aanwezigheid, op dezelfde eerste rij, van Duitse militairen waaronder dr. Karl Jacobs, sonderführer te Gent.

Mocht patriot Eddy het zich niet meer herinneren dan zijn wij altijd bereid de kwestieuze foto af te drukken...

Berlijnse muur weer toe en met Pinksteren opnieuw open.

Veiligheid op de weg...

Dese keer heb ik het dan eens aan den lijve (in de letterlijke zin van het woord zelfs) kunnen ondervinden hoe veilig het op de Belgische wegen wel kan zijn.

Plaats van het gebeuren: de Boudewijn-autosnelweg richting Hasselt. Dag en uur: donderdag 6 april even voor 20 u. Op zeker ogenblik bemerk ik rechts van de weg een rijkswachter die met de bekende rode lichtstok aan de voerders teken doet dat ze moeten vertragen.

Ge weet niet wat er gebeurd is, maar ge drukt lichtjes op uw rem om uw snelheid te verminderen. Jammer genoeg heeft de voerder die u met dezelfde (hoge) snelheid volgt, die rijkswachter niet gezien, met het gevolg dat hij u in volle vaart van achter aanrijdt. Ik ben er van achter met een zo goed als nieuwe maar nu duchtig ingedrukte wagen en met een zere rug.

Primo is de reden tot vertraging op dat punt een schandaal in het kwadraat. Stel u inderdaad voor dat 'men' daar in de buurt van in aanbouw zijnde brug (voor de E-3) — dat vernam ik

achteraf van de man die me kwam deparneren, — op de zijkant van de weg met een zeer zware kraan aan het manoeuvreren was... in volle duisternis.

Secundo, en dat is op dat drukke uur al even onverantwoordelijk, met zulke gevaarlijke hindernis, waren twee rijkswachters over een afstand van honderd meter met een rood stokje absoluut onvoldoende om die allet voortrazende auto's tot lagere snelheid te brengen.

Op die twee rijkswachters heb ik niets aan te merken en ik wil zelfs nog aannemen dat ze geen tijd hadden om een proces-verbaal op te maken. Ze speelden trouwens met hun eigen leven. De eerste man moest herhaaldelijk achteruit springen of hij werd morderd gereden. Mag ik nu terloops vertellen dat ik nu zelf heb mogen ondervinden dat de rijkswachter-onze-vrienden niet alleen vriendelijk maar ook geestig kunnen zijn? Want mijn verzoek om van uit hun wagen per radio hun brigade te vragen mijn kinderen telefonisch te verwittigen dat ik

veel later zou thuis zijn maar dat ze zich niet ongerust dienden te maken, werd schitterend overge.maakt. Het slot van de boodschap thuis (aan mijn jongste dochter) luidde namelijk: « En breek het kot niet af »!

Elk jaar krijgen we op het T.V.-scherm de ene of andere minister te zien, die ons komt vragen om alsjeblieft de wegvelligheidsvoorschriften stipt na te leven. Als « men » nu eens begon met er zelf voor te zorgen dat de wegen veiliger werden door manoeuvres met soortgelijke grote kranen b.v. uitsluitend bij klaarlichte dag uit te voeren! En als men er dan verder ook eens voor zorgde de rijkswachter beter uit te rusten om ongelukken te voorkomen zoals ik er nu zelf eens een «mocht» meemaken.

Er zijn trouwens veel te weinig gendarmen beschikbaar voor dat werk. Als die ministers in kwestie hun campagne voor meer veiligheid op de weg nu eens inzetten met een campagne voor meer rijkswachters!

Door ze beter te betalen! J.N.

Wist u al, dat?...

Descamps, voorzitter af?

Een economisch zwakke Belg kan zich de weelde niet veroorloven in het zuiden van Frankrijk ettelijke weken rust te gaan nemen, als zijn hart te lijden heeft gekregen van te veel en te lekker eten en drinken.

De heer Descamps, voorzitter van de P.L.P., kan dat wél, maar uit Cannes wordt vernomen dat hij waarschijnlijk niet alleen een grondig onderzoek in een kliniek aldaar zal moeten ondergaan, maar bovendien dat er waarschijnlijk voortijdig een einde zal komen aan zijn vierjarig mandaat van president van de blauwe frankofonen.

Volgens de statuten van die partij zou het dan de beurt aan een Brusselaar moeten zijn en dat belooft aardig wat haarkleuk in de Napelsstraat.

Vuil water

Volksuniejongeren hebben tijdens de paasdagen een stunt uitgehaald. Ze hadden op het Steemplein te Antwerpen een tafel geplaatst waarop vele flessjes, gevuld met Scheidewater, en die flessjes werden dan gratis aangeboden aan de toeristen.

Ge voelt met uw ellebogen aan waar het om te doen was. Jawel: ook die toeristen eens laten vaststellen hoe smerig het water van de Schelde is... m.a.w.: aantomen dat het meer dan hoog tijd is dat er aan het schandaal van de Schelde-riool wat wordt gedaan.

Gerda De Rijck maakte met haar witte schort achter haar tafel wel indruk. Er is echter één bijzonderheid die de toeristen niet hebben vernomen. Toen de jeugdige Volksunie-jongens en -meisjes uit de Schelde water gingen scheppen, stelden zij vast dat dit water toch nog niet zo smerig was als ze hadden gedacht.

Daarom hebben zij het dan zelf maar wat vuiler gemaakt...

Ook Gilbert toucheert

Dat er een brede kloof gaapt tussen de marxistische theorie

en en praatjes en de daden van onze Belgische «socialisten», is zelfs voor de BSP-militant geen geheim meer.

Wie desalniettemin toch nog twijfelt aan het financiële incasseringsvermogen van de verwoorpenen der aarde, neme kennis van de volgende feiten (en cijfers):

- Socialist Gilbert Temmerman is:
 1. volksvertegenwoordiger;
 2. beheerder van de BRT (Nationaal);
 3. schepen van de stad Gent;
 4. voorzitter van de raad van beheer van Tevegenta (35.000 fr. jaarlijks, 1.000 fr. presentiegeld per vergadering);
 5. zetelt ook nog in andere raden van beheer (Imeloot, enz.).

Demokratizering

De Gentse BSP spant zich in om Pietje van Eeckhaut zoveel mogelijk argumenten uit de handen te houden waarmee hij de vermoldde partij-afdeling het leven onmogelijk zou kunnen maken. Pieter van zijn kant laat niet na te beweren dat een en ander veranderde sinds hij via de gemeenteraad ietwat meer in de afdeling te zeggen heeft.

Welnu, de BSP-afdeling hield een zgn. voorlichtingsvergadering waar de gemeentelijke kleine garnaal en dito sterren hun beled toelichtten.

Er is dus wel vooruitgang te noteren, besluiten de optimisten. Het is niet onmogelijk, meesmuilen de zwartkijkers, dat BSP-Gent tegen het jaar 2000 over een volwaardige afdeling beschikt waar, overeenkomstig de statuten van de partij, het bestuur regelmatig verkozen wordt en waar algemene vergaderingen worden gehouden...

De progressist profiteert

Hier werd al vaak het portret geschildder van Pietje van Eeckhaut, de Gentse Rode Leeuw die gemeenteraadslid werd. Wat voor vlees de Vlamingen in de kuip hebben met deze Leeuw, is algemeen bekend. Hoe het gesteld is met de progressieve staat van dienst van dat Pietje, verduidelijken wij hierna:

Pietje is er 'n fervent voorstander van dat de kabeltelevisie niet in handen komt van de kapitalisten. Hij geeft de voorkeur aan een regie, aan een intercommunale beheer door de gemeentebesturen. Dat zou inderdaad een socialistisch alternatief (kunnen) zijn. Maar...

De politieke vrienden van kletskaus Piet verkochten met een gerust geweten de televisiedistributie aan een partikuliere, kapitalistische onderneming. Zij vonden daarbij de steun van P.V.V.-ers en C.V.P.-ers.

Nu zou toch iedere consequente socialist van Piet verwachten dat hij leeft naar zijn geloof, dat hij niet doet als zijn «vriend» Wilfried...

Judagsgeld?

Is het geloof zonder de werken niet langer een dood geloof, cher Pierre? Herinnert u zich absoluut niets meer van de katechismus van Pater Warnez? Mogen wij Pieter vragen hoe hij het met zijn overtuiging in overeenstemming kan brengen voorzitter te spelen van het Kollege van Kommissarissen van Tevegenta? Dat brengt hem jaarlijks 17.500 fr. op

(+ Index) en 750 fr. presentiegeld per vergadering.

Likt Piet alle smeer? Ook dat van een tevegenta-kandeleer?!

Piet van Eeckhaut kennend, zijn wij ervan overtuigd dat hij dit tv-geld gieraert op de rekening van de Vietnam-wezen.

Ruzie bij de CVP...

Dat het bij de Aalsterse CeVePe zwaar heibel is, is allang een publiek geheim. De konseratieve klik van Moyseroen wil duidelijk tot geen enkel compromis komen met de meer dynamische en progressieve jongeren o.l.v. een Willy De Turk en Rik Strijpens e.a. Voor de verkiezing van het arrondissementeel hoofdbestuur te Ninove werd de kandidatuur van Rik Strijpens zelfs als «onwaardig» afgewezen. Redden: na de samenstelling van de lijsten voor de parlementverkiezingen had hij in een plaatselijk blad nogal zijn ongenoegen laten blijken over de al te grote invloed die een Moyseroen nog heeft binnen de C.V.P. Rik Strijpens, ambtueus als hij ook is, liet het hier niet bij zitten en riep de hulp in van... Wilfried Martens. Daar-na is het enorm stil geworden rond de ganse zaak, maar progressist Martens' tussenkomst schijnt wel weinig resultaat gehad te hebben. Want Rik werd nergens gekozen.

Van vrienden gesproken.

SAP ligt de sossen zwaar op de maag

Onze keiharde nieuwtjes-snoeper, die meestal 's nachts toeslaat, wist ons te vertellen dat de mannetjes van Bert van Hooricq helemaal niet kunnen lachen en zelfs wakker liggen van de recente oprichting van een SAP-afdeling te Aalst. Redden hiervoor is een aantal bestuursleden in de Socialistische Arbeiderspartij die heel wat aanhang hebben bij de sossen. Wij citeren hier even een rondschrijven van de BSP, als reactie op de stichting van de SAPPers: «Hun beweegredenen zijn louter van persoonlijke aard steunend op niet ingewilligde persoonlijke verlangens of op ambities in strijd met de democratische besluitvorming in de BSP.» Wat verder hebben zij het dan over de versterking van de anti-socialistische krachten die zich over deze splinterpartij verheugen.

Nou, en wij die dachten dat de SAP nergens au serieux genomen zou worden. Wel, wel.

Anderzijds vernemen we dan weer uit een kommunistisch rondschrijven dat «sommige leden van de SAP het bezoek krijgen van diverse BSP-leiders, die er niet voor terugschrikken, hen met harde argumenten te willen «overtuigen» om de SAP te verlaten». Klinkt wel wat griezelig. Het blad spreekt verder ook nog van «metodes aan te wenden die ze (de BSP, n.v.d.r.) gaan lenen bij de klassevrijland».

Persoonlijk komt het ons voor dat de rooie jongens onder elkaar methodes toepassen die in de kommunistische landen al lang schering en inslag zijn. We weten nu niet of het ene het gevolg is van het andere, maar ondertussen hebben ze ook heibel bij de SAP. Bestuurslid Lemaitre heeft al met klemlaten ontkenen dat hij ooit een bestuursfunctie gehad heeft. Hij heeft zelfs gezegd dat de SAP voor de kosten van een rechtzetting in een plaatselijk reclameblad moet opdraaien. Hij beweert alleen op de stichtingsvergadering aanwezig te zijn geweest, maar nooit een functie aanvaard te hebben.

Mooie troep is dat. Doe zo voort, jongens.

Rode dubbelzinnigheid

6 mei is het in Antwerpen weer eens Viëtnambetoging, 14 km lang. (Vinden we verdacht fascistisch geïnspireerd door de Vlaams-nationale marsjen. Kunnen er niet aan doen). Net zoals vorige jaren wordt het ook ditmaal volledig door de kommunisten genoyauteerd. Maar dan ook volledig. Geen wonder dan ook dat de Rode Vaan uitblinkt door de propaganda ervoor.

Goed, maar dan duidelijk tegen het Amerikaanse, tegen het Russische en tegen het Chinese imperialisme. Dan kan er gepraat worden.

Nu echter kan een schijnheilig masker de kommunistische oogmerken niet verbergen.

DIKKE ZEVER

Zo klinken punten elf «Dezelfde strijd hier en ginder» en twaalf «Verzet tegen het imperialisme» zeer fraai, maar zijn ze in feite dikke leugens. Dikke leugens zolang er naast Viëtnam aan de Viëtnamezen niet staat «Vrijheid voor de Hongaren» en «Letland, Estland, Litauen aan de Letten, Esten en Litauers». Waarmee lang niet alle slachtoffers van het rood imperialisme opgesomd werden.

WAT GAAN ZIJ DAAR DOEN?

In dit verband is de medewerking van Jong-Davidson-fonds, K.S.A. en V.K.S.J. onverantwoordelijk en aartsdom. Wat gaan zij in dat kommunistisch doordrenkt geheel uitspoken? De enige toegelaten beeltenis, van Ho Tsj Minh, meezeulen? Dat zij beter de rode eenzijdigheid van het hele geval aan de kaak stellen.

Wel begrijpen we de deelneming van de V.U.-jongeren van Antwerpen. Dat is Volks-abortusionist De Bouvre, nog eens De Bouvre en nog eens De Bouvre. Maar wat zegt de Volksunie nationaal ervan?

LEUZEN LIEGEN ER NIET OM

Punt één van de betoging klinkt mooi genoeg. Wie gaat er niet akkoord met «Kinderen uit Viëtnam gaan ook u aan.»? Daar is iedereen het mee eens. Maar slotpunt vijftien bewijst dat het de heren inrichters niet om vrede doch alleen om kommunistische heerschappij te doen is: «België moet onmiddellijk Noord-Viëtnam en de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Viëtnam erkennen.» Dat ze die vlieger maar in Moskou of Peking oplaten.

ALTIJD HETZELFDE LIEDJE

Punt twee van de Viëtnambetoging is even schoon als punt één: «Viëtnam aan de Viëtnamezen.» Wat er echter mee bedoeld wordt, klinkt door in punt negen: «Voorlopige revolutionaire regering aan de macht.» Zo gaat het verder. Eenzijdig tegen de Amerikanen. Weg met het imperialisme?

Minister Van der Elst

Omdat de jongens van Inbel-Breyne-Vanhaverbeke tussendor toch erig teken van leven geven om het gebruik van staatsgelden te rechtvaardigen, hebben ze weer één van hun volslagen nutteloze opiniepeilingen laten verrichten.

Een paar gekke resultaten heeft die opiniepeiling anders wel opgeleverd. Zo konden bv. van de ondervraagden maar 9,6 procent met zekerheid vertellen dat vize-premier Cools deel uitmaakt van de regering.

Tindemans bracht het tot het bescheiden percentage van 15,5 procent.

Daarentegen waren 7 procent van de ondervraagden er stellig van overtuigd dat Horspol Spaak nog altijd in de regering zit. An old soldier never dies... En nog méér er voor Volksunie-boss Van der Elst. Bijna één op iedere vier ondervraagden herkende hem als minister van Zijne Majesteit. «Was 't maar waar!», zucht Frans misschieten in zijn onbewaakte ogenblikken.

De goeden betalen voor de slechten in Zaïre

Vóór en na de uitvinding van de authenticiteit blijven de wegen van de Kongolees-Zaïrese just-isjust onveranderd ondoorgrondelijk. Dat heeft nu weer een degelijke Pater van Scheut uit het Antwerpse Lichteart moeten ondervinden. Zonder één woord uitleg werd hij door de zwarte pakkemannen uit zijn missie in Oost-Zaïre gehaald, naar Kinshasa gestuurd en daar in een vliegtuig naar den België gezet, retour à l'expéditeur. Niemand die hem mondeling of schriftelijk verduidelijkte wat hij op zijn kerfstok had, zodat onze Kempense pater nu wanhopig zijn consciëntie onderzocht.

amper hun naam kunnen schrijven en nog dapper zwoegen om tot de jaren van diskretie of verstand te komen, opdracht hebben om verslagen op te stellen over alles wat ze denken dat de pater heeft gezegd, dan zijn ongelukskens als datgene waar de Lichtaartse pater het slachtoffer van werd, niet te vermijden.

En zo'n broessepaters worden des te vlotter op transport gesteld, vermits ze gewoonlijk niemand hebben om hun verdediging op zich te nemen dan de goedmoedige zwarte broessebewoners die als verweerde succeslaars achterblijven. Die stakkerds hebben echter tweemaal niks in de authentieke Zaïrese pap te brokken, ze worden zelf gejuddast, uitgeschud en ge-

terroriseerd door de halfwas-évolués van Mobootoes nationale jeugd.

Méér invloed en ruggesteun hebben natuurlijk paters die sekretaris-generaal zijn bij de Zaïrese bisschoppenkonferentie. Zulke geestelijke ambtenaren worden niet hals over kop in het vliegtuig geduwd, zelfs niet in de veronderstelling dat ze heus geen pluspunt zijn in de moeizame dialoog tussen de politieke bazen en de Kerk in Zaïre. Robert Rock, die ik nochtans niet ken als een onbesuisde die-hard, laat zich scherp uit tegen «deze bureaucratiese geestelijken die er nog steeds op gesteld zijn een blanke intellektuele superioriteit ten toon te spreiden» en die «de Kerk in

Zaïre willen handhaven als een staat in de staat, alleen omdat het huidige regime niet naar hun zin is».

Als ge 't mij vraagt, dan is het inderdaad belachelijk, onder hoge theorieën vast te willen houden aan de verplichte «kristelijke» doopnaam. Voor Ons Heer zal iedere naam wel even goed zijn op voorwaarde dat het betrokken menschen-daden stelt. En namen als Joseph-Désiré, Moïse, Patricia of Célestine passen op die zwarte bantoe-krullerbollen als een tang op een varken. Ik heb geen moeite Sese Sekoe op dit terrein van de authenticiteit te volgen.

Wie trouwens aan missionering of aan ontwikkelingsamenwerking wil

doen, die moet ermee beginnen de taal van het gasterenvolk te leren. Als Robert Rock van die sekretaris-generaal der bisschoppenkonferentie zegt dat hij «ondanks jarenlang verblijf in Zaïre niet eens de tijd gevonden heeft om een inlands taal te leren als onontbeerlijk contactmiddel met de autochtone mens», dan kan ik die klacht slechts tot de mijne maken.

Dat getuigt van een kolonialistische Herrenvolkmentaliteit die ons in Vlaanderen vanwege onze frankofone pappenheimers voldoende bekend is. En men kan van authentieke Zaïrenen niet eisen dat ze evenveel geduld opbrengen als de negers van Europa...

Kon vice-premier Cools Pater Van Hees niet helpen?

Pater Van Hees van Kasterlee werd vorige week wederrechtelijk uit Zaire gezet. Moboetoes diensten zwierven hem buiten in verscheidene etappes. Tijdens één daarvan werd de Vlaamse missionaris naar Goma overgebracht. Vice-premier Cools was daar toen op bezoek, en men kon denken dat de missionaris uitgenodigd was op de receptie die daar aan Cools aangeboden werd.

Van een uitnodiging was echter geen sprake. Pater Van Hees werd verder getransporteerd, tot hij gevangelijk in een vliegtuig naar België werd gezet.

Indien we demagogen waren...

Indien we demagogen waren, zouden we het zo voorstellen: «Terwijl vice-premier Cools zich aan spijs en drank, in gezelschap van Zairiaanse politiekers te buiten gaat, wordt enkele meters verder een landgenoot, pater Van Hees, mishandeld. Cools steekt geen vinger uit om zijn landsman te helpen.»

Aan zulke demagogie doen we niet mee — al weten we zeer goed hoe, bijvoorbeeld, de «Volks-gazet» mutatis mutandis zou te werk gaan!

Dus nemen we aan dat Cools

niet wist wat er enkele meters verder aan de hand was. Indien hij het geweten had, geloven we — zo goedhartig of naïef zijn we — dat hij pater Van Hees zou geholpen hebben.

Maar we zouden toch graag vernemen of de Belgische regering werkelijk niets kan doen voor de missionarissen. Verder zouden we willen weten of een missionaris óók een mens is en een burger met rechten, in de ogen van B.S.P.-politiekers.

Fuiven met Zairiaanse politici op een ogenblik dat onze landgenoten ginder in gevaar zijn, vinden we niet erg tactvol vanwege die B.S.P.-intriganten. Vindt Vaast Eyskens dat allemaal goed, en hebben de C.V.P.-kens er niets over te zeggen?

We citeren dit, om aan te tonen dat het allemaal niet zo simpel is, en dat er in de kritiek, uitgebracht op Mozambique en Portugal, ook nogal wat schijnheiligheid en politieke partijdigheid zit.

Niet gemakkelijk

Nu we het toch over Afrikaanse landen hebben: het is werkelijk niet gemakkelijk om steeds een logische draad te vinden in de houding van de Kerken ter plaatse.

We lezen in de kranten van vorige week, dat de Zuidafrikaanse bisschoppen nogmaals een scherp herderlijk schrijven hebben gepubliceerd waarin het apartheidbeleid van de Zuidafrikaanse regering wordt afgekeurd.

Goed, Die bisschoppen zullen zelf best weten waarom. We gaan ons niet uitsloven om Zuidafrikaanse regeringen te verdedigen. Ook niet om ze aan te vallen. Maar het is blijbaar tamelijk ongevaarlijk voor bisschoppen om de Zuidafrikaanse regering aan te vallen. Zulk herderlijk schrijven in Zaire zou wel heel andere gevolgen voor de schrijvers hebben.

Identiteitskaart tegen de mensenrechten?

Verder bevat het protest van die Zuidafrikaanse bisschoppen toch een punt dat we niet kunnen begrijpen: het feit dat in Zuid-Afrika de bewoners in het bezit moeten zijn van een identiteitskaart, wordt door diezelfde bisschoppen aangeklaagd als een onduurbare inbreuk op de menselijke vrijheid.

Zuid-Afrika past toch alleen maar een administratieve regeling toe die bij ons, in België, al sedert meer dan een halve eeuw bestaat: sedert de eerste Wereldoorlog om nauwkeurig te zijn. De Duitse bezetter voerde die identiteitskaart in en na 1918 nam de Belgische regering het stelsel over.

Men kan voor of tegen een identiteitskaart zijn. Maar wat heeft dat met de mensenrechten te maken en wat gaat dat de Kerk aan?

Nog maar eens: apartheid

In Vlaanderen (en elders) kan men niet duidelijk genoeg zijn. We voegen er daarom weer eens aan toe dat we de Zuidafrikaanse apartheid totaal verwerpen als ze een middel is om de niet-blanke inwoners tot mensen met minder rechten te degraderen. We vinden het stelsel goed als het — zoals de Zuidafrikaanse regering beweert — aan alle rassen in dat land de maximale ontplooiingsmogelijkheden biedt.

Als de blanke Zuidafrikaanse regering ter zake dubbel spel zou

spelen, dan zal ze van een kale reis thuiskomen. Want het is toch totaal onmogelijk de toekomst van een land te bouwen op de eeuwigdurende onderwerping van veruit de meerderheid van de inwoners!

Play Boy en priesterroepingen

Het toeval wil dat heel onze rubriek half-godsdienstig en -kerkelijk uitvalt!

Een vriendelijke lezer stuurde ons een knipsel uit de «Catholic Herald», Hawaii, 17 maart.

We hadden de draak gestoken met pater Joseph Lupo van de Orde van de Heilige Drievuldigheid. Die brave man had namelijk in «Play Boy» een advertentie gezet om jongelieden aan te sporen na te gaan of ze geen roeping tot het priesterschap voelden.

Welnu, onze sarkasmen waren voorbarig. Blijkens het ons toegestuurd knipsel uit de voormelde «Catholic Herald» zijn er op de «Play Boy»-advertentie meer dan 500 antwoorden binnen gekomen, waarvan er 27 een praktisch gevolg gehad hebben. Zeventwintig «Play Boy»-lezers begonnen hun proeftijd in het seminarie!

wir, deutsche...

De kleine president

Er werd niet veel geschreven over de dood van Heinrich Lübke. In minder dan drie jaar — zijn tweede ambtstermijn liep ten einde in 1969 — was de man die van 1958 af president van de Bondsrepubliek was, volledig verzonken in de vergetelheid. Zelfs de vrij vermakelijke bloemlezing van citaten uit zijn toespraken, de «Worte des Vorsitzenden Heinrich» vond geen aftrek meer.

Het zou nochtans een verrassing zijn te menen dat de brave Heinrich een kleurloos man was, die geen sporen naliet. Toen hij in 1958 in de bres sprong voor Konrad Adenauer, die na eerst te hebben aanvaard, weigerde in de hoge presidentzetel te gaan zitten, was iedereen hem dankbaar voor zijn «offervardigheid». Lübke zat toen veilig onder de brede vleugels van de oude kansler. Evenals de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken, von Brentano, was hij slechts een kleine dienaar van de grote meester, een dankbare handlanger van de sluwe gunner, die hem verheven had tot de hoogste staatsfunctie, zonder dat hij daartoe het nodige formaat had.

Na de dood van Adenauer begon Lübke evenwel appetijt te krijgen. Hij koesterde weldra grote politieke ambities. En dat werd zijn ongeluk. De bonds-president, meende hij, moest meer zijn dan een representatiepoppetje. Hij moest een actieve rol spelen in het beleid van de Staat. Langs een christen-socialistische regeringskoalitie moest de weg geëffend worden naar het twee-partijstelsel in de Bondsrepubliek. De president zelf moest meer worden betrokken in het politieke leven.

Konflikten met de regering en de Bondsdag bleven niet uit, maar dat was slechts een onbeduidend euvel in vergelijking met de spot- en lasterkampagne, welke zijn opringerigheid uitlokte. «Wanneer men eens op een stoel zit, waaraan zoveel politiek voorbijloopt, moet men een martelaarsmentaliteit aannemen», verklaarde hij bij de nieuwjaarsreceptie van de regering in 1965. En van zijn trouwste medewerkers in de presidentiële kanselarij, staatssekreteris Dr. Hans Berger, getuigde na zijn dood dat Lübke persoonlijk overschaduwd werd door een diepe tragiek.

Het bewustzijn dat zijn kunnen geringer was dan zijn stre-

ven moet inderdaad zwaar gedrukt hebben op de laatste jaren van zijn ambtsuitoefening. Daarbij kwam dan nog dat men ook voor hem ging snuffelen in het verleden. Eeniëder herinnerd zich nog de wolven stof, die rond hem werden opgejaagd in verband met zijn vermeende activiteit als «architekt van de concentratiekampen». De gehele internationale pers werd gemobiliseerd om aan de vuilspuiterij mee te doen, die in gang werd gezet door «revellaties» uit Oost-Duitsland. In Pankow slikte men het niet dat Lübke bij iedere gelegenheid de Duitse eenheid predikte en dat hij zich onwrikbaar vasthield aan het Amerikaanse bondgenootschap.

Hij heeft daarvoor een zware tol betaald. Ook toen achteraf bleek dat hij zelfs geen meeloper was geweest in de bruine geleerden, bleef de laster hem achtervolgen. Wellicht vond hij een troost in het reizen. In ieder geval vereerde hij niet minder dan 35 staten met een officieel bezoek. In gezelschap en onder toezicht van zijn trouwe Wilhelmine ging hij in alle werkdelen het Duitse aanden opvoets met «ontwikkelingshulp» en kredieten. Ook deze opvallende reislust en de daarmee samenhangende vrijgevigheid werden herhaaldelijk het voorwerp van spot en kritiek.

Het postje, waarop Adenauer hem in 1958 geschoven had, bleek ten slotte een duivelse geschenk te zijn. Het verwonderde dan ook niemand, toen Lübke in 1968 het bleek dat hij er genoeg van had. Zijn ambtstermijn was nog niet afgelopen toen hij in 1969 plaats maakte voor zijn opvolger Heinemann. Het was voorzeker zijn bedoeling niet zijn zetel af te staan aan een fanaticus, maar anderzijds is het onwaarschijnlijk dat alle liberalen voor Heinemann zouden gestemd hebben indien de verkiezing normaal was geschied in de herfst in plaats van in de lente. Lübke had zich laten overtuigen door het argument dat de verkiezing van de Bondsrepubliek beter niet samenviel met de Bondsverkiezingen. Zij gebeurde toen de kandidatenlijsten nog niet waren opgesteld en de partijtucht nog tot het uiterste kon worden opgeschroefd.

Indien Lübke een modderig spoor heeft nagelaten, dan is het wel dat van zijn laatste vergissing.

RICKERT

right or wrong

Hondenhuiden en menniken

België is de laatste week twee keer vernoemd geweest in de populaire Britse kranten: een voorrecht dat niet zo gul toegekend wordt door de nieuwskoningen van Fleet Street. Twee keer en twee keer niet leuk. Deze dagen heeft men langs de spoorbaan Birmingham-Euston een aanzienlijke massa hondenhuiden gevonden. Zulk nieuws betekent krantenkoppen even zwaar als voor gelijk welke (andere) wereldschokkende gebeurtenis. Men veronderstelt dat de bezitters, eventueel vervoerders van deze huiden zijn in het nauw voelden op de ene of de andere wijze en deze geruisloze wijze gebruikt hebben om stiekem van de compromitterende lading af te komen. Alles wat iets met dieren te maken heeft, beroert de Engelse opinie zeer sterk en dwingt het gerecht in dezen uiterst waakzaam en streng te wezen.

Wat heeft ons onschuldig vaderland nu met deze Britse hondenhuiden te maken? Niets, tenzij dat deze huiden, althans de kranten, vooral naar België uitgevoerd worden om daar tot handschoenen verwerkt te worden. Reken maar dat door deze aantijging de sympathie van de Britten voor ons land meer gefnuikt wordt dan door enige andere wandaad. Vooral omdat dit feit onze euwelen faam versterkt dat wij een paardenvretend volk zijn. Engeland fokt, koestert, aanblijdt paarden, die, wanneer zij niet meer meekunnen, tenslotte in een Belgisch slachthuis belanden, waar zij door de plaatselijke bevolking als diefstuk en rookvles verterd worden. De Britten komen wel graag naar onze kust en naar Brugge, maar ergens hangt voor een Engelse neus over dit land de lucht van een paarden- en hondenkerkhof.

Naast de honden zijn de Trappisten het andere feit dat België vermeldenswaard-

dig maakt. De monniken van Orval — near Brussels (in de buurt van Brussel)! — hebben het voornemen geuit dadelijk na de toetreding van Engeland tot de Euromarkt hun bier op de Britse markt te gooien. Voor een Brit kan je even goed uilen naar Athene brengen als bier naar Engeland. Het land met de meest expansieve brouwerijen van Europa — men denke onder meer aan het laatste Red Watney's-offensief — moet nu gedogen dat monniken in de tegenaanval gaan. Dat alles is echter nog te slikken, ware het niet dat de broederbrouwer van Orval zich laatdunkend had geuit over de kwaliteit van het allermeeste Britse bier: dun en smakeloos. Men moet geredelijk veronderstellen dat monniken meestal waarheid spreken, maar hier schreeuwt de waarheid zichzelf. Wanneer men overigens de Britten aan de Belgische kust continentaal bier ziet drinken, dan begrijpt men dat de Trappisten van Orval handige jongens zijn en dat hun pogingen om vaste voet te krijgen op Engelse bodem geen vechten zal zijn tegen de bierkaai.

Huw Wheldon, hoofd van de BBC-televisie en bovendien een man met ideeën, heeft interessante vistes over televisie. Wat ontzaglijk belangrijk is voor Wheldon in de hele en in elke kultuur is het verhaal. Zichzelf en de wereld leert de mens bekijken op grond van verhalen. Er zijn verhalen met woorden, er zijn er ook met stenen en er zijn er met riten. De mens moet iets doen met de werkelijkheid, die in feite niets is op zichzelf. Hij moet deze werkelijkheid, hoe dan ook, maken door te verhalen. Televisie verhaalt de werkelijkheid ook. De moeilijkheid is om er een goed verhaal mee te maken. Gelukkig het land met een wijze oppertverteller.

Angel

Maloela

We drukken trouw de brieven af waarin lezers hun sympathie uitdrukken voor kardinaal Maloela. En trachten ondertussen onze valiezenschrijver Fr. M. heen te helpen over zijn somber verdriet. Want hij heeft gekescherend over kardinaal Maloela geschreven — voortgaande op inlichtingen van mensen die óók ter plaatse waren. Men krijgt uit Zaire, zoals uit alle andere landen, soms de meest tegenstrijdige informatie van de mensen-ter-plaatse... Maar juist Fr. M. heeft, naast een paar spottermijntjes over Maloela, jarenlang veel goeds geschreven over de

missionarissen en hun werk, over de inlandse geestelijkheid en over de missionerende Kerk in het algemeen. Dat is in deze tijd geen mode meer. De meeste katholieke journalisten durven dat niet meer doen. Fr. M. doet het wél.

Moet die jongen dan wegens enkele onvolledige citaten voor de rest van zijn dagen rondlopen met een Maloela-complex? Indien we boosaardig waren, zouden we zeggen: indien Maloela zich te beklagen heeft over «t Pallieterke», dan betekent dat weinig, vermits de kardinaal persona grata is bij «Pourquoi Pas?» waaraan hij een interview toestond...

Zaire en Mozambique

In «Het Belang van Limburg» (vrijdag 7 april) stond een interview met die uit Zaire wederrechtelijk verdreven pater Van Hees.

De pater betoogt op zeker ogenblik dat de Kerk in Zaire bijna onmogelijk haar taak nog kan volbrengen en «met handen en voeten aan het regime van Moboetoe gebonden is».

Pater Van Hees zegt woordelijk: «Toen de Witte Paters (orde waartoe pater Van Hees behoort) uit eigen beweging en als een ultieme daad van protest Mozambique verlieten, hebben velen (pater Van Hees, e.a.) zich afgevraagd: 'Hebben wij eigenlijk niet evenveel reden om Zaire te verlaten?'»

uit de diplomatieke valies

Er bestaan twee versies over de heropflakkerende gevechten in Zuid-Viëtnam. Volgens de enen hebben de kommunistische guerrillero's en de Noordviëtnamese geregelde troepen hun doel virtueel al bereikt. De inname van enkele belangrijke Zuidviëtnamese steden is alleen nog een kwestie van enkele dagen. Zelfs de hoofdstad, Saigon, zou eerst-daags in de handen van de kommunisten vallen. Dan is daar tevens de rol van het huidige bewind (generaal Thieu) uitgebeeld, en blijft er de Amerikanen niets anders meer over dan hun maten te rollen. Zuid-Viëtnam wordt kommunistisch.

Die mening wordt voor het ogenblik door de meeste waarnemers gedeeld. De linkse propaganda zet ze goed in de verf, maar ook objectieve Belgische militairen die we maandag in de radio aan het woord hoorden (professoren van de Militaire School en zo) gaven aan de Zuidviëtnamese troepen en aan de Amerikaanse gespecialiseerde militairen geen kansen meer.

Er bestaat echter ook een andere opvatting. Ze wordt gedeeld door een aantal ervaren deskundigen. Mensen die in Zuidoost-Azië al veel beleefd hebben, en die weten hoe grillig een partisaan-oorlog soms verloopt. Volgens die lui is de eerste fase van het offensief in het voordeel van de kommunisten geëindigd, maar na de eerste fase komen er nog andere. Zo ongeveer het klassieke: «Zuid-Viëtnam en de V.S.A. verloren een slag, maar daarom is de oorlog nog niet verloren.» De beslissing zal vallen de volgende weken. Ze kan net zo goed in het voordeel van de Zuidviëtnamesen en van de Amerikanen zijn, als ten voordele van de kommunisten. Er is nog niets beslist.

VOURPROEF VOOR NIXON

Vanuit Antwerpen, op basis van onze informatie en onze lektuur, kunnen we noch de ene, noch de andere voorspelling beamen. We wacht-

Buigen of barsten in Viëtnam

ten af. We willen alleen even de politieke draagwijdte van de gebeurtenissen in het licht stellen.

Die draagwijdte is zeer groot. Als Thieu's Zuidviëtnamese leger, geholpen door de Amerikaanse speciale lucht- en zeemacht-eenheden, ook ditmaal de crisis te boven komen, is niet het regime van Saigon, maar dat van Hanoi aan het einde van zijn Latijn.

Dan moeten de kommunisten al hun plannen in Zuid-Viëtnam laten varen. Dan is bewezen dat ze niet met vredelievende middelen, maar ook niet met geweld hun kommunistisch stelsel aan Zuid-Viëtnam kunnen opdringen. Dan is Zuid-Viëtnam voor een onbepaald aantal jaren gekonsoleerd.

Een kommunistische zege kan vanzelfsprekend een lelijke streep zijn door de rekening van Thieu en zijn gezellen, en nog een veel dikkere streep door de verkiezingscampagne van president Nixon. Want als dié naar de stembus moet met zulk een flasco in Zuidoost-Azië, dan wordt hij erg kwetsbaar.

Indien hij een einde maakt aan de terugtrekking van G.I.'s uit Zuidoost-Azië, verliest hij zijn gezicht. Zijn belofde «Viëtnamisering» van de oorlog valt dan faliekant uit.

Maar zet Nixon geen nieuwe troepenmacht in Zuidoost-Azië in, en verliest hij het thans aan de gang zijnde offensief, dan is hij er psychologisch nog slechter aan toe. Dan wordt het duidelijk dat ook Nixons politiek tegenover China op een sissert uitloopt. Dan heeft de president gefaald op de belangrijkste terreinen van zijn buitenlands beleid.

OOK CHINA IN HET NAUW GEDREVEN

Men zou er bij wijze van troost kunnen aan toevoegen dat ook Mao-Tse-toeng dan een politieke nederlaag oploopt. Want China is toch maar met de Amerikanen gaan praten in de veronderstelling dat ze tussen hun tweejes de vrede in Zuidoost-Azië kunnen herstellen. Het huidige offensief vindt echter zijn oorsprong in een machtsbereik dat buiten de invloed van de Chinese regering ligt.

Het is niet Mao-Tse-toeng die het huidige offensief geweld heft. Het zijn eensdeels de Noordviëtnamesen zelf die op eigen houtje een poging doen om zich te verweren tegen het Amerikaanse-Chinese compromis waarvan zij vrezen het slachtoffer te zullen worden. De middelen voor dat offensief verkreeg de regering van Hanoi niet in China, maar in de Sovjet-Unie.

Dat is de ware toedracht van de zaak. In Zuid-Viëtnam verdedigen de guerrillero's en de Noord-

viëtnamese troepen eensdeels het regime van Hanoi tegen de Chinese en Amerikaanse gezamenlijke combinaties. En anderdeels poogt de Sovjet-Unie zich daar te handhaven tegen de Chinese invloed.

VIETNAM TUSSEN DRIE VUREN

Wat ons betreft, wij wachten het rustig af. We hebben al dikwijls geschreven dat we de wereldpolitiek zo aandachtig mogelijk volgen, maar dat we ons niet geroepen voelen om in alle konflikten, waar ook ter wereld, op te treden als de super-wijze alwetende, die voor elk land en elk volk kan uitmaken wat er eigenlijk best is, wat er moet gebeuren, en in welk kamp de goeden en waar de slechten staan.

Er is over de oorlog in Viëtnam ontzaglijk veel propagandistische onzin verkocht. Al te veel mensen die het goed menen hebben zich lijk snullen bij de neus laten namen door de propaganda. De rechtse propaganda heeft er een aantal verblind en misleid, maar veruit de meesten hebben zich oren laten aannaaien door de kommunistische propaganda-fabrikanten.

We zullen in de toekomst onze eigen regel bijven toepassen: onze lezers zo goed mogelijk informeren, en bij elke gelegenheid herhalen dat in Zuidoost-Azië drie machtspolitieke blokken op elkaar gebotst zijn: eensdeels China en de V.S.A., die echter sedert enkele maanden toenadering tot elkaar gezocht en gevonden hebben. En anderdeels de Sovjet-Unie, die tot het uiterste tracht aan China's zuidelijke flank een anti-Chinese bolwerk tot stand te brengen.

Tussen die drie groten wordt het kleine Viëtnamese volk gemanipuleerd, gebruikt en misbruikt.

Dat wordt allemaal met een ideologisch sausje overgoten. Meestal trekken de kleine volkeren ten slotte aan het kortste einde. Ze zitten tussen twee (ditmaal drie...) vuren, en verliezen in alle gevallen. We kunnen er als Vlamingen een beetje over meespreken.

Fr. M.

ANDRE DEMEDTS

I. «Ik geef niets verloren, ook niet van datgene wat verloren gegaan schijnt.»

André Demedts, 65 jaar, was gedurende 22 jaar staatsambtenaar, als directeur van Radio Kortrijk. Daarvoor was hij ruim 12 jaar leraar-Nederlands aan de Handelsschool te Waregem. Hij is dichter, romancier en criticus. Bij dit alles vergeet men gemakkelijk dat hij op zijn 15de jaar thuis bleef uit de school en 16 jaar lang boer was, in de echte zin van het woord. De boer die split, ploegt, bemest, zaait, pikt, maait, met paarden en koelen te doen heeft.

Hij had mij vriendelijk begroet en hartelijk ontvangen. Er was véél te vertellen vooraleer wij «aan 't werk» gingen. Dan werden mijn vragen zonder aarzelen maar tevens zeer bedachtzaam beantwoord.

— Is de Vlaamse «massa», volgens u, thans méér bewust van haar eigenheid dan... laat ons zeggen in 1939?

— Ik geloof van wel. Wanneer wij de evolutie beschouwen binnen het Belgisch partijkwezen, dan menen wij dat de bewustwording van de massa daarop invloed uitgeoefend heeft. Ik geloof ook, wanneer wij tal van uitingen van ons openbaar leven zien, dat de bewustwording groter geworden is. Wij mogen dat echter ook niet overschatten. Misschien hebben wij toch nog rekening te houden met een zeer groot deel van ons volk, dat vrij onverschillig staat tegenover die bewustwording. En er is een klein deel dat helemaal niet meevoelt, vrees ik, met de Vlaamse herleving.

— Bedoelt u daarmee de traditionele fransklonjone groepen, de sociaal-ekonomisch bevoordelingen?

— Ja, gedeeltelijk, maar niet uitsluitend. Ik heb de indruk dat die groep ongeveer dóór de gehele maatschappij ligt, in een vertikale laag, die ongetwijfeld wel, procentsgewijs, het zwaarst weegt in de bovenklassen. Maar ze doorsnijdt toch het gehele volksleven, van boven naar onder.

— Een groot deel van de opkomende groep, van de mensen die zich sociaal opwerken, verwekt soms de indruk van bijna te betreuren dat ze niet verfranst zijn, er niet in geslaagd zijn zich te laten verfransen.

— Ja, dat bestaat nog. Minder dan vroeger, en er werken ongetwijfeld ook onberedeneerde invloeden, die wij onvoldoende bestuderen, kunnen bestuderen. Er is bij bepaalde mensen een afkeer van het Nederlands, ofschoon zij zelf goed Nederlands kunnen spreken. Afkeer van een Germaanse wereldvisie, alléén omdat zij niet strookt met ergens een innerlijke structuur van hun eigen denken of van hun eigen zijn. Is het een historisch gegeven? Is het een gevolg van propaganda? Is het een soort schuldbeuwtzijn? Ik durf er niet onmiddellijk een antwoord op geven, maar ik ben ervan overtuigd dat al die elementen ook een zekere rol spelen.

— Wij zijn te Kortrijk, dicht bij Komen-Moeskroon, zelfs bij d'Hoppe. Ik zou graag weten of, volgens u, de taalgrens in beweging is, in ons nadeel?

— Eigenlijk heb ik de indruk, het historisch bekijkend, dat wij altijd maar dóór verloren hebben op de taalgrens, en dat de geringe plaatsen waar wij iets teruggewonnen hebben, niet opwegen tegen het vele dat verloren gegaan is. Persoonlijk ben ik steeds zó geweest dat ik gezegd heb: ik geef niets verloren, ook niet van datgene wat verloren gegaan schijnt... In zoverre de regeling op de taalgrens, die wij nu kennen, niet redelijk, niet rechtvaardig, niet historisch en menselijk verantwoord is, lijkt ze mij niet te handhaven wanneer degenen die denken zoals ik, ooit de macht in handen zouden hebben.

— Wat de taalgrens betreft bent u dus waarschijnlijk méér een voorstander van een offensieve houding dan van een defensieve?

— Ik ben de overtuiging toegedaan dat alléén datgene wat u een offensieve houding noemt, kans biedt op resultaat.

— West-Vlaanderen, dat is ook de kust... Meent u dat de verfransing aan de kust een gevaar betekent voor het Vlaamse «achterland», in de eerste plaats dan voor West-Vlaanderen?

— Ik meen dat wij aan de kust, maar niet enkel aan de kust, ook in de andere delen van West-Vlaanderen, een kleine fransspreekende minderheid hebben, die

méér invloed heeft dan zij het enkel door haar getal zou hebben. Dat komt omdat de mentaliteit der franssprekenden — waarvoor wij, van hún kant uit gezien, bewondering zouden kunnen opbrengen — veel agressiever is dan die van de Vlamingen. Wij aanvaardden zeer dikwijls voor normaal wat hún volstrekt abnormaal zou lijken. Toch heb ik de indruk dat de toestand aan de kust normaal wordt, niet vlug maar langzamerhand. Dat betekent: enigszins in ons voordeel evolueert. Dat er méér Nederlanders komen, méér Duitsers... dat het aantal Engelsen toch niet al te gevoelig afneemt, is ook wel gunstig. Want buitenlandse invloeden, wanneer zij elkaar min of meer neutraliseren, laten beter toe aan ons, Vlamingen, te doen blijken dat de franssprekenden hier feitelijk buitenlanders zijn. De kustbevolking — en dat is natuurlijk, onvermijdelijk, menselijk — bekijkt dat alles in de eerste plaats commercieel. Die verschillende buitenlandse invloeden nu werken neutraliserend op de handelsdrijvende kustbevolking. Men zal niet meer uitsluitend pro-Frans zijn of franssprekend, maar ook de andere vreemde talen willen kennen en gebruiken. En dat is positief, denk ik, want het is de overheersing van één vreemde taal op de onze waarin het meeste gevaar schuilt.

— Bent u pessimist of optimist wat de toekomst van het Nederlands te Brussel betreft?

— Eigenlijk ken ik de evolutie van de toestanden te Brussel niet voldoende om pessimisme of optimisme te verantwoorden. Twee zaken stemmen mij eerder optimistisch:

Ik herinner mij de tijd onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog, hoe ontzettend moeilijk het te Brussel was om nederlandsprekend aanvaard te worden, ook door de gewone bevolking, en hoe men ongeveer overal het Nederlands uitbande uit het gewone leven. Nu, zeventwintig jaar na de oorlog, heb ik de indruk dat in het openbaar leven het Nederlands méér aan zijn trekken komt, bij de gewone bevolking, ook in de handelszaken en verder.

De tweede zaak die mij optimistisch stemt is, dat wellicht voor het eerst in onze geschiedenis de tegenstellingen te Brussel zodanige politieke vormen aangenomen hebben, dat een reactie op

het politieke vlak mogelijk wordt en als wenselijk, zelfs als noodzakelijk wordt voorgesteld. Ik meen dat wij er alles bij te winnen hebben, wanneer die tegenstellingen in Brussel zó scherp gesteld worden, dat er als vanzelf daarop een reactie volgt van de Vlamingen, ook van hún die men bezadigde en vredelievende Vlamingen heet te zijn.

— Beschouwt u uzelf als behorend tot de bezadigde, vredelievende Vlamingen?

— Wanneer ik dit hoor in de kontekst waarin ik het daar zélf gelegd heb, zou ik mij niet (even lachend :) als een gematigde Vla-

vergroot, uit zelfbehoud zou verkiezen tot het Vlaamse land te behoren. Zij die na óns komen, zouden dan voldoende aanpassingsvermogen moeten hebben — dat is niet hetzelfde als toegeeflijkheid! — om nog gedurende een hele tijd een zekere Brusselse tweetaligheid volledig te eerbiedigen. Door de ontwikkeling van de toestanden zou die tweetaligheid langzamerhand kunnen omkeren in een voorrangregime voor het Nederlandse element. Met andere woorden: ik zie altijd nog een mogelijkheid dat Brussel, gesteld voor de keuze de eerste stad in de Nederlanden of de tweede in Frankrijk te zijn, zou kiezen voor

ik verwacht echter dat de nationale staten dan ook nog zullen bestaan. Ik zie bij voorbeeld Frankrijk zijn nationale staat nog niet prijsgeven. Nederland ook niet. Die nationale staten, ten dele van hun macht beroofd, zullen misschien de funkties krijgen waarover nu de provincies beschikken, of de «Länder» in Duitsland. De ekonomische organismen zullen boven en in bepaalde gewesten en steden wettelijke macht kunnen uitoefenen. Hun macht zal ook over de politieke grenzen heen reiken. Ik denk bij voorbeeld aan een tendens hier in het noorden van Frankrijk. Men wil er het ekonomisch gewest Noord-Frankrijk niet enkel zien als een deel van het noordelijk departement Pas de Calais, maar men wil het uitbreiden over het noordelijk deel van Henegouwen, dat in België ligt, over de provincies Oost- en West-Vlaanderen, de linkerover van de Schelde, Zeeuws-Vlaanderen dus, erbij inbegrepen. Nu lijkt het mij mogelijk dat federalisme in België op de duur kan beïnvloed worden

sing van Vlaams-Brabant zou kunnen worden, maar ook omdat het ná die jaren mogelijk een kans biedt om Brussel... ik zal niet zeggen te heroveren, maar om Brussel bewust te maken van zijn échte roeping. Roeping die eigenlijk samenhangt met de geschiedenis van de stad, zelfs met het overwegend deel van haar bevolking, en met het algemeen welzijn van ons eigen Vlaamse land.

— Verwacht u iets van de nieuwe Nederlandse Kultuurraad voor Vlaanderen?

— Ik kijk verder. Ik zie, in de toekomst, vooreerst de Europese organismen, die gedeeltelijk nieuwe scheppingen zullen zijn. Dan de nationale organismen, die zich zullen handhaven. Ook de ekonomische organismen, die nog moeten uitgebouwd worden. Verder hoop ik nog te zien realiseren in mijn leven een vierde soort organismen: kulturele raden, emancerend van een kultuurparlement zoals we nu in Vlaanderen zullen hebben, en ook van soortgelijke lichamen in de omliggende landen. Ik zie ze zó georganiseerd dat bij voorbeeld alle nederlandsprekenden: in Nederland, in Belgisch-Vlaanderen, in Frans-Vlaanderen, in sommige gedeelten van de Nederlanden, onderhorig zouden zijn aan die Nederlandse kultuurraad — niet de huidige — die bevoegd wordt voor het onderwijs en de kulturele aangelegenheden in die gebieden, die over wetgevende en uitvoerende macht zou beschikken. Zoals een Franse kultuurraad gelijkaardige macht en invloed zou hebben over de franssprekende delen van Frankrijk, België en Zwitserland. Op die manier de dingen ziende, moet er werkelijk niets vernietigd worden en kunnen alle belangen gewaarworden. Na veel achteruitstelling en miserie zouden wij dan 'n éne kans krijgen om op alle terreinen van het leven één te worden, macht te veroveren, ons te doen gelden, het grondgebied en het volk van die grondgebieden in zijn geheel te bezielen met een geest van samenhang en prestatie. Dit in de zin van: streven naar algemeen welzijn, geluk, en datgene wat men menselijkerwijs mag en kan verhoppen. Al blijft men er altijd van overtuigd dat de volstreekte realisatie van datgene wat zou moeten zijn, wel niet meer voor ons leven zal zijn. Misschien ook nog niet in de eerstkomende eeuw, als het ooit mogelijk wordt...

— Ziet u iets positiefs in Benelux?

— Benelux lijkt mij in de eerste plaats een goede zaak, omdat zij ons ekonomisch sterker maakt. Ook omdat in het verenigd Europa de ekonomische belangen van óns volk beter kunnen gediend worden door Benelux, dan wanneer België afzonderlijk in dat Europees geheel zou opgenomen worden.

Benelux lijkt mij ten tweede gunstig, omdat het aan personen met macht in Nederland, België en Luxemburg de mogelijkheid biedt, hen er zelfs toe verplicht, om met elkaar in contact te komen. Het zijn daarom niet allen nederlandsprekenden, wel integendeel. Maar zij horen elkaars visies, leren elkaars persoonlijkheid kennen en deze in sommige gevallen waarderen — en dit zullen doorgaans de verstandigsten en de knapsten zijn. Zelfs indien Benelux niet onmiddellijk een terugslag mag hebben op het geheel van de dingen die ons dierbaar zijn, helpt Benelux toch, meen ik, een sfeer scheppen van datgene waarvoor de Vlamingen, althans sommige Vlamingen, sedert de scheiding van de Nederlanden geijverd hebben, waarvoor sommigen gestreden en anderen geleden hebben.

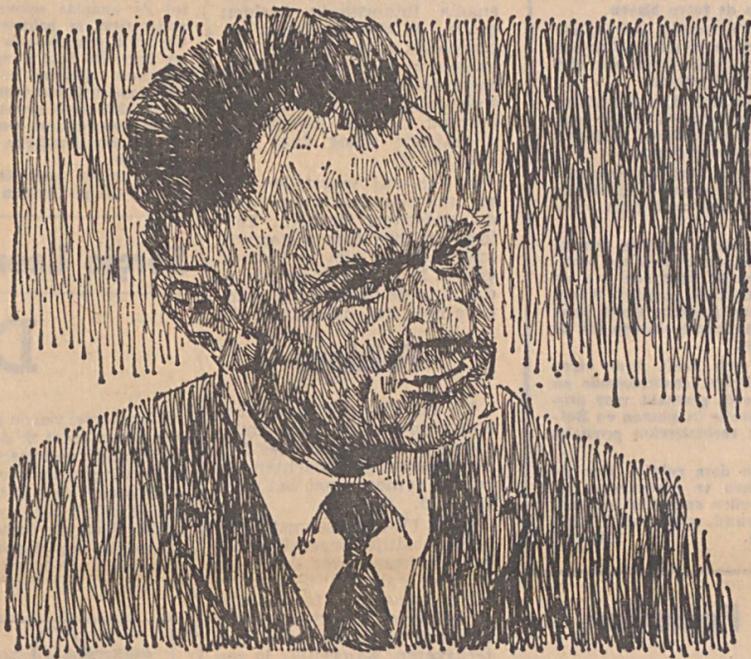
— Benelux en heel-Nederland?

— Het heel-Nederland waaraan wij denken en waarnaar wij verlangen, zie ik te lopen over een eerste schakel: de realisatie van een algemeen kultureel beleid, naast hetgeen nu reeds bestaat op het ekonomisch vlak, in verband met Benelux. De verdere ontwikkeling zal niet meer voor mijn tijd zijn. Het kan ook dat het zich voltrekt, na ekonomie, na kultuur, op het gebied van de politiek. Maar in een verenigd Europa lijkt dit mij niet meer zoveel belang te hebben als bijvoorbeeld dertig jaar geleden.

21 maart 1972.

E. de V.

Volgende week: André Demedts over de anti-Hollandse mentaliteit in Vlaanderen: Zuid-Vlaanderen; Zuid-Afrika; de jeugd van vandaag; de permanente revolutie; seksualisering of «bevrijding»; amnestie; drie wensen.

ming beschouwen. «Vredelievendheid» is iets dat we altijd moeten nastreven. Maar men kan ook niet-vredelievend zijn en toch als vredelievend optreden. Ik meen dat het een zaak is van geduld en beslistheid, en ook wel van een zekere politieke flair, en dat wij in de grond alleen maar verliezen wat wij eigenlijk verloren geven. Er is mogelijk ook een andere oplossing, al zal ze u op dit ogenblik misschien vreemd lijken...

— U maakt mij nieuwsgierig.

— Vreemd, in de situatie die wij nu kennen, maar misschien, wanneer wij er niet meer zullen zijn, een aanvaardbare realisatie. Ik kan mij namelijk voorstellen — hoewel ik het op dit ogenblik niet zou verdedigen — dat Brussel, wanneer de ekonomische toestand in Vlaanderen nog verbeterd, onze kultuur opbloeit en onze politieke macht

«eerste in de Nederlanden». Maar... niet onmiddellijk zie ik die keuze samengaan met een verneiderlandsing van de stad Brussel. Dat kan later daaruit volgen. Politiek is per slot van rekening een visie op verre afstand, die rekening houdt met alle mogelijkheden, die geen enkele van die mogelijkheden mag verspelen en terzelfdertijd geen enkele van de eigen doelstellingen mag prijsgeven.

— Brengt u dit in verband met federalisme, met bepaalde vormen van federalisme die thans verdedigd worden?

— Dit is een vrij moeilijke vraag, waartegenover ik tamelijk onvoorbereid sta. Ik zal ze dan ook niet rechtstreeks beantwoorden. Over een halve eeuw zullen de Europese lichamen zeer veel macht verworven hebben op ekonomisch, commercieel en politiek gebied.

door zulke ekonomische indeling. En dat Brussel zou kunnen deel uitmaken, en zulks op dit ogenblik misschien verlangt — hetgeen van onze kant vrees verwekt — van een ekonomisch gewest dat zich uitstrekt over het Vlaamse land. Met al het gevaar dat daaraan verbonden is zolang wij niet in het geheel van de dingen over de macht beschikken, om de aanzuiging van de verfransing, van Brussel uit, tegen te werken. Zal federalisme, in de toekomst, in de eerste plaats politiek zijn of ekonomisch... ik durf er geen antwoord op geven.

— De lezers zullen zich afvragen wat u op dit ogenblik zou aanraden.

— Dat wij het ekonomisch federalisme niet uit het oog verliezen. Niet omdat het in de komende jaren de oorzaak van de verfran-

de man in de kijker

Herman Wagemans Vlaanderens Fabius Cunctator

Herman Wagemans, lid van de gemeenteraad en van de provincieraad van Antwerpen, oud-Kamerlid, oud-voorzitter van 't Algemeen Nederlands Zangverbond, heeft ook als advocaat nogal wat meegemaakt sedert hij werd ingeschreven bij de Antwerpse balie. Als we ons niet vergissen gebeurde dat tijdens de oorlogsjaren, nadat Herman doctor in de rechten en licentiaat in het notariaat geworden was aan de Universiteit te Leuven, waar hij een rol gespeeld had in het studentenleven.

We weten niet welk van de vele door hem gepleite processen voor hem het voornaamste, of het moeilijkste, of het meest succesvolle geweest is. Het zou wel eens het proces kunnen zijn van de Lakense plakkers, dat hij gepleit heeft met de uitslag die men kent, en die elders in dit weekblad wordt besproken. Na een zeer moeilijke start in een gedrukte en anti-Vlaamse sfeer, heeft Herman Wagemans in eerste instantie vonnissen verkregen die een goede indruk in Vlaanderen hebben gemaakt, en die ook in kringen van het F.D.F. nogal zakelijk werden onthaald. Nieuwe dreigbrieven heeft Herman nu niet meer ontvangen. Iedereen leek beïnvloed door de argumentatie die de verdediger van de plakkers geleidelijk aan ingang heeft doen vinden.

Het keerpunt is geweest het verslag van Dr. Peremans en os, waaruit bleek dat de verklaring van de dood van de ongelukkige Georgin, gegeven door Dr. Bonnivaire e.a., hoogst aanvechtbaar was.

We zullen het hier in detail niet meer uiteenzetten. Wetsdokers hebben hun eigen wetenschappelijke discipline, en het naspeuren van 'n oorzakelijk verband tussen de dood en wat eraan is voorafgegaan tijdens die rampzalige plakkersnacht in Laken is onze taak niet.

Al met al is Herman Wagemans aldus nogmaals in de kijker geraakt. Is hij er eigenlijk wel ooit helemaal uit geweest? Hij behaalde tijdens de jongste verkiezingen op de Volksmissielijsten nog maar eens een groot aantal voorkeurstemmen, zonder dat hij er zich voor had ingespannen. Hij is al sedert jaren een man met een gemakkelijke verkgren en behoudens populariteit in Vlaamsbewuste kringen, zowel bij de kleine man

als bij de intelligentsia. Hij is een politicus met gebreken (kent gij er anderen?) en 't Pallisterke heeft hem meermalen onder vuur genomen. Maar aan zijn fundamentele binding met de Vlaamse Beweging hebben we nooit getwijfeld. Hij is geen organisatorisch genie en over de manier waarop hij zijn vele aangeboren talenten aangewend, of niet aangewend heeft, zou nogal wat te zeggen zijn. Maar in moeilijke omstandigheden heeft hij meermalen taken opgeknapt die bijna onmogelijk leken. Hij heeft als Vlaamsnationaal mandataris in het parlement tijdens de somberste jaren van onze geschiedenis aan veel kritiek blootgestaan, maar hij heeft in die wanhopige situatie het Vlaamsnationalisme nooit belachelijk gemaakt. Hij heeft meer dan eens door vlotte improvisatie in Kamer, Provincieraad en Gemeenteraad moeilijke dossiers goed verdedigd, 'n beetje in de stijl van Paul-Henri Spaak, wiens concrete kennis van het detail ook wel eens te wensen overliet, maar wiens

flair veel goedmaakte van wat gebrek aan vlijt zou kunnen genoemd worden.

Herman Wagemans is niet hard genoeg, maar op momenten dat de «charden» tot niets in staat waren of de goede replek niet vonden, stond hij doelmatig in de bres voor de volkse zaak, dikwijls als een eenzaam vechter. Dat is men nu maar al te vaak vergeten en daaraan wilden we hier herinneren. Hij heeft steeds de binding met de simpele militair behouden uit spontaan gevoel voor eerlijkheid, en niet uit berekening, want indien Herman Wagemans in zijn leven meer gerekend en berekend had, zou hij nu verder staan.

Het doet ons genoegen dat hier allemaal eens te kunnen neerschrijven, want ergens hebben we het vage gevoel dat we wel eens te hard geoordeeld hebben over deze generaal aan wie Vlaanderen slechts een commandopost gegeven heeft toen alles verloren leek.

Herman zal uit zijn kollegejaren in Hoogstraten genoeg klassieke herinneringen bewaard hebben om te begrijpen wat we bedoelen: Hij is Vlaanderens «Fabius Cunctator» geweest: de omzichtige talmer toen het leger zwak was. Nadien, als het sterk geworden was, kommandeerden de Scipio's...

J.L.

Verkapte reclame?

Een paar weken geleden, toen op een woensdagavond het programma «Als Vogels in een Boom» nog maar eens verplaatst moest worden, werd een programma aangekondigd met de JJ-Band, waardoor ik in zeven haasten naar Nederland heb overgeschakeld, omdat ik een herdenkingsprogramma over Tom Manders in dat geval, zeker niet wilde missen. Ik heb ongelijk gehad. De volgende dag al vernam ik, dat ik een reuze-kans had gemist om nader kennis te maken met het warenhuis Priba 2000. Dit was, volgens mijn vrienden, nu écht eens een geslaagde documentaire reportage, zoals wij er vaker moeten zien. Dit programma zal vooral de huisvrouwen hebben geboeid, zij die het anders altijd van reclameblaadjes moeten vernemen. Hier kregen ze tenminste in de huiskamer zelf een idee van wat er allemaal te koop is in dat warenhuis. Wellicht zal het sommigen enigszins gestoord hebben dat die JJ-Band daar herhaaldelijk in het beeld liep. Dat vonden mijn vrienden ook en dan niet alleen vanwege het geluid dat die hende maakt.

Er is hier en daar nogal wat reactie geweest tegen de uitzending van dit programma. Niet alleen vanwege de middenstand, die zich geen JJ-Band en dergelijke kostennota's kan veroorloven, maar ook vanwege mensen die zeggen dat er daar verkapt reklame gevoerd werd. Ik heb het natuurlijk niet zelf gezien, maar ik ben veeleer de mening toegedaan, dat het de eerste taak van de televisie is, de mensen voor te lichten — ook al wordt daarvoor tiernuutmuziek en de gehele televisie misbruikt.

Natuurlijk is het gevaar voor corruptie in dergelijke gevallen erg groot. Gelukkig maar, want indien dat niet meer mogelijk is, kunnen we de Vlaamse Televisie meteen opdoeken. Wat zou bijvoorbeeld een programma als Binnen en Buiten moeten beginnen, indien nu ook corruptie al niet meer is toegelaten? Dit is ten slotte een programma dat er moet van leven, wat zeg ik, waarin het vrijwel uitsluitend om corruptie begonnen is. Dat weet iedereen al jaren en daarom moet men bij andere initiatieven toch maar liever niet te hoog van de toren blazen.

Je vraagt je bij dergelijke produkten natuurlijk ook af, nadat ze gemaakt zijn, hoe komen ze in godsnaam uiteindelijk ook nog op het scherm — maar ik vind dat teveel vragen ook niet goed is voor een mens; het leven is al hard genoeg.

Er is de jongste tijd nogal wat te doen over de sluikreclame of niet-te-vermijden-reclame bij sportreportages. Zelfs onze Vlaamse kranten hebben het probleem zopas ontdekt — jawel, nu al — en er is ook al in het parlement over gepraat.

Met die sport kan men, wat mij betreft, best wat voorzichtig zijn en ik zou dat Gancia-ventje al lang eens bij zijn kraag hebben gepakt. Maar ze moeten nu écht ook niet gaan overdrijven.

Mij stoort namelijk nog het meest, dat de BRT in termen en activiteiten waarover een commerciële zender zich zou schamen, aan de lopende band reclame maakt voor een van de sterkste consumptiegoederen van deze tijd: de plaatjes. Waardevolze prul meestal, die tegen veel geld de jongeren wordt aangemeerd, met medewerking van onze nationale omroep die de grootste rotzooi nog het sterkst aanprijst.

De radio leeft ervan, de televisie ook heeft haar eigen tiener- en showprogramma's, waarin directe, onverbloemde en overigens ook altijd domme reclame wordt gemaakt voor produkten uit het showbedrijf. Het showgedeelte in Binnen en Buiten heeft zelfs geen andere bedoeling: rechtstreekse promotie voor nieuwe plaatjes en vedettes.

Er is nog nooit iemand die, buiten deze rubriek dan, de moed heeft gehad tegen die misbruiken te protesteren. En daarom moeten ze nu ook niet staan huilen omdat er eens een warenhuis rond een JJ-Band wordt gebouwd, waarna de Vlaamse TV zich traditiegetrouw laat vangen. RASPER

Panorama

Zaire: land van het Zwijgen. Titel van een reportage van Walter Zinnen, waar Panorama helemaal was aan besteed. De situatie in Zaire op dit moment, niet het minst in verband met die zogenaamde autenticiteitspolitiek en de mizerie met de katholieke Kerk.

Algemene indruk: het ziet er daar in Zaire niet zo best uit, in geen enkel opzicht. Dit is een diktatuur, zonder vrijheid, een autoritair regime met andere dan Griekse kolonels, met mensen die bang zijn en die het niet goed hebben.

Het is duidelijk dat dit alles prietpraat is van een van die jongetjes van de televisie, die denken dat ze moeten kritisch zijn en zo. Er klopt namelijk helemaal niets van. Het beste

bewijs dat het in Zaire wel goed gaat en zo? Het interview dat Walter Zinnen, juist voor Panorama, in het TV-nieuws heeft afgenomen van minister Harmignies die van die mizerie niets gemerkt heeft. En zo een minister die kan het toch wel weten, zeker? Uit goede bron vernemen wij trouwens, dat geen enkele receptie en lunch die Harmignies heeft meegemaakt, is verstoord door de angst waarover Zinnen het heeft gehad en dat er daar van al die arme en Werkloosheid helemaal niets te merken was. Waar haalt zo een TV-jongetje dat dan allemaal...?

Alle gekheid op een stokje: ik vond deze enquête in Panorama uitstekend. Ten eerste omdat het een andere klok was, na de officiële prietpraat van Harmignies. Ten tweede omdat Zinnen, zonder enige officiële verklaring en medewerking, een treffend beeld heeft opgehangen van het geestelijk en sociaal klimaat in onze voormalige kolonie, waar vooral de katholieken het moeilijk hebben — en dat zal natuurlijk de eerste zorg zijn van Harmignies, vooral nu ze zo gepest worden...

Tegen het einde heb ik daar een grote affiche gezien, met zoëts als: één partij, één natie, één leider. Zouden de Nazi-beesten dan toch naar de Afrikaanse jungle gevlucht zijn...?

Pentatlon

Nadat een verdraging ons geduld al flink op de proef had gesteld — vooral de kinderen waren blij dat ze niet langer naar Mies Bouwman moesten kijken — konden wij eindelijk overschakelen naar Jan Theys en naar Zelzate, waar alweer een boeiende strijd zou worden gestreden.

Er is daar af en toe luid gebul door een aantal supporters — met als schitterend voorbeeld, Willy Delabastita, die de komiek in het gezelschap blijft (ik ken mensen die alleen om hem kijken) — maar sfeer kwam er niet in. Het bleef en blijft een triest schouwspel, met ook een Jan Theys wiens inspiratie na een mislukte antwoord niet verder gaat dan: «het is dramatisch». Dat is dan wel juist gezien, maar mij is zaterdag opgevalen hoe ongelukkig slecht en ongeïnspireerd Jan deze kwis presenteert. Een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet en hoe het hooguit nog in een patronaat van veertig jaar geleden haalbaar is.

En voor het overige: wat een amateuristisch geknoei! Wat een krampachtige poging om boeiende vragen te vinden en sportieve proeven, die een beetje de sfeer kunnen oppoppen, het vertoon enigszins spannend zouden kunnen maken. En niemand die zich voor de al of niet hypernerveuze kandidaten interesseert. Dit alles is niets anders dan bodemloze onkunde, waarvoor ik geen enkele verontschuldiging meer aanvaard.

Er waren ook nog een paar komische akrobaten en Roger Moens heeft ook iets mogen zeggen. En er was juist geteld 25 minuten stroomonderbreking, een niet onaardig intermezzo waarvoor heel wat gezinnen dankbaar zullen geweest zijn en waar ik de BRT niet belachelijk wil om maken, dat zou te goedkoop zijn. Dat het evenwel midden in het nummertje van Jef Burm gebeurde, noopt er mij toe mijn opvatting over het kritisch vermogen van de elektrische stroom grondig te herzien.

In de schaduw van de Andes

Het was alvast een mooie poëtische titel voor een wetenschappelijk programma. Een kennismaking met minder bekende pre-Columbische Latijns-Amerikaanse culturen. Er is daar inderdaad enkele eeuwen lang nogal wat aan (nu ook weer niet zo denderende) cultuur gedaan, in de buurt van de Andes, die er onrechtstreeks zijn bijdrage toe heeft geleverd.

Van de uitzending zijn mij vooral een aantal beelden bijgebleven van allerlei resten van die culturen. Er is hier duidelijk een poging gedaan om al die beelden een historisch-wetenschappelijke achtergrond te geven, met allerlei toelichtingen waarin bv. het geografisch element niet het onbelangrijkste is. Die poging leek mij minder geslaagd. Ik ben herhaaldelijk verstrikt geraakt in moeilijke namen en ik heb te weinig concrete, duidelijke gegevens gekregen over hoe die culturen gegroeid zijn, hoe het verband onderling is (of niet is) en wat nu zo typisch bewijst, dat bv. de Inca-cultuur een syntese is. Met andere woorden: we hebben enkele interessante beelden gezien, er zijn een paar interessante zaken gezegd (het hadden er méer kunnen zijn) maar de band tussen beeld en wetenschappelijke toelichting ontbrak. Ook het ingewikkeld tijdfafeltje droeg daar niet veel toe bij.

Ik kan mij voorstellen dat er interessanter films over dit onderwerp bestaan. Terloops, ik heb deze uitzending niet thuis en niet in kleuren gezien. Ik heb sterk de indruk, dat ik in de filmbeelden daarvoor heel wat heb gemist.

Folklore

Nu de TV-informatiedienst over meer mankracht beschikt, zou je in Panorama meer dan één onderwerp verwachten: ik bedoel, desnoods met wat meer zendtijd.

Onze TV-nieuwsdienst heeft anders altijd dienstlag. Bij een reportage over de oorlog in Oost-Pakistan is de TV-ploeg nauwelijks ter plaatse, of de oorlog breekt uit, zodat de ploeg snel naar huis moet terugkeren. Nauwelijks is een TV-ploeg, voor het eerst in de geschiedenis, in Vietnam geweest, om een reportage te maken over het folkloristisch Tet-feest, of ook daar breekt het oorlogsgeweld onverwacht in volle hevigheid los.

Nu zal dat oorlogsgeweld vermoedelijk een bepaalde betekenis hebben, misschien zelfs ook een folkloristische. De radio heeft er dan ook dadelijk Piet Van Roe naartoe gestuurd. De televisie had echt geen geluk: de folklore-ploeg was net uit Vietnam weg. Het zou anders toch maar lekker meegenomen zijn, tussen de folklore in.

Waarom kunnen dergelijke oorlogsgebeurtenissen nooit eens tijdens een folklorefeest? Het zal nu nog minstens moeten duren tot een volgend folkloristisch feest, vooraleer een ploeg van de BRT-televisie daar weer voorbijkomt.

Nee, echt, het zit daar wel vol goede bedoelingen, maar het zit onze informatiedienst echt niet mee.

Een van de acht

Als contrast voor Pentatlon en ten behoeve van kijkende gezinnen die wel een zeker minimum aan intelligentie, talent en vakmanschap van de televisie eisen, was er zaterdagavond weer het spelprogramma van Mies Bouwman, inmiddels alweer uitgeroepen tot populairste TV-persoonlijkheid en presentatrice van Een van de Acht, dat de hoogste kijkcijfers haalt in Nederland. Zoniet bij ons.

Ik heb het vanwege ons eigen werk, niet helemaal gezien. Maar ik zag wel hoe Paul Van Vliet, rechtstreeks vanuit een zaal waar hij zijn show presenteerde, de ploegen koppelde — wat een vondst! — hoe Pieter van Vollenhoven vanuit het paleis jurylid speelde, hoe een echte artieste als Nana Mouskouri drie liedjes zong en hoe iedereen zich kostelijk amuseerde, tot het allerlaatste moment. Waarom nemen wij dit programma niet over, liever dan geld te verspillen om onze onbekwaamheid te demonstreren in Pentatlon?

Chaplin herleeft!

Terwijl Charlie Chaplin als een koning in New York wordt ontvangen en, op het ogenblik dat dit gedrukt wordt, een Oscar ontvingt in het Hollywood dat hij twintig jaar geleden voorgoed verliet, vieren zijn films zowat over de ganse wereld nieuwe triomfen. Tot meerdere eer en glorie van de bankrekening van de kleine, gekke man met de gekke stok en de gekke hoed. Want de bedragen waarvoor Chaplin zijn films uit de bunkers opdreepte zijn aan de forse kant. Maar kom, dat is een andere kwestie.

«City Lights» dateert van 1931 toen alle films zo noodzakelijk moesten spreken. Chaplin had echter zijn film volledig gedacht als een stomme film, het enige wat hij deed was een aantal geluiden toevoegen en een muziekje schrijven. En dit laatste is zeker niet het meest genietbare van de film. Voor de rest is «City Lights», als je naar de bioscoop gaat om er eens lekker tussenuit te zijn, een juweel van een film. Ik beken maar al te graag dat het lang geleden is dat ik nog zo gelachen heb met een film. Het verhaal heeft niet zoveel belang, althans naar mijn gevoel is het blinde meisje waar Charlot over verliefd wordt niet veel meer dan een gemakkelijke vorm van sentiment. Maar het geeft wel aanleiding tot de knapste sekvens van de ganse film, de bokswedstrijd, die werkelijk grandioos is van timing en gags. Ik heb al zoveel boksmatches gezien in komische films, maar ik wist niet dat Chaplin in 1931 reeds zowat alles heeft gedaan wat er met een paar bokkers in een komische situatie te doen viel.

Het andere gedeelte, een miljardair die in Chaplin een vriend

Sergio Leone op zijn slechtst

Duck You Sucker

Ik hou teveel van de Amerikaanse western opdat ik de Italiaanse zou kunnen appreciëren. Al zo'n kleine vijf jaar nu worden wij gekonfronteerd met Django's, Ringo's, Trinity's die, met meer of minder dollars in de hand, binnen nauwelijks negentig minuten een maximum aan lijken verzamelen en voor de rest heel somber kij-

ken. Italiaanse westerns zijn een fenomeen waarmee je hebt leren leven, maar waar je nauwelijks sympathiegevoelens tegenover hebt.

En toch trok ik vol goede moed naar «Duck You, Sucker» of zoals de film in zijn geboorteland heet «Giu' la testa». Ik had immers niet zolang geleden «They Call Me Trinity» gezien en dat heeft mij de ogen geopend, om het plechtig te zeggen. Ik had tot dan toe de Italiaanse westerns veel te serieus bekeken. «They Call Me Trinity» heeft alleen maar de uiterlijken van een western maar voor de rest is elke overeenkomst met de «frontier» uit de Amerikaanse geschiedenis louter toevallig. In «Trinity» wordt elke schijn dat men wel eens naar een western zou kunnen kijken, opgegeven. De zuiverste slapstick is in de plaats gekomen en daar kan ik wel van genieten.

Het leek mij een vrij logische evolutie. Al even logisch leek het mij dat de vader van de «spaghetti-westerns», Sergio Leone, die evolutie niet zou kunnen negeren. Maar nee hoor, met «Duck You, Sucker» zitten we volop in de pseudo-western die zichzelf auserieus neemt. De klok vijf jaar terug. Och ja, er zijn wel een paar dingen veranderd sedert de films van Leone zoveel geld opbrengen. Geen onbekende acteurs meer, maar «stars» regelrecht uit Hollywood. En Rod Steiger en James Coburn vinden het alles behalve beneden hun waardigheid om onder de regie te werken van maestro Leone.

Wat niet veranderd is sedert Leone zijn «Dollars»-films maak-

ziet telkens als hij dronken is maar hem behandelt als een stuk vuil eens dat hij weer nuchter is, is misschien niet zo komisch uitgewerkt maar blijft toch nog altijd grote ontspanning.

Als je echter Charlie Chaplin gaat situeren — en dat mag toch ook wel even, zelfs bij humor en misschien vooral bij humor past wel eens een beetje ernst — in de grote traditie van de Amerikaanse stomme komische film, dan

blijkt plots dat Chaplin's naam in vergelijking met anderen o.a. Keaton, Langdon, Laurel & Hardy beslist overroepen is. Misschien zou ik beter zeggen dat de naam van de anderen te weinig bekend is. Het blijkt steeds meer dat Chaplin een kunstenaar is van momenten. Als je een aantal scènes uit zijn verschillende films gaat bijeenzetten heb je waarschijnlijk het beste wat de komische cinema te bieden heeft. Maar Chaplin heeft zijn eigen Charlot-personeel altijd met te veel sentimentaliteit benaderd. Men heeft dat altijd verborgen onder de term «menselijkheid», maar in onze tijd betekent menselijkheid iets anders dan een haveloze zwerfer die dan symbool moet staan voor de «kleine man». Het mechanische van de gags van Buster Keaton is veel eigentijds dan de oppervlakkige gevoeligheid van een Chaplin.

Zo is bijvoorbeeld in «City Lights» het personeel van de miljonair een typisch voorbeeld van de verhouding tussen rijk en arm. Voor Chaplin ging dat nooit verder dan: «geld maakt niet gelukkig» en dat is als filosofie toch wat kortademiig. Denk a.u.b. niet dat ik hiermee Chaplin wil terugbrengen tot de afmetingen van een lulliput, hij is en blijft een reus van de komische cinema. Maar we gaan zonder twijfel door een handig gemanipuleerde publiciteit weer een periode van Chaplin-ecstasie tegemoet en dan kan het nooit kwaad, dacht ik, je daar van te voren eens over te bezinnen.

En dat heeft overigens helemaal niet belet dat ik mij enorm heb geamuseerd met «City Lights» en dat ik ervan overtuigd ben dat jij dat, beste lezer, zeker ook zal doen. Ab.

Liz Taylor in haar nummertje

X, Y & ZEE

Liz Taylor heeft ooit onder de regie van Mike Nichols de slonzige, gezette, Amerikaanse vrouw van middelbare leeftijd, doorheen een feeks-uitlerlijk, een tragische dimensie gegeven, en sindsdien kan zij de skripts die haar worden aangeboden en waarin zij hetzelfde type vrouw moet uitbeelden, niet meer tellen. Maar Liz Taylor is veel intelligenter dan zij zich altijd voordoet en kiest zorgvuldig haar rollen, haar mede-acteurs en haar regisseurs. Met andere woorden, zij heeft besloten slechts sporadisch haar Virginia Woolf-personage te vertolken, maar als zij het doet dan gebeurt het met volle overgave.

Zoals in «X, Y & Zee» van Brian G. Hutton, die ooit verantwoordelijk tekende voor de oorlogs-avonturenfilms «Where Eagles Dare» en «Kelly's Heroes», maar die zich hier vergenoegde met alles perfect op pellicule vast te leggen zonder zich veel te bekommeren om het feit dat hij met FILM bezig was. Over het scenario, speciaal voor film geschreven, van Edna O'Brien is nogal wat te doen geweest. Er zou geen blad voor de mond worden genomen, Elizabeth Taylor zou scènes moeten spelen die zij heel haar carrière al geweigerd had, enz.

Als je het nu op film ziet is het maar een mager beestje. De story is zo gekunsteld zo onvoorstelbaar, zo onwaarschijnlijk dat iedereen klaarblijkelijk machteloos stond. Michael Caine is gewoon miscast, geen ogenblik slaagt hij erin, en hij is toch geen van de minste acteurs, om een heel klompke mannenfiguur uit te beelden die getrouwd is met een feeks van een vrouw waar hij tegelijk vandaan wil en waar hij zowel met het hart als fysisch aan gebonden blijft. Hij is gewoon niet het type.

Elizabeth Taylor is zijn vrouw die hem bij wijze van spreken «de duivel aandoet», maar die een geraffineerd spelletje begint te spelen als haar echtgenoot kennis maakt met een engelachtige Susannah York en besluit

tails die dan moeten doorgaan voor levensrecht (zoals iemand die zijn behoefte doet), met allerhande dubbelzinnige symboliek zoals het uitmoorden van rebellen in een soort Mexicaans Auschwitz. En natuurlijk kan ook de flash-back in vertraagd tempo niet ontbreken, dat geeft de film immers een mooie interpretatiemogelijkheid. Maar mij niet gezien.

Als je dan toch per se een Italiaanse western wil zien kan je veel beter hogergenoemde «Trinity» in al zijn glorie gaan aanschouwen of kan je «Once Upon A Time in the West» gaan kijken. Daar verveel je je tenminste niet bij. Ab.

haar te verlaten. Als op het einde van de film dan nog een lesbische verhouding wordt gesuggereerd tussen Taylor en York is de maat vol. Dat dacht waarschijnlijk ook Brian G. Hutton en plots laat hij het doek vallen over een story die in feite al lang daarvoor uitgeblust was.

«X, Y & Zee» is één van die filmprojecten die om God weet welke redenen een prestige krijgen die ze in feite nooit hebben verdiend, die zouden geleid hebben tot een veel betere film indien er dat prestige en al die grote namen niet waren geweest. Ab.

Leo Pleysier

Mirliton

De afwijking waaraan Leo Pleysier lijdt en waarmee hij de eerste Stijn Streuvels-prijs gewonnen heeft, heet homofonie. Reeds jaren had mij de vraag gekweld wanneer nu eens iemand een «proeve van homofonie» zou wagen. Nu is het zo ver: MIRLITON was en is er een. Het is nog meer. Een interpretatie, een spoor, eenstemmig, een klankspoor van (ondermeer) een jeugd die serene, bitter was soms en waartegenover de schrijver na de reflectie en het uitschrijven ervan slechts het besef van zijn uiteindelijk échec kan stellen.

Poppenspel-stunt te Mechelen

In een krant als de onze hebben we (mea culpa, mea maxima culpa) niet altijd plaats en tijd om alle artistieke verschijnselen te bespreken. We bespreken heel goed dat we een genre als het poppenspel — nochtans een vreemde voor velen — stiefmoederlijk behandelen.

We willen dan ook graag een heel klein beetje restitutie doen door u mee te delen dat er toekomende week, door het Mechels Stadspoppentheater, zal van start gegaan worden met een experimenteel poppenspel van de Duitse toneelschrijver Tankred Dorst: «A Trumpet for Nap».

Aan de creatie voor Nederland en Vlaanderen zullen meer dan veertig artiesten meewerken, onder regie van Louis Conrinx en met papa Jef als duvel-doet-al. De originele muziek werd gekomponeerd door Etienne Verschueren, boss van het BRT-jazzorkest en zal door zijn bekend ensemble worden uitgevoerd. De meer dan dertig staappoppen werden ontworpen door de ghebruikte karikaturist Pil en de decors door Albert Vermeiren. Een stel bekende acteurs en actrices is van de partij en Marc Leemans zal als verteller optreden.

Wilt ge er nog meer van weten dan kunt ge, van woensdag 19 april af, terecht in het Mechels Cultureel Centrum aan de Melaan. Daar zullen, telkens te 20.15 uur, acht voorstellingen van het Dorst-poppenspel plaatsvinden. Voor 50 frankes raakt ge binnen. Militairen genieten natuurlijk vermindering. Men zegge het voort...

JAN

Dat vernam ik natuurlijk op de «pleysierige» achterzijde van het boek, want je dacht toch zeker niet dat ik in staat zou geweest zijn dat allemaal zelf te vinden. Ik zou doodeenvoudig gezegd hebben dat deze proeve van homofonie een aantal korte prozastukjes heeft opgeleverd waaruit ik niets anders heb kunnen opmaken dan dat ze misschien wel de neerslag kunnen geweest zijn van een koortsachtig angstgevoel en een eenzaamheidsbesef waarmee je ofwel een psychiater aan de kost kunt laten komen ofwel een uitgever. Ze doen denken aan abstracte schetsen waarover je altijd wat snobberige onzin kunt vertellen die altijd wel iemand slijkt.

Veel meer dan een barst heb ik er niet van begrepen. Ik heb wel de indruk opgedaan dat hij met zijn woordmateriaal meer kan dan de eerste de beste steenbakker uit Rijkersveld, waar hij geboren werd en woont. Met dit verschil dat de eerste de beste steenbakker mij waarschijnlijk wel had kunnen duidelijk maken waar hij het over had en wat hij bedoelde.

Als Leo Pleysier daarin niet geslaagd is, dan kan dat natuurlijk aan mijn stompzinnigheid te wijten zijn, maar, in alle bescheidenheid gezegd, zo heel zeker ben ik daar toch niet van. Liefst zou ik nog wel wachten op een volgende homofonie om mij uit te spreken over dit nieuwe geval in onze schone letteren, want het proza van deze pleysierige debutant doet wel kwaliteiten vermoeden die het voorlopig uit mijn prullemand houden. Ik geef hem dus krediet en wacht voorlopig op zijn eerste afbetaling. Ik zoek inmiddels een homofoon om zijn volgend seintje op te vangen.

Jo Duym.

Leo Pleysier: *Mirliton*, Uitg. Orion, Brugge, 1971, - 132 blz.

WIES MOENS Proza III

Onze medewerker S. behandelde in de rubriek «Boeken» vorige week het nieuwe werk van Wies Moens «Proza III». Niet aan zijn eerste en waarschijnlijk ook nog niet aan zijn laatste verstrooidheid toe, gaf hij een verkeerd postrekeningnummer op, waarlangs Proza III kan besteld worden.

Wie dus wenst te bestellen, moet dit doen door voorafbetaling van 265 fr. (genaaid) of 360 fr. (gebonden) op postrekening 2424.81 van Kredietbank, Oude-God, met vermelding van rek. 7744 van Karel Dillen, Wouter Haecklaan 10, 2100 Deurne. Met de nodige verontschuldigingen.

Herman Teirlinck

Rolande met de bles

Roland Verhavert en de filmrecensenten hebben het overbodig gemaakt het verhaal van Rolande met de Bles, dat eigenlijk een verhaal aan haar is, samen te vatten. Het is het verhaal van een passie die de ondergang van een hele familie tot gevolg heeft, de passie van Renier Joskin de Lamarache voor Rolande. Het is een boeiende noodlotstragedie waarin demonische krachten een belangrijke rol spelen. Alle elementen om er een aangrijpende roman van te maken zijn er in voorhanden, maar Herman Teirlinck heeft ze in een vorm gegoten die mij niet heeft kunnen bevredigen. De briefvorm drong zich helemaal niet op.

De stof bood nochtans ruime mogelijkheden: voor een roman in de traditionele vorm met kronologische volgorde, een roman in de ik-vorm, een roman met flash-backs en een roman in dagboekvorm. Wat Renier schrijft is veeleer wat men aan een (literair) dagboek toevertrouwt dan wat men mededeelt in een brief. Strikt genomen is een brief de helft van een dialoog, bij Teirlinck zijn de brieven meestal monologen; bij momenten zijn ze zelfs tot andere personen gericht dan tot de geadresseerde.

De auteur slaagt er in ieder geval niet in te doen geloven dat de brieven authentiek zouden zijn, al stelt hij het zo wel voor. Je ontkomt nooit aan de indruk dat de auteur een literair spel speelt waarvan hij de regels heeft vervalst. Zolang je dat kan vergeten, is het wel een boeiend spel en kan je wel bewondering opbrengen voor de manier waarop de auteur met valse kaarten speelt: hij doet het met de sierlijke elegantie die al zijn geschriften kenmerkt, in een meesterlijk stijl.

De veelzijdige Teirlinck heeft zijn leven lang met de vorm geëxperimenteerd. Zijn meest geslaagd vormexperiment lijkt mij zijn laatste roman, Zelfportret of het galgemaal, dat hij in de gijform schreef. Zijn vormexperiment met Rolande met de Bles lijkt mij heel wat minder geslaagd, om niet te zeggen mislukt, hoe rijk aan inhoud het werk ook moge genoemd worden en hoe goed het ook geschreven is. Alles bij elkaar was het verhaal meer geschikt om verfilmd dan om in briefvorm gegoten te worden, waaruit nochtans niet noodzakelijk voortvloeit dat elke verfilming

het boek van Teirlinck zou overtreffen.

Jo Duym.

Herman Teirlinck: *Rolande met de Bles*, Paris-Manteau, Amsterdam - Brussel, 1971, 224 blz.

Wie nu?

Nadat K.N.S.-directeur Lode Verstraete op een vergadering, waarop het gehele gezelschap aanwezig was, een soort witboek had voorgelezen waarin

hij zijn beleid en de felten die tot zijn opzeg zouden geleid hebben had uiteengezet — een witboek waarin hoofdzakelijk de moeilijkheden vermeld werden waarmee een K.N.S.-directeur te kampen heeft — kwam de gemeenteraad bijeen met als punt nummer zeven op de agenda: de vakantieverklaring van de directie van de K.N.S.

Onmiddellijk vroeg wereldherformer en rode V.U.-denker De Bouvre het woord om de verandering te vragen, vermits de leden van de raad niet in de gelegenheid werden gesteld het dossier te bestuderen. Natuurlijk verworpen: meerderheid tegen minderheid. Schepen Jos van Elewijk kreeg nu de gelegenheid om op een handige manier Lode Verstraete in zijn hemd te zetten. Het witboek van de Lode werd nu een zwartboek, maar de reden waarom het college de plaats open wil verklaren is: het vertrouwen in de huidige directeur is geschoot vermits deze zich niet aan een afspraak hield. Hij bewees tevens dat de directie voor een deel van het gezelschap brukt en dat hij over een volledige artistieke vrijheid beschikt binnen het kader van de aangename begroting.

Grootjans en De Bouvre keerden zich tegen de vakantieverklaring, maar vooral de eerste had het over de artistieke vrijheid waarover tot toekomstige week kon gediscussieerd worden. De burgemeester deed dan zijn duit in het zakje met de dingen bij

hun naam te noemen: «Wat ik de laatste tijd in de K.N.S. zie, zei hij, heeft niets met teater te maken. Het publiek heeft niets aan een «hoodschap», wel aan degelijk teater. Het teater is er voor het publiek en niet omgekeerd.» Goed gezien, zouden we zo zeggen en de Lode (de burgemeester natuurlijk) mag voor deze waarheid in het voorbijgaan in onze weelderige kantoren een borrel komen drinken.

Meerderheid tegen minderheid werd een ander slachtoffer in de gelegenheid gesteld binnenkort op zijn beurt zijn hand in het wespennest te steken.

Snert-Coeck

In ons Vlaamse land, waar de Indianen welig tieren, is er tenminste één Kempische Platvoet die niets wil onverlet laten om op dezelfde hoogte te komen als de progressieve Hollandse klompenboeren. De zich aan de Vlaamse achterlijkheid ontworstelde Irokees is de h. J. Coeck, bij de gratie van zijn partijkart nieuwsboer bij de B.R.T. Sedert zijn schorsing om een niet - objectief gestelde vraag i.v.m. geboortebepaling aan de boerzwa-progressieve Calewaert zit de man zijn bittere gevoelens op te potten. Gelukkig kan hij zijn allergroenste gal kwijt bij de Nederlandse radio. Want de h. J. Coeck treedt ook als korrespondent op voor Hilversum.

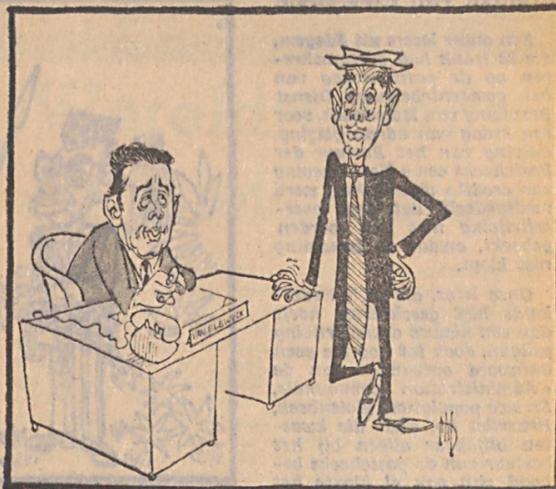
Op paaszaterdag liep er bij Hilversum II om 13 u. 25 een jongerenprogramma: Dit is het begin... De Djézus-beweging in Holland en elders werd erin behandeld. De h. J. Coeck mocht ook zijn Vlaams steentje bijdragen.

In onze kontrelen was de Djézus-beweging als zodanig onbestaande, zei de h. J. Coeck. Toch liep er hier een programma, dat weliswaar niet met Djézus te doen had, maar desalniettemin een enorm succes kende. Glory Halleyleya — want daar ging het over — was een mooi uitgekend commercieel stukkie, maar van dien aard om achterlijke plattelandsonderpastors een orgasme te bezorgen. Diezelfde achterlijke onderpastors waren wel bereid gratis publiciteit voor het liedjesprogramma van Milo Decoster te voeren, omdat Lilliane St-Pierre (zie je wel, daar heb je dat «St.» weer) zo «schoon» over de bijbel zong. In ieder geval, zo stelde de h. J. Coeck vast, de show en de plaatjes werden verkocht als zoete hosties.

En zo zie je maar weer! Er zijn ook ontvoogde Indianen bezulden Putte. De woordkeuze van de h. J. Coeck laat dit tenminste vermoeden. Want zeg nu zelf: geluigt het niet van een progressief ingestelde houding wanneer men zo losjesweg onderpastors durft combineren met achterlijkheid en orgasme?

Mogen we daaruit besluiten dat progressieve zedeprekers als de h. J. Coeck geen last hebben van orgasme?

Zo ja, wordt het meteen duidelijk waarom het zure zagerige stemgeluid van de h. J. Coeck, dat ons via de radio komt toegedruend, er niet zo ingaat als zoete koek.

GEVRAAGD: DIRECTEUR VOOR K.N.S.

Theo van den Bosch: ...enne meneer de schepen, kunt gij me ook zeggen wat ik mis voor die job?

Jammer voor de Fé... en voor Lampo

Ze verdienen de warme dank van alle oprachte Vlamingen: Hubert Lampo omdat hij een Vrije Tribune schreef, waarin hij, als socialistische Vlaming en eerlijke maar niet schuimbekkende anti-kollaborateur, de moed had de verdediging van Felix Timmermans tegen de Beotiers van de Witte Brigade op te nemen en zich impliciet uit te spreken voor amnestie, en Gazet van Antwerpen, welke dit stuk opnam.

Maar helaas... In deze merkwaardige bijdrage zijn weer eens een paar storende zelffouten geslopen. De Fé wordt een «hardlijder» genoemd (het valt nog mee dat het niet «hardrijder» werd) en er wordt ook beweerd dat de «auteur» (in plaats van de «auditeur») ontslag van rechtsvervolgving verleende.

Jammer, héé! jammer!

Ernest Van der Eyken

Uitgeverij «de Crans» heeft zich thans ook gewaagd aan het verspreiden van Vlaamse muziek-op-plaat en met haar eerste proeve schoot ze alvast niet naast de roos.

Ze brengt een Symfonie voor strijkorkest, een Poëma en een suite van Refereynen ende Liedekens, eveneens door strijkorkest vertolkt, alles werk van Ernest van der Eyken. Uitvoering en persing zijn uitstekend: nogmaals een bewijs voor de vooruitgang die we op het gebied van Vlaamse platen sedert enkele jaren gemaakt hebben.

Nest, zelf altviolist, heeft zijn hart aan de snaren verloren en weet er gewiekst mee te manoeuvreren, zowel op het stuk van het ritme als van de melodie. Zijn Symfonie dateert van 1970, is dus vrij recent, en zonet geïnspireerd, dan allerszins toch melodisch en ritmisch ontsproten uit het volksliedje. «Er zat een sneeuw wit vogeltje». Dat vogeltje zit alvast van kop tot staart op de tak van het Allegro con brio, waarvan we 't alleen maar jammer vinden, dat Nest de verschillende delen ervan niet muzikaal aaneengenaaid heeft met passende overgangspassages; met het gevolg, dat het nogal rap-sodisch lijkt. Na een geheimzinnig Andante volgt een tweede Allegro, dat Nest veeleer het aspect heeft geschonken van een Scherzo, zodat deze symfonie, naar ons gevoel althans, schreeuwt om een vierde, de stof afrondend deel. We zijn nieuwsgierig naar wat Nest zelf erover peinst.

Het Poëma, vol wisselende stemmingen, soms weemoedig of serene, soms gepijnigd en schrijnend, is een stukje verklankte introspectie, waarin de Nest zich geheel blootgeeft. Het is van veel vroegere datum (1939) en van faktuur minder modern dan de Symfonie. Nests uitgesproken lyrisch temperament komt nog het best aan het licht in de suite oude Refereynen ende Liedekens. Het zijn bewerkingen van minder nog in de mond liggende volksliedjes, die gelukkig bij het harmonizeren en orkestreren hun naïef karakter niet hebben verloren. In dergelijke kleine pareltjes is «de Nest op z'n best»! (de Crans, DCR 1001, stereo/mo-no).

Vlaanderen, Nederland, Zuid-Afrika

En muzikale flirt van het Davidsfonds met de Europese Fonoc-club schonk het levenslicht aan een plaat met Vlaamse, Nederlandse en Zuidafrikaanse volksliederen, uitgevoerd door Singhet Saem van Jeanne Lambrechts (met Mia Teunis als soliste), of het Breda's Mannenkoor, of het Sint-Jozefskoor van Zuster Savine, of de bariton Peter Eykenboom, begeleid of door een orkest of door het koperen Art in Brass Quintet, dat ook wel eens voor verbindende oproepen zorgt, of door een houtensemble met gitaar. Over variatie kan dus stellig niet geklaagd worden! (Eufoda, Nr. 1010, mono/stereo). Ook hier alweer vooruitgang, wat vertolking en persing betreft: de nummertjes werden er niet in een handomdraai opgekletst, zoals we dat vroeger wel eens moesten betreuen.

De volksliedjes worden omkadert door de drie nationale liederen, die we wel wat strijdustiger van toon hadden gewenst. Zo vragen we ons af, waarom voor de Vlaamse Leeuw de bewerking van Jef van Hoof niet werd gebruikt (waar heel wat meer poeier in zit dan in die van Gaston Nuyts), aangezien toch koper en een orkest bij de opnamen betrokken werden.

Op de prestaties van het Breda's Mannenkoor na schenken alle uitvoeringen ruime bevrediging, en we hebben ons vooral verkleuterd in de prettige Vlaamse en Zuidafrikaanse liedjes, in de frisse vertolking door het jeugdige Sint-Jozefskoor. Maar dat Breda's Mannenkoor heeft, jammer genoeg, gemeend te moeten zingen in een zaal (of een kerk?), waarin alles een paar seconden nagalm, voldoende om dat nochtans prachtige koor iets aan de doffe kant te doen klinken, zowaar de echo de al te vrije hand te laten om de toonhoogte zodanig te verneuen, dat de luisteraar aan de juisteheid ervan gaat twifelen. Zo is «Merck toch hoe sterck» niet het sterkste nummer van die nochtans in haar genre stellig te waarderen plaat geworden.

Geknipt voor Vlaamse avonden en feestelijkheden, want een Zangfeest op zichzelf!

FIGARO

Weldra stakingspiketten aan de ziekenhuizen.

Zware slag voor onze progressieve prutsers

Enkele dagen geleden vertoefde er een zekere William Liebermann in ons landje. Als we u vertellen dat deze Amerikaanse staatsburger de kunstwerken aankoopt voor het... Museum of Modern Art te New York, dan kunt ge u lichtjes voorstellen dat hij bij onze artiesten en hun managers méér dan gewone belangstelling heeft gewekt.

Begrijpelijk hebben tv- en dagbladjournalisten van de gelegenheid gebruik gemaakt om een belangrijke «koper» als mister Liebermann te interviewen.

Onder meer werd hem de vraag gesteld wat hem, als kunstkenner, het meest had getroffen in onze kontreien. Zonder aarzelen verwees mister Liebermann naar «Het Lam Gods», het beroemde veelluik van de gebroeders Van Eyck. «Meer dan twee uur», zei de Amerikaan, «heb ik in de Gentse Sint-Baafskatedaal voor dat meesterwerk in bewondering gestaan.»

Ge begrijpt, mijne dierbaren, dat zo'n uitspraak koren is op onze molen. Met zijn bewondering en voorkeur te laten blijken voor een schilderij dat méér dan vijf eeuwen oud is, heeft de aankoper van het MUSEUM VOOR MODERNE KUNST te New York aan een hele bende experimentele charlatans, spekulanten en chauvinisten een lange neus gezet.

Het moet deze menen toch wel opvallen dat mister Liebermann zich niet heeft uitgesproken ten gunste van een supermodern gewrocht, maar uiteindelijk de meeste aandacht heeft besteed aan een klassiek schilderij, omdat hij objectief heeft in-

gezien en menselijk aanvoeld, dat hij te doen had met één der tijdeloze toppunten van de universele schilderkunst. Nog iets méér: het heeft mister Liebermann niet kunnen schelen dat «Het Lam Gods» een werk is met uitgesproken godsdienstige inslag.

Dat is het onderstrepene waard, want in deze tijd van artistieke prutsers is het, in bepaalde kringen van flauwekul-verkopers, de gewoonte geworden de klassieke meesterwerken als zever-in-pakjes voor te stellen en ze nog eens extra belachelijk te maken als ze een religieus onderwerp behandelde. De afkeer voor het religieuze — helaas nog aangewakkerd door sommige kristelijke (sic) progressisten! — wordt zelfs door de gevestigde reputaties en de officiële gedemonstreerd.

Dit is flagrant tot uiting gekomen toen, onder de impuls van het Ministerie voor Nederlandse Kultuur, de tentoonstelling «Van Ensor tot Permeke» te Londen werd gehouden.

In deze tentoonstelling werden Jacob Smits, Albert Servaes en Gustave van de Woestijne niet opgenomen, omdat hun kunst, met uitgesproken religieuze karakter, de Engelsen niet zou geïnteresseerd hebben.

Wanneer er nog eens een officiële overzichtelijke tentoonstelling van Vlaams werk wordt gehouden, kunnen de menen van het ministerie en de menen van de kunstkritiek en de -historie misschien eerst te rade gaan bij mister William Liebermann.

Dan kan deze Amerikaanse topmotor van het Museum of Modern Art te New York aan hen en aan de modernistische

BEELDEN

Kroniek van Meulebeik

Een onzer lezers uit Edogem, die 23 frank had overgeschreven op de postrekening van het gemeentebestuur, Dienst Bevolking van Molenbeek, voor een vraag van adreswijziging, ontving van het Bestuur der Postchecks een « Kennisgeving van credit » waarin hem werd medegedeeld dat deze overschrijving niet kon worden geboekt, omdat de benaming niet klopt.

Onze lezer, die in 't Nederlands had geschreven, heeft dan een nieuwe overschrijving gedaan, doch tot nog toe geen antwoord ontvangen van de « Administration communale, Service population, Molenbeek, Bruxelles 8 », zoals die kwasten blijbaar alleen bij het bestuur van de postchecks bekend zijn ook al klopte het nummer.

J.B.J. News

De Jeunesse Belze Jeugd heeft haar eigen tijdschrift dat vanzelfsprekend tweetalig is. Er was maar één grote moeilijkheid: de titel. De jongens hebben het héél behendig opgelost: noch Frans, noch Nederlands maar Engels! « J.B.J. News ». Guiten!

Op reis

Voor de bazen van de Belze sossen is het eigen vaderland véél te klein geworden. Zij trekken voor nieuwe inspiratie naar Belgrado of Boekarest. De nieuwe baas van de PSC, Nothomb, neemt voorlopig nog genoegen met bescheidener horizons. Hij is een rondreis begonnen doorheen de Waalse gewesten, om persoonlijk kennis te maken met de gewestelijke verantwoordelijken en leden van de partij, evenals met hun verscheidene problemen.

De eerste etappe bracht Nothomb en zijn politieke sekretaris naar de Oostkantons. Daar zit de PSC in zeer slechte papieren, nadat er zopas de Partei Deutschsprachige Belgier werd opgericht. 't Zou wel eens waar kunnen zijn dat Nothomb naar de Oostkantons is getrokken om er de kuil dicht te gooien, nadat het PSC-kalf erin verdrinken is.

Water

Sommige Waalse broeders willen de liefde al zover drijven, dat ze van de Vlamingen betaling zouden eisen voor het water dat van de Waalse hoogten naar de Vlaamse vlakten vloeit. Een merkwaardige eis, die volkomen nieuwe volkenrechtelijke perspectieven opent.

Deze Waalse broeders op de weg van de absurditeit volgende, zouden de Vlamingen vanzelfsprekend kunnen antwoorden met een tegenzet. Met

Wordt België tweede Ierland?

(Vervolg van bladz. 1)

BEDRIJVIGE HOOFDKWARTIEREN

De centra der GEB zijn, zoals niemand zal verbazen, Antwerpen-Anvers en Bourg-Léopold.

ANTWERPEN kent reeds nu een heftige strijd om de leiding der Contrarevolutie.

GENERAAL SEELDRAYERS, de laatste der Strijdende Patriotten, is er vergroeid met de Vaderlandse Barrikade. In de Driekleur gehuld staat hij pal en paraat om bij 't eerste teken de Klaren te steken en het Staangeld te verdubbelen. Maar er is ook de h. PIERRE DE SMET, die zijn bekende bierent weer heeft opgebouwd om er de échte franssprekenden te verzamelen en aan hun hoofd manhaftig te wachten tot de klok tot 1830 is teruggezet.

Nauwelijks minder voor de Goede Zaak doet verder de h. LEOPOLD - BAUDOIN DE SLOOVERE, die zijn brood verdient bij de A.M.I. (Agence Maritime Internationale) en er reeds menig Sjeftedeburo overtuigen kon door zijn bezielend en Sinjorenfrans woord. Hij wil o.m. de zatsels der Mezenvangers en der Visdames ver-

Vice-premier Cools wenste Moboetos, in zijn persoonlijke naam, geluk met de terugkeer naar de authenticiteit.

de weigering bv. dat ongewenste water over Vlaams gebied te laten lopen. De Walen zouden dan worden verplicht hoge dammen te bouwen, waarachter ze uiteindelijk zouden verzuipen. Ofwel aan de Vlamingen doorvoerrechten moeten betalen voor het transport van dat Waals water naar de zee.

Goede nabuurschap is toch maar alles...

Mondheld

In zijn onmacht om vrede te maken of om oorlog te voeren heeft de Egyptische boss Sadat zijn keel nog maar eens opgezet. « Egypte zal vechten te land, ter zee en in de lucht, en zelfs van huis tot huis als dit nodig is. Voor zijn eer en vrijheid zal het iedere prijs met bloed betalen. »

Enzovoort. Kortom, Sadat heeft zijn vijanden alweer in de pan gehakt. Arabieren zijn nu eenmaal straf in het afsteken van dreunende speeches. En het rampzalige is, dat ze zo'n onkreukbaar geloof hechten aan hun eigen verbale krachtpatserijen.

Arabieren zijn wijze lieden. Maar het wijze Vlaamse spreekwoord kennen ze blijbaar nog altijd niet: Woorden zijn geen oorden.

die studentejare...

Nieuw links

Ach, het is ook weer niet zó dat we nachten wakker liggen van de dingen die Beirreke De Coninck, bij leven en welzijn nationaal sekretaris van de kommunistische partij, doorgaans aan de zeldzame man tracht te brengen. Maar voor één enkele keer zijn we het niet alleen roerend eens met de stoere dingen die Beirreke in de Rode Vaan gedebeiteerd heeft, maar vinden wij zijn visie over

Eruit

Bolivia is een even groot als troosteloos land op het dak van Zuid-Amerika. Een paar miljoen mensen lopen er verloren in onmetelijke hoogvlakten, bergketens, moerassen en oerwouden. De levensstandaard behoort er tot de laagste van de wereld.

In dat land, waarmee de rest van de wereld meestal pro forma diplomatieke betrekkin-

gen onderhoudt, hadden de Russen het niettemin klaarge-speeld om er liefst 126 diplomaten en ambassadepersoneel « bezig » te houden.

Natuelingen beweren dat ze zich bezig hielden met het dansen van de kassatsjok en met het slurpen van vodka. De Boliviaanse regering heeft het Kremlin in alle geval bedankt voor die blijken van opvallende belangstelling voor Bolivia, en 119 « diplomaten » en ambassadepersoneel aan de deur gezet. Erop wijzend, dat het hele diplomatieke personeel van Bolivia in de Sovjet-Unie uit welgeteld... drie koppen bestaat.

de talrijke Maoïstische groepjes die welig tieren in het vaderland ook nog belangrijk genoeg om Beirreke op slag en stond tot gelegenheidsmedewerker te promoveren. Voor een keer wel te verstaan...

Lege kar

Beirreke loopt kennelijk niet hoog op met de talrijke Maoïstische groepjes uit het vaderland, want hij vindt dat het wijze Chinese woord dat er niets zoveel laawaal maakt als een lege kar, zeer zeker ook geldt voor de rode Maofans.

En voor het geval dat de rode broeders het hiermee nog niet stellen kunnen, zegt Beirreke er nog bij dat de doorgaans zeer nuchtere arbeiders deze Maoïstische studentenklubs als een stukje pure folklore plegen te bekijken.

Handlangers

Maar Beirreke voegt daar meteen aan toe dat deze kiekjes ook wel eens een gevaarlijk stukje folklore kunnen worden dat de arbeidersbeweging lelijk in het diskrediet kan helpen. En als we Beirreke mogen geloven, dan zou het Maoïstische kiekje uit Leuven tijdens de recente staking in Tessenderlo de boel ei-zo-na in de vernieling gestuurd hebben.

Zodat, en wij citeren letterlijk, « de stakingsleiding niet alleen de strijd te voeren had tegen het patronaat maar ook tegen de helpers van het patronaat, de maolisten. »

Voor het rode kiekje in Leuven en elders in het land moet het striemend aangekomen zijn. Handlangers van het patronaat...

Padvinders voor Mao

En goed op dreef gaat Beirreke dan verder dat dit neo-maoïstische eigenlijk wortels geschoten heeft in de in crisis verkerende katoelieke wereld. Waaraan Beirreke ootmoedig toevoegt dat er ook een niet-katoliek Maoïstie part-vinders voor wie Mao een Baden Powell is.

En zo hoort u dan ook eens uit onverzichte rode hoek wat wij altijd verkondigd hebben. Maar voor de « handlangers van het patronaat » moet het een bittere pil wezen.

Liefdevol

Al het geschrijf over Antwerp-liefdevolle-kleuren in enkele minuten van de Bosuil kunnen niet verhelpen dat rood-en-wit in de puree zit.

De Bosuilbewoners die lange tijd hebben gelachen met Beerschoot dat zij reeds definitief veroordeeld dachten, zitten nu zelf tot over hun oren in de gevaarlijke zone.

Zij hebben een en ander wel verkeerd voor gehad toen zij van mening waren dat hen niets meer kon gebeuren en komen nu tot de vaststelling dat zij Pal Csernai misschien ineens hadden kunnen bedanken.

Kwestie van die fameuze psychologische schok die voor vele ploegen reeds zo dikwijls heilzame gevolgen had.

Koffiedik

Wij zullen de Sinksenfoor niet kunnen afwachten om van Madame Blanche de namen los te krijgen van de ploegen die kampioen zullen worden en zullen de-graderen.

Met nog drie matches voor de boeg is het nog altijd niet zeker dat de Club van Brugge eindelijk dan toch eens de hegemonie van Standard en Anderlecht zou onderbreken.

De Bruggelingen mochten reeds tevreden zijn dat zij nog één puntje uit de brand reddden. Het belooft alleszins voor de finale van deze competitie, waarin Anderlecht het laatste woord nog niet gesproken heeft.

En zeggen dat Lierse acht dagen voordien in het Olympisch Stadion geen voet aan de grond kreeg! Zouden er dan toch duistere machten — andere dan deze die door wijlen Joris Van den Berg werden bezongen — de sport beheersen?

Zo - ot

Het is dus eindelijk zover: Hanri Coppens heeft metterdaad bewezen dat hij, en hij alleen, iets van voetbal afweet.

Wij vertellen u al dat hij de Coppensiaanse intentie had zijn keeper eens in de voorlinie op te stellen om te bewijzen dat hij zelfs jongens die nooit gewoon zijn om voor te spelen nog goals kan laten maken.

Diensvolgens speelde Tony Goossens weer met nummer 13, liet Henri reserve Boden aanrukken om onder de lat te gaan staan en liep Goossens even later in de spits van de aanval.

Het spontane koor van supporters die het met Berchem goed menen verweet Hanri dat hij zo-ot-tekens deed. En wat gebeurde er? Goossens maakte een doelpunt zoals Versluys dat niet be-ruet zou kunnen!

En daarmee was het dan nog maar eens gebeurd dat Hanri Coppens gelijk kreeg. Dat Standard, Anderlecht en Club Brugge maar al beginnen bibberen. Als Hanri volgend jaar met tien keepers en een veldspeler in eerste afdeling speelt, moeten zij er niet meer aan denken nog eens kampioen te spelen.

Belachelijk

Inzake pedanterie hebben de Hollandse sportreporters al lang niets meer te leren. De gewone en mooie Nederlandse woordenschat volstaat niet meer, als ze een voetbalmatch proberen uit te leggen aan de kijkers.

Een kampioen in dat soort is Koen Verhoef, die er niet voor terugdeinst om zich belachelijk te maken, als hij maar kan laten horen dat hij een mondjevol Frans kan wauwelen. Dat was weer het geval, toen hij werd losgelaten op de match Inter Milaan-Celtic, waarin hij op een gegeven ogenblik vaststelde dat 'n speler een « réprimande » van de scheidsrechter kreeg. We zouden er niet veel aandacht aan geschonken hebben als dat heerlijke woord tussen de ploeien door was gevallen, maar eer Koen het woord met veel gekronkel van tong en lippen er uiteindelijk had uit gekregen, was de bal al in het andere kamp...

Bij de toss van de wedstrijd Ajax-Benfica: uitwisseling van « souvenirs ».

Natuurverminking

Te Wommelgem heeft een reactie naar ons hart plaats gehad. Vorig weekeind werd daar een motorcross georganiseerd op de buitenwallen van het oude Fort 2, een stukje groene zone dat als een soort natuurpark moet bewaard blijven.

Het Groenkomitee van Wommelgem, het Coördinatie Komitee voor de bescherming van de Vogels en de Simon Stevinstichting, hebben tegen die sportmanifestatie geprotesteerd en o.l. hebben die mensen overschot van gelijk.

Laten we hierbij onmiddellijk opmerken, dat we niet gekant zijn tegen een motorcross. Indien een andere discipline in dezelfde omstandigheden ter sprake was gekomen, zouden we net hetzelfde standpunt innemen.

We hebben ons al dikwijls geërgerd aan het lawaai, de verpesting en de schending van de natuur door een motorcross. Bovendien zijn het niet alleen de deelnemers, die bossen, duinen en heide kapotmaken, maar ge hebt zelt ongetwijfeld al kunnen vaststellen, welke vuilnisbelten er gewoonlijk achterblijven, via de afval van trieteters, cola- en biertjesjes, enz. Het spijt ons erg voor de aanhangers van de motorcross, maar we vinden het niet meer verantwoord dat er in onze verpiste maatschappij, waar de meeste stervelingen naar een beetje frisse lucht happen en rust en kalmte verlangen, nog zó met natuurschoon mag gesold worden. Ook hiér zouden wel-bepaalde omlopen moeten geselecteerd worden, waar de motoren naar hartelust kunnen brommen zonder het milieu te schaden.

Moppen

Het blijkt dat Henk Hauwaart, de Hollander die voor Club Brugge speelt, druk aan 't studeren is.

Henkie — een poenpakker van belang — zou volgend seizoen als Belg aan de competitie willen deelnemen. Hij heeft daarvoor reeds alle noodzakelijke papieren ingevuld, moet echter ook al de moppen van buiten leren die in ons land over de Hollanders getapt worden om als echte Belg te kunnen geklasseerd worden.

En vermits iedereen weet dat er meer Hollanders-moppen bestaan dan Beerschoot-lachertjes...

Pitser

Al diegenen die ooit reeds tegen Crossings Louzani gespeeld hebben weten dat deze Marokkaanse voetbal-gastarbeider er vreemde begrippen op nahoudt wat de sportiviteit betreft.

Louzani pitst en spuwt en trekt aan truien als hij dat noodzakelijk acht en het is de eerste keer niet dat hij, door zijn stoute manieren, aanleiding geeft tot het verrekken van herrie die dikwijls in het nadeel van de gepitste partij uitdraait.

Wij willen Rogiers geen gelijk geven omdat hij zijn spelers aanzette, kapitein van Beveren zijnde, samen met hem naar het storbard te trekken.

Dat belhamels van het Louzani-soort echter reeds ettelijke dergere-

lijke mistoestanden in het leven hebben geroepen is nochtans een publiek geheim dat alleen niet tot vele scheidsrechters schijnt doorgedrongen.

Verdrag

In verband met de eventuele overgang van de Deen Lefevre naar klub Brugge wist de Gazet van Antwerpen te vertellen dat er nog geen verdrag getekend was.

Zoals onze lezers weten wordt van volgend seizoen af bij Brugge voor de buitenlanders het kontrakt vervangen door een verdrag.

Dit om bij eventuele conflicten tussen klub en speler een beroep te kunnen doen op de Uno om als bemiddelaar op te treden.

Ge kunt nooit vooruitziend genoeg zijn, zeggen wij.

Rust

Om Dalving, patattenjasser en voetballer, na de match tegen Griekenland de gelegenheid te geven een dag langer uit te rusten, werd hem op verzoek van zijn klub de toelating gegeven met 'n lijnvlugtuig een dag vroeger vanuit Griekenland terug te reizen.

Zoals ge weet zal ook Hippoliet Van Zurpelen, landbouwerszoon en gekazerneerd in Duitsland, op aanvraag van zijn vader, een trein vroeger mogen pakken om de nodige rust te kunnen nemen vooraleer de koeien op stal te brengen en van het nodige voer te voorzien...

kruisende woorden

602 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Grid for crossword puzzle with letters A through L and numbers 1 through 12.

HORIZONTAAL

- A. Wijbisschop van Trier (18de eeuw) voorloper van sommige moderne bisschoppen. - Kerkelijke titel.
B. Italiaanse stad. - Dierenverbliff.
C. Muzieknoot. - Klankna-bootsmuz. - Rivier in Engeland.
D. Indien. - Rivier in Antwerpen. - Gesloten.
E. Deel van de voet. - Praat-barakker.
F. Scheikundige verbinding. - Door middel van.
G. Chinese maat. - Plaag. - Engelse aansprektitel.
H. Conferentieplaats in 1945. - Luizenei.
I. Gevierde zangeres. - Nieuw (in samenstellingen).
J. Mechels dienaar van de Franse overheersing in de 19de eeuw. - Godsdienst.
K. Klagen. - European.
L. Soort stof. - Gemeente in Noord-Brabant.

VERTIKAAL

- 1. Postzegelkennis. - Stoomschip.
2. Oud-Franse stad ten tijde van Cesar. - Bevel.

- 3. Uitroep. - Tennistern. - Niet doen.
4. Deel van het geraamte. - Vogelverbliff. - Franse ezel.
5. Sultanaat in Arabië. - Vraagstuk.
6. Franse stad. - ISN.
7. Voorzetsel. - Ogenblik. - Ons aller moeder.
8. Te kennen geven. - Oor-logsgod.
9. Vrouwelijk dier. - Uit-roep.
10. Hard roepen. - Trein.
11. Helderklinkend. - Vroe-ger.
12. Wondvocht. - Brandend houden.

Small crossword puzzle grid with letters and numbers.

Ze hebben hém uitgelachen...

Wat ondenkbaar scheen, is gebeurd: ze hebben hém uitgelachen; zijn grote naam, zijn prinselijke benen, zijn regenboogtrui, zijn zere rug, kortom alles wat schoon of lelijk aan hem was. Ze stonden op de Muur van Gevaardsbergen gewoon op zijn lijk — dat dachten ze tenminste — te dansen. En waarom? Omdat hij niet meer boven geraakte, uit het zadel moest en gelijk Peters, Klaassens en Pijpeplakkers te voet naar de top moest lopen.

Het moet een akelige gewaarwording voor Wardje zijn geweest op zo'n «elegant» manier voor al zijn prestaties en stunts zonder voorgaande te worden bedankt. Kwetsender nog dan die

wansmakelijke reactie van het domme publiek was echter het gedrag van Frans Verbeek. De «Soep», vreemd aan alle gevoelens die geen geldklank hebben, schaamde zich niet op zijn fiets te schuiven. Alsof het in zijn gebrevelde boerehersenpan niet opkwam soldaair zijn voet aan de grond te zetten om het kruis van Edouard, zijn spitsbroeder, venoot en afgod, te helpen dragen!

Voor wat, hoort toch wat, nietwaar? Ge moest bepaald geen Sherlock Holmes zijn om in de Ronde van Vlaanderen op te merken dat de «slag van de Poggio» (U weet wel, de laatste helling van Milaan-Sanremo, in wier afdaling Verbeek de wereldkam-

pioen moest laten (...) gaan) nog niet vergeten was. Toen Frans in de eerste wedstrijd door een val achterop geraakte, ging Merckx zich persoonlijk in de staart van het peloton van de ernst van de zaak vergewissen. Zijn medelijden met de pechvolle tegenstander was zo groot dat hij hem op de fiets nooit langer achteruit zagen kijken. Men had zo waar de indruk dat hij goesting had zich te laten uitzakken en te wachten om Frans weer bij te brengen.

Stel u voor dat zoveel edelmoe- digheid welnu later op de Muur met een ezeltamp van Zijne Majesteit uit Willese werd afgestraft!

Viel de «entente cordiale» bij

deze statie van Merckx' kalvarie- berg uit elkaar?

Het verdere verloop van de koers wijst enigszins in die richting, maar toch hebben wij de indruk dat het duo Merckx-Verbeek niet opgewassen was tegen de andere coalitie(s). Wardje kan nog slechts bij gelegenheid zijn aktepteer zwaaien. Hij is misschien steeds de beste, maar hij doet niet meer wat hij wil. En Frans, ja Frans heeft nog nooit een klassieker gewonnen en aangezien op langere termijn een uitslagenreeks nooit ligt, klasseren wij hem niet graag bij de echte kampioenen. Ook al verjoeg hij voorheen, volgens het Ganske althans, de goden van de Olympus...

VASTE PION

Pluim voor Rijkswacht

Voor het eerst sinds vele jaren verlep de Ronde van Vlaanderen zonder noemenswaardige incidenten. Willem Van Wijnendaale was daar zeer gelukkig om en dankte in de wedstrijdradio de bereden rijkswacht, die eindelijk schijnt begrepen te hebben dat er met vriendelijkheid en loyaliteit meer te bereiken is dan met een kortzichtig en brutaal optreden.

Alleen de fotografen kloegen nog. Het moet echter gezegd worden dat die jongens op de motor soms aartsvervelend en veelzeldig zijn.

De rijkswacht deed het deze keer goed en we zijn blij dat ze kunnen zeggen.

Tel kwijt

Bijna veertien dagen aan een stuk maakte het Ganske publiciteit voor de 55e Ronde van Vlaanderen en toen ze zo goed als voor de deur stond, bleek het ineens de 56ste te zijn.

Wij nemen aan dat Willem Van Wijnendaale en trawanten de smetronde van '71 (gewonnen door Dolman, apropos) niet graag meetelden, maar indien ze dat in al hun groetmoedigheid toch wilden doen, verklappen we hun graag dat 1 en 1 nog altijd 2 is.

Is maar een tip natuurlijk, maar toch...

Limburg boven

Onze goeie vriend Gerard Prijs van het Belangke, die het koeckeneten spelen in de wielersport doorgaans nuchter van op afstand bekijkt, kon het na afloop van de Ronde van België niet nalaten de winnaar, zijn gouvewoot Roger Swerts ontroerd in de armen te drukken.

Achteraf zou Prijske hebben beweerd dat hij dat weer schitterend had bekeken, aangezien die omhelzing van Roger hem onverwacht ook een omhelzing van de vrouw van Roger had oplege- ver.

Is natuurlijk allemaal rap verteld, maar wij zeggen maar: «Limburg, Limburg alleen, daar geht niks boven, zo ist er maar ein...»

Nespa, Gerard?

Wrak

Volgens de radio, TV en de meeste serieuze gazetten startte Eddy Merckx met een scheur in een rugspier en een gekneusde wervel, kortom, met een lijf dat nog met ogen en haken aan elkaar hing, in de Ronde van Vlaanderen.

Wie daarmee het hardst gelachen heeft, weten we niet. Maar de mensen die Wardje met hetzelfde gammele gestel Milaan-Sanremo zagen winnen en de dokters die hun poen veelal met lichtere gevallen verdienen, zijn er allicht niet zo plomp ingetrapt als de spikkers en schrijvelaars, die zomaar alles verkopen wat de wereldkampioen met voorbeeldige vlijt op hun boterham smeert.

Allee toe, jongens! Ge gelooft toch ook niet meer in de klokken van Rome, nietwaar?

Superstar

Wie het nog niet gezien heeft, moet er absoluut eens naartoe: Eddy en Claudine treden op in een publiciteitsspot die tegenwoordig in de Antwerpse cinema- zalen loopt.

Op zichzelf is dat natuurlijk niets wereldschokkends, maar wie de wereldkampioen in al zijn houterigheid op het doek heeft zien evolueren, besluit dat Charly, Laurel en Hardy geluk hebben gehad geen 40 of 50 jaar later te zijn geboren.

Schoenmaker, blijf bij uw leest en Edouard blijf op uw fiets, zeggen we, want van de manier waarop ge u nu belachelijk hebt gemaakt, kunnen geen duizend pakken Ariel u reinigen...

Pech

Walter Godefroot liep in de eerste rit van de Ronde van België een scheur op in de ligamen- ten van de rechter schouder en verspeelde daarmee alle kansen op een klassieke overwinning.

Is niet omdat hij een Jan Berchmans zou zijn, dat we daar in 't Pallieterke willen op wijzen, maar het moet eerlijkheidshalve worden toegegeven dat Walter de jongste jaren uitzonderlijk onfortuinlijk is. Indien Eddy Merckx, de gelukkig bij uitstek, slechts

een tiende van Godefroots pech te verwerken had gekregen, zou hij zich tenminste al vijfmaal ster- vende hebben verklaard.

Op de vuist (1)

André Dierickx en Frans Verbeek werden tijdens de Ronde van België zo vaak en broederlijk naast elkaar door Fred de Brune geïnterviewd dat de kijker de indruk moet hebben opgedaan dat die twee beste maatjes zijn.

Het tegendeel is natuurlijk waar. In de koninginnerit gingen Dierickx en Verbeek zonder meer op de vuist omdat ze het verrek- ten elkaar een dienst te bewij- zen. Gevolg: ze werden samen met de andere favorieten Poulidor en Rosiers door het trio Swerts - De Geest - Zoetemelk op circa 40 minuten gereden.

Zou Merckx, die dat verloop van de koers gezellig thuis op de televisie heeft kunnen volgen, gelachen hebben, denkt u?

Op de vuist (2)

Erger nog, want daar ging het tussen ploegmaats, was het met de rivaliteit gesteld te Denain in Frankrijk. Van Roosbroeck werd

er door zijn sportbestuurder Willy Jossart (ook een vondst die knaap!) verplicht in de spurt te verliezen tegen zijn medevluch- ter en teamgenoot Jos Abelschau- sen. Staf nam dat niet, met het gevolg dat er truketrek, een de- klassering en veel ambras van kwam.

Wij hebben ons natuurlijk niet met de keukenrecepten van een sportgroep te bemoeien, maar wanneer een sportbestuurder om publicitaire redenen een renner, die in winnende positie ligt, kan dwingen te verliezen, wordt de schotel voor ons part een beetje té onsmakelijk!

Wat heeft dat in godsnaam nog met sport te maken?

Deutsche Meisterschaft

Ondanks het hevige protest, dat we vorig jaar al formuleerden tegen de schande die aan ons nationaal territorium werd aangedaan toen de Duitse autobond- bond een proef voor het Duitse kampioenschap te Zolder organi- zeerde, hebben de Germanen vorige zondag opnieuw en op de- zelfde plaats hun koers gehouden.

Hoe lang nog blijft Waak en Sluit lijdzaam toezien?

gratis roskammen

Wereldrekords en biefstukken

Het vestigen van een rekord is ultraard voorbehouden aan de dunne bovenlaag van onze sportelite. Wat doet nu de massa, die even ambitieus is, om in het nieuws te komen? Zij stort zich in het surrogaat. Zo pas werd er te Oplabbek en dit bij deurwaar- derseksploot een nieuw wereldrekord fietsen op rollen vastgelegd. De rekordjacht fietsen op rollen is in het Limburgse een echte rage geworden. Niet minder dan 33 gelukke pogingen drevén het wereldrekord intussen naar ongekende hoogten. 531 uren van onafgebroken trappen bedraagt dat nu! 531 urenlang heeft de nieuwe rekordhouder zich van de ene biefstuk naar de andere gefietst. Want een rekordbreker rollen rekent in biefstukken. Het is een maatstaf die tevens zijn allmenterend karakter niet mist. De wereldrekordbreker neemt er zo 8 per dag. Of 6, daar willen wij van af zijn. En hier willen wij een legende uit de wereld helpen. Hij neemt ze niet rauw tot zich. Wij kunnen het weten, want wij hebben er ene aan het werk gezien. Eerder salgnant. Van bleu of au point moest je hem echter niet spreken!

De wereldrekordaanvaller dient zijn rekordpoging commercieel te organiseren. Eerst vraagt hij het nodige verlot aan bij zijn werkgever en huurt hij een zaal. Dan begint de reklamebattage. Alle mogelijke firma's en neringdoeners uit de streek spreekt hij aan voor premies in natura. Cash is ook goed natuurlijk. De plaatselijke brouwer wordt aangezocht zijn drank met een flinke reductie leveren, want dit wordt een grote kermis met bier en hoempamuziek. Ook de vrienden worden aangesproken. De keuze van goede vrienden is zeer belangrijk want op hen moet hij in alle omstandigheden kunnen rekenen. In alle omstandigheden! Om heel de organisatie iet of wat te officialiseren doet hij ook be- roep op een deurwaarder...

De vrienden zijn er vooral om over het moreel te waken. Want dat is zeer belangrijk bij een rekordpoging. Als hij dat kwijt is, is hij alles kwijt. Het is het ergste wat hem kan overkomen. Daarom wordt er met overtuiging over gewaakt. Dan duwen ze 5-frank in de juke-box en laten zij zijn geliefkoosde platen draai- en. Zeven anjers en zeven rozen. Of Manuela. En Mamy bleu. Of zij leggen een kaartje met hem. Of vertellen hem de laatste moppen. Want het zijn allemaal vrolijke kleppers die om hem heen zitten, speciaal uitgezocht om het moreel hoog te houden. En zijn vrouw brengt de kanarievogel van thuis mee. Die staat nu links van hem op het podium. Als hij dus een morele depressie krijgt aan zijn linkerkant dan moet hij maar in die richting kijken.

Op ogenblikken dat hij werkelijk alles zwart inziet, zijn er zijn twee swagners die gehurkt aan zijn voeten de pedalen in zijn plaats voortbewegen terwijl hij intussen lekker zit te maffen in zijn rustzetel die hij op de zadelpaats gemonteerd heeft. Om het uur heeft hij recht op 10 minuten werkelijke rust. Dan verdwijnt hij echter de koelissen. In toneeltermen heet dat, hij gaat af. Achter de scène staat het gasruimte waar zijn vrouw de bief- stukken klaarmaakt, en de zak met pillen, en het bed. Dan kruip- t hij voor 10 minuten in zijn tram, dat duurt natuurlijk veel langer. Want er is een vriend en die zet intussen de grote wandklok in de zaal stil. Tezelfderijd trekt een sportief zwager van hem buiten aan de ingang de wacht op, bedacht als hij is om elke glimp van deurwaarder of buitenstaanders of van concurrerende rekordaanvallers onmiddellijk binnen te gaan signaleren. Op da- gen dat de supporters het laten afweten en dat de deurwaarder niet in de buurt is, mafft hij zelfs uren aan een stuk door...

500 en zoveel uren heeft hij erop zitten. In de nacht van vrijdag op zaterdag stapte hij af. Het rekord was gebroken. De meesten onder ons hebben de klap niet gehoord. Hij had het voor de sport gedaan, zei hij na afloop van de mikro. Hij grim- mte niet toen hij dit zei. Integendeel hij scheen ontroerd. 15 jaar lang had hij op geen fiets gezeten. Erg frisjes dankte hij de burgemeester en het schepenkollege voor hun opluisterende tegenwoordigheid, en de neringdoeners van de omtrek die hem bij de 100.000 fr. aan aanmoedigingspremies hadden aangebracht. Cash en in natura. In de hulde betrok hij ook de leverancier van de biefstukken, en zijn vrouw die ze had klaargemaakt. En zijn vrienden. De man die gedurende 3 weken voor het alarm van bui- ten had ingestaan. En de twee die zijn pedalen voortduwden. En de werkmaker die met de klok moest knoeien. En de deurwaarder die zich erg chik getoond had en hem nooit geambeteerd had. Hij had gerust nog een hele tijd kunnen verder peddelen, zei hij nog. Maar hij moest eruit. De zaal was verhuurd voor een bal. Dus kon het niet. Ook zijn verlot was op. De pillen niet. Daar was nog een halve zak van over. Ook waren er nog 6 biefstukken. Of 4, daar willen wij van af zijn. Hijzelf was gedurende die tijd van zijn rekordbrekerij 3 kilo bijgekomen...

Morgen gaat een nieuw kandidaat de rollen op. Hij maakt zich sterk de 570 uren te halen. Hij heeft natuurlijk nog grotere bief- stukken en straffere pillen en nog betere swagners. De mensen zullen willen toezien. Ha die massa!

Jé van Té

rieleksen

Lotgevallen van enen koersinrichter

De laatste tijd hoort men vele koersinrichters er hun beklag over maken dat de rugzak aan burgerlijke en morele verant- woordelijkheid en aan financiële lasten die zij te dragen hebben, hun veel te zwaar wordt en dat zij er ernstig aan denken deze af te leggen.

Dit weze hun een troost! De koersinrichter heeft door alle tijden heen een kommersieel bestaan geleid. Reeds in de vorige eeuw toog hij weken op voorhand met zijn korf vol eieren naar de Cla- rissen om in ruil hiervoor goed weer af te smeken. Zijn zorgen golden destijds ook het par- koers. Hindernissen die te eldier uur oprezen waren legio. Bij Gust en Kla waren ze een nieuw bakhuis aan het metselen en versperden de brikken en het zand de doorgang op straat. En aan de watermolen hadden ze de weg opgebroken en nu moest de koers langs de winning van Harie Otten omgelegd worden. Met de zonen van Harie was er een akkoord om doortocht be- reikt, maar met de oude Harie zelf, een weduwnaar, viel er geen zand te bezeilen. Nu zou men proberen hem zondag in de namiddag aan het kwajongen te zetten. Daar was hij duvels op! Kollenboer Drieskens, tevens president van de inrichtende wie- lerclub, had zich erin geloot om hem gezelschap te houden. Ondertussen zou dan de koers achter de rug van Harie door over diens geleeg passeren.

Met al dat geboenk en geramel op de kasseien kon je er als inrichter voor zorgen dat er min- stens een paar smederijen op de omloop lagen om de gebroken

uit de XIX^{de} eeuw

kaders aaneen te solderen en de gestuikte wielen terug in de voegen te trekken. Het zou ook niet de eerste keer zijn dat een koersinrichter er 's nachts met lantaarn en spade diende op uit te trekken om een renner te ont- zetten. In Attenhoven bij Sint- Truiden reed zich eens een gans

ren binnen te krijgen. Veel hing er natuurlijk van af uit welke hoek de wind kwam en hoeveel cafés er op de omloop lagen. Tegen een redelijk cafébezoek vanwege de renners binst de koers is er trouwens nooit be- zwaar geweest. Opgepast echter van het moment dat de Roste Dekegel en Door Tercast mee in het peloton zaten. Ook de Waal Piedboeuf, de Mechelaar Sjarel Lamot en het ketje Koekhelberg koersten bestendig in een wolk van bock en fero. Dorst leden die nooit. Dat doet trouwens geen enkele koereur ter wereld! Of het zou er één moeten zijn die ze van jongs af aan droog hebben gehouden...

Een fatsoenlijk deelnemers- veld, daar droomt elk koersin- richter van. Was er in die tijd geen sprake van bedragen gelijk er vandaag de dag aan startgel- den worden uitgekeerd, voor niks kreeg je die koereurs ook niet in je koers!

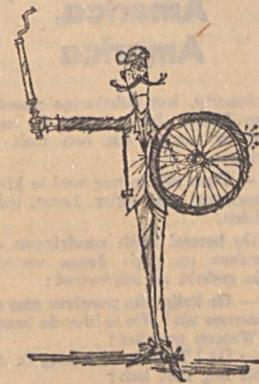
Brusselaers zoals Koekhelberg en Bastiaensen had je aan de start voor een zak patatten. Pa- tatten daar waren de stedelingen nogal erg op. Ook légumen lijk krosls, spruitjes, koolrapen, an- dijvie en sjorsneren deden het toen. Tercast en c° kreeg je voor 10 pinten bock terwijl de Meet- jeslanders, de Flandriens, de Maaslanders en die van de Con- droz kontent waren van bij hen thuis weg te zijn en zich daarom paaiden met een friet-rolmops.

Dure vogels in die tijd waren echter Nol Vertessen die al een knekke per kilometer diert vra- gen, en De Cnodder, een weg- beul, die ook een beetje show- man was door bij elke doortocht in zijn gulden te bijten en daar- om ook een schaap of een half varken als startgeld elste.

Vedetten was niet genoeg, je moest ook de plaatselijke cracks aan de start kunnen brengen, want die trokken het meeste volk. Daarmee heb je als in- richter altijd mizerie. Dréke Tul- leners kan niet meedoen omdat rond die tijd thuis de koe moet kalven. Jef van Trees mag niet van zijn lief, temeer daar hij vorige week ook al niet is gaan vrijen. Het ergste is dat de pastoor weigert van het lot een uur te vervroegen. Daardoor zijn Huub en Tjeu van Trui verplicht forfait te geven want Trui staat erop dat die twee een stichte- lijke opvoeding meekrijgen en elke zondag naar het lot gaan.

Heel wat draad kosste het des- tijds ook om aan een fatsoenlijk bloemenmeisje te geraken. En je moest er één hebben, daar telde geen pardon, want de renners boycotten eenvoudig die koersen waar er aan de aankomst geen meisje was om de bloemen te overhandigen. Kon je uitelnde- lijke toch de hand op een leggen, dan diende je daar nog een dag of twee aan te schrobben om ze presentabel te maken. Met schrobben alleen waart je er meestal nog niet want ze moest nog in de krullen gezet worden. Nee, als de koersinrichters van heden menen dat ze het moeilijk hebben!...

Jan T.

peloton van rond de zestig man klem in de Haspangouwse klei. Potvast zaten ze. Ze konden niet meer vóór- of achteruit. Traktors waren er destijds nog niet om je eruit te halen. Dus diende al- les nog met de hand te gebeu- ren.

Een hele taak was het ook om de renners voor het donke-

Korte loopbaan?

Voor de eerste keer sinds jaren, schijnt het dat Standard heeft moeten klagen over de arbitra- ge. De doelpunten van V.K. Me- chelen moeten nogal van twiifel- achtige aard geweest zijn, maar vermits we de match niet gezien hebben willen we over de feiten niet uitweiden.

We hebben alleen protesten ge- kregen vanwege Pettit en Cle. De dader van het onrecht, volgens Luiks standpunt, is niemand an- ders geweest dan de spelleider Sertels.

We kunnen ons natuurlijk ver- gissen, maar we hebben er een vaak voorgevoel van dat de fluitener uit Tollembeek niet be- paald een grote loopbaan zal ma- ken op het hoogste vlak van onze nationale arbitrage.

Tiense fusie

Wat te verwachten was is te- Tiense gebeurd. Daar zijn al el- lenlange onderhandelingen aan de gang sinds vorig jaar om de twee bestaande clubs, Racing en Voor- waarts, te fusioneren. Vorige week had een nieuw contact plaats en de vooruitzichten zijn er niet beter op geworden. De mentaliteit van beide ver- eningen kennend, zou het ons sterk verbazen indien te Tiense oit een gezonde oplossing wordt gevonden. Gewoonweg, omdat Ra- cing een oord is van rabiate franskljons en blauwe bourgeoi- sie, die het als een devaluatie aanvoelen als ze gemengd zouden worden met nederlandsstalige mensen.

Achter de schermen

De Belgische basket-juniors die normaliter tweede achter Griekenland hadden moeten ein-

digen te Saloniki en aldus ge- plaatst waren voor de Europese kampioenschappen te Zadar, gre- pen naast de kwalifikatie door de onverwachte en abnormale neder- laag van Griekenland tegen Is- rael.

De Grieken die liever de zwak- kere Israël meemenen naar een Europees tornooi, en ook senti- menteel het Joods volk meer in hun hart dragen dan 'n doodge- wone Belg, lieten zich vrijwillig slachtofferen door toedoen van hun Amerikaanse coach, die de smile van de grote dagen had bij de nederlaag van zijn ploeg.

Zo ziet ge dat niet alleen in een nationale competitie, maar ook op Europees vlak duistere basket- matches achter de schermen dik- wijls de uitslag bepalen.

Goede resultaten

Guy Van den Broeck, die met negen basketpelers van eigen bodem naar Frankrijk trok, heeft er enkele eervolle resultaten bij- een gewonnen. Vooral de zege te- gen de Fransen heeft ons bijzon- der veel genoegen gedaan. Temer daar de Fransen vóór de match in hun kranten weer eens op hun typisch bekende manier van hun basketters een wereldpog had- den gemaakt die de Belgen eens lekker gingen oppeuzelen.

Dat het helemaal anders is ver- lopen hebt ge ondertussen al uit de serieuze kranten vernomen. En dat er bij onze eigen basket- jeugd genoeg talent zit om ook op internationaal vlak iets te preste- ren, werd meteen nog eens bewe- zen.

Als men die jongens maar vol- uit hun kans geeft en in een ge- zellige ploeggeest laat spelen. Maar dan laat men best alle dik- ke nekken en andere keizers thuis. Zou men de les begrepen heb- ben, denkt ge?

ONZE VLAAMSE WOORDENSCHAT

Hij legt op alle slakken zout.

Voorzichtig en krachtvol heersen wet en recht

Een vooraanstaand Belgisch zakenman schoot tijdens een jachtpartij per ongeluk een koe dood. Hij telegrafeerde onmiddellijk naar zijn advocaat die op 200 km afstand woonde om hem het gebeurde mede te delen en te vragen welke maatregelen er moesten genomen worden.

Enkele uren later kwam er reeds een telegram van de advocaat: «Ik kom onmiddellijk met volgende trein en breng 3 ooggetuigen mee».

A.C. - Antwerpen

bij de moppentappers

Beleefde jongen

Een bezorgde vader, wiens zoon aan ontwikkelingshulp deed in Peru, stuurt zijn jongen een telegram met de volgende tekst: «Hebt ge genoeg levensmiddelen, kleren en geld?»

De zoon, die slechts eens per twee maanden naar de stad komt uit het gebergte, stuurt na twee maanden volgend antwoord: «Ja.»

De vader, die natuurlijk niet meer weet waarover het gaat, stuurt een telegram terug: «Ja wat?»

Na twee maanden krijgt hij het antwoord: «Ja, vader.»

A.C. - Antwerpen
Bekroond 100 fr.

Ge moet het maar weten

— 't Begint met een T en bij sommige mensen staat het op de schouw. Weet ge wat het is, Jef?

— Met een T beginnen? Nee... — Wel, Theilig Hart!
Dédé- Dendermonde
Bekroond 100 fr.

In één moeite door

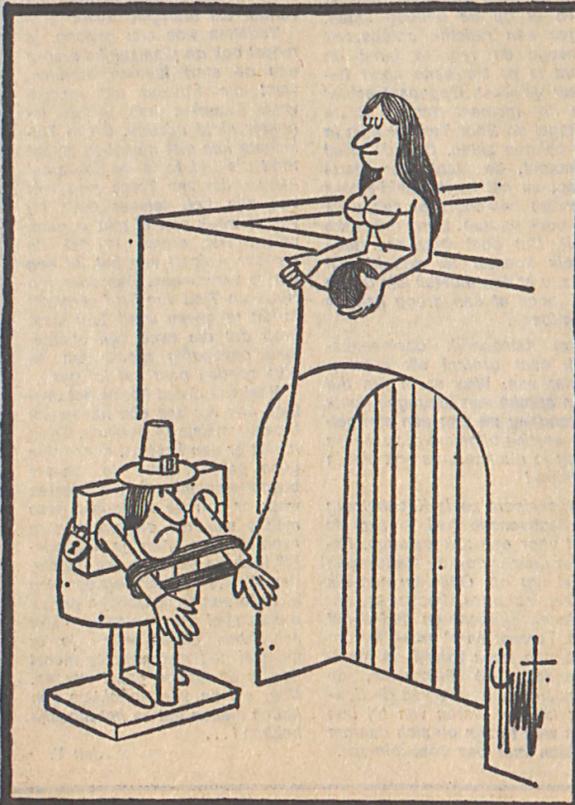
Een gast arriveert in het voornaamste hotel van een kleine stad en de eigenaar vraagt beleefd:

— Hoe laat wenst meneer morgen gewekt te worden?
— Ik hoef niet gewekt te worden, zegt de gast, ik word elke ochtend vanzelf om half zes wakker.

— Waarop de eigenaar: — O, dat is uitstekend. Zou meneer dan misschien zo goed willen zijn het kamermetsje te wekken?

Jef - Dourne
Bekroond 100 fr.

't Pallieterke

OP DICHTEREN, TEN STRIJD!

Zal Vlerick de fraude doen weren?

Weinig dichteren hebben hun gelauwerd hoofd gebroken op Vlerick en de fraude, en dit ondanks het bijzonder gemakkelijke rijmwoord. Wellicht omdat toch hier en daar «de Paaschunne zat in den Oosten»?

De dan toch afgeleverde produkten geven blijk van weinig vertrouwen in Vlericks plannen. Paul Snoep betreurt dat natuurlijk, maar hij bekroonde toch.

Zal Vlerick de fraude doen weren?
Dan zal hij toch eerst moeten keren
vóór zijn eigen woon,
en zijn schamele loon
voor het volle pond laten taksieren!

Staf B. - Antwerpen.
BEKROOND : 200 fr.

VERDIENSTELIJKE INZENDINGEN

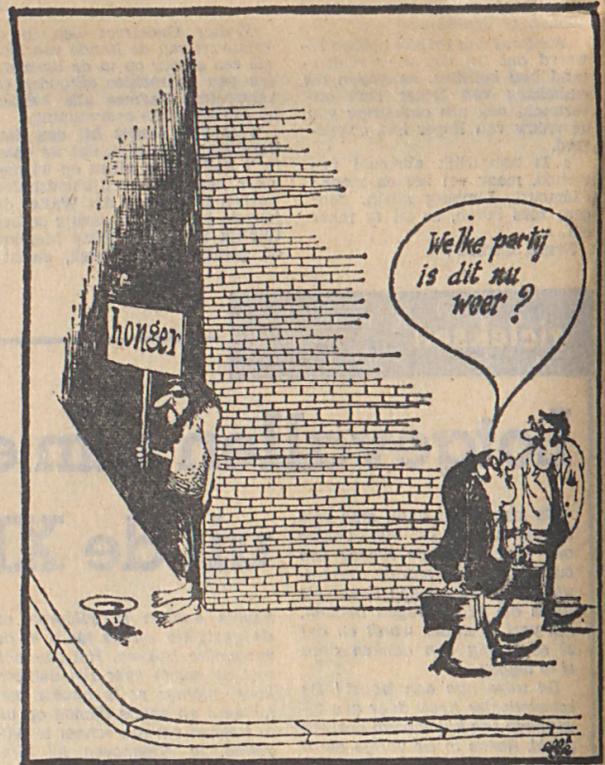
Zal Vlerick de fraude doen weren door alle fraudeurs te bekoren, of volgt hij de mode, in strijd met de fraude, IEDEREEN weer wat meer te taksieren?
Okapi - Roeselare.

Zal Vlerick de fraude doen weren? Misschien zou hij 't kunnen proberen maar 't is toch gewaagd om zo maar ongevaagd de collega's te gaan mores leren...
Ik Betaal - Sint-Amansberg.

Zal Vlerick de fraude doen weren? «Dat MOET!» zeggen 's lands grote heren... Hij mag voor ons part al de werkers in 't zwart onverwijd aan de schandpaal placieren!
Irene - Kessel-Lo.

NIEUW RICHTVERS VOOR LIMERICK:

Het vonnis der Negen van Laken

America, America

Johnny, het achtjarige zontje van Mister Jones, staat de hele tijd te zeuren om een Colt te krijgen.

— Daar zijt ge nog veel te klein voor, zegt zijn vader. Later, misschien.

De bengel blijft aandringen en zaniken en papa Jones verliest zijn geduld en schreeuwt:

— Ge krijgt die revolver niet en daarmee uit! Wie is hier de baas?

— Waarop zoonlief:

— Gij! Tenminste zolang ik die Colt nog niet heb!

Bremst

Jan: «Het heeft drie ogen, twee tanden, een neus van voren en een van achteren en zeven staarten. Wat is het?»

Jef: «Ik weet het niet.»

Jan: «Aha, een brems!»

Jef: «Bremst? Wat is dat?»

Jan: «Wel, ik heb het je juist uitgelegd.»

A.V. - Oudenaarde

Raadsel

— Hoe heet een partijvoorzitter die een grap vertelt?

— Een Kolderbizon.

A.V. - Oudenaarde

't Pallieterke

ABONNEMENTEN
Van 1 april 1972 af

BINNENLAND

Tot 30 juni 182 fr.
Tot 31 dec. 546 fr.

BUITENLAND

Tot 30 juni 211 fr.
Tot 31 dec. 634 fr.

LUCHTPOST

Prijs binnenland, + port voor elk land (naargelang de afstand) verschillend. Alle inlichtingen op onze kantoren.

Abonnementen worden aanvaard in alle postkantoren van het land of in onze kantoren. Het bedrag kan betaald worden op onze kantoren of gestort op onze postrekening 818.40

UITGEVERIJ
«'t PALLIETERKE»
ANTWERPEN

't Pallieterke

Stichter: Bruno de Winter
BEHEER en REDACTIE
Mechelsesteenweg 2
2000 Antwerpen
Telefoon: 32 14 17

Verantwoordelijke uitgever:
Jan Nuys
Hoofdredakteur
Zaakvoerder

Uitgave:
't Pallieterke p.v.b.a.
Mechelsesteenweg 2
2000 Antwerpen